

SÖDERTÖRNS TINGSRÄTT
Avdelning 1

DOM
2017-12-19
meddelad i
Huddinge

Mål nr: B 8127-17

PARTER (Antal tilltalade: 5)

Tilltalad

Sohail Akhtar, 19940914-8617
Värdshusvägen 8 Lgh 1210
145 50 Norsborg

Offentlig försvarare:

Advokat Martin Cullberg
Advokatbyrån Martin Cullberg AB
Sankt Eriksgatan 60A
112 34 Stockholm

Offentlig försvarare genom substitution:

Advokat Kristofer Stahre
Stahre Persson Advokatbyrå AB
Sankt Eriksgatan 60
112 34 Stockholm

Åklagare

Kammaråklagare Markus Hankkio
Åklagarmyndigheten
Södertörns åklagarkammare i Stockholm
Box 1123
141 23 Huddinge

Målsägande

Sekretess I, se Partsbilaga sekretess
c/o Advokatbyrån Elisabeth Fritz AB
Box 19579
104 32 Stockholm

Målsägandebiträde:

Advokat Elisabeth Massi Fritz
Advokatbyrån Elisabeth Fritz AB
Box 19579
104 32 Stockholm

Postadress	Besöksadress	Telefon	Telefax	Expeditionstid
141 84 Huddinge	Björnkullavägen 5 A	08-561 660 10	08-711 05 80	måndag - fredag
		E-post: sodertorns.tingsratt.avdelning1@dom.se		08:30-16:00
		www.sodertornstingsratt.domstol.se		

DOMSLUT

Åtal som den tilltalade frikänns från

Medhjälp till grov våldtäkt, 6 kap 1 § 1 st och 4 st samt 23 kap 4 § brottsbalken
2016-08-14

Skadestånd

Sekretess I:s skadeståndsyrkande ogillas.

Förverkande och beslag

Beslaget av en mobiltelefon ska bestå tills domen vunnit laga kraft i ansvarsdelen
(Polismyndigheten Region Stockholm, beslagsnr. 2017-5000-76791 p.1).

Sekretess

Sekretessen enligt 35 kap. 12 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska fortsätta vara tillämplig på de uppgifter som lagts fram vid huvudförhandling inom stängda dörrar och som kan röja målsägandens identitet. Detta innefattar uppgifter i handlingar som har förebringats vid förhandlingen, inklusive uppgifter om hennes boende och uppgifter i ljud- och bildupptagningar. Samma sekretessbestämmelse ska också vara tillämplig på identitetsuppgifterna i partsbilagan till denna dom.

Ersättning

1. Martin Cullberg får ersättning av allmänna medel med 263 080 kr. Av beloppet avser 52 616 kr mervärdesskatt.
 2. Elisabeth Massi Fritz får ersättning av allmänna medel med 322 564 kr. Av beloppet avser 64 513 kr mervärdesskatt.
 3. Staten ska stå för kostnaderna för försvarare och målsägandebiträde.
-

Tilltalad

ABDIMALIK Mohamed Ali, 19960604-0955
c/o Karim Muse
Värdshusvägen 10 Lgh 1001
145 50 Norsborg

Offentlig försvarare:

Advokat Douglas Blidberg
Försvarsadvokaterna Stockholm HB
Box 12107
102 23 Stockholm

Åklagare

Kammaråklagare Markus Hankkio
Åklagarmyndigheten
Södertörns åklagarkammare i Stockholm
Box 1123
141 23 Huddinge

Målsägande

Sekretess I, se Partsbilaga sekretess
c/o Advokatbyrån Elisabeth Fritz AB
Box 19579
104 32 Stockholm

Målsägandebiträde:

Advokat Elisabeth Massi Fritz
Advokatbyrån Elisabeth Fritz AB
Box 19579
104 32 Stockholm

DOMSLUT

Åtal som den tilltalade frikänns från

Grov våldtäkt, 6 kap 1 § 1 st och 4 st brottsbalken
2016-08-14

Skadestånd

Sekretess I:s skadeståndsyrkande ogillas.

Förverkande och beslag

Beslaget av två mobiltelefoner ska bestå tills domen vunnit laga kraft i ansvarsdelen (Polismyndigheten Region Stockholm, beslagsnr. 2017-5000-60821 p. 8 och 11).

Sekretess

Sekretessen enligt 35 kap. 12 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska fortsätta vara tillämplig på de uppgifter som lagts fram vid huvudförhandling inom stängda dörrar och som kan röja målsägandens identitet. Detta innefattar uppgifter i handlingar som har förebringats vid förhandlingen, inklusive uppgifter om hennes boende och uppgifter i ljud- och bildupptagningar. Samma sekretessbestämmelse ska också vara tillämplig på identitetsuppgifterna i partsbilagan till denna dom.

Ersättning

1. Douglas Blidberg får ersättning av allmänna medel med 332 975 kr. Av beloppet avser 66 595 kr mervärdesskatt.
 2. Beträffande ersättning till målsägandebiträde, se domslutet för Sohail Akhtar.
 3. Staten ska, även i förhållande till Abdimalik Ali, stå för kostnaderna för försvarare och målsägandebiträde.
-

SÖDERTÖRNS TINGSRÄTT

Avdelning 1

DOM

2017-12-19

meddelad i

Huddinge

Mål nr: B 8127-17

Tilltalad

HAKAN Samet Demirkiran, 19930416-8835

Trädesvägen 14 Lgh 1102

145 69 Norsborg

Offentlig försvarare:

Advokat Robin Grönvall

Hansson Grönvall Alnemark HGA

Advokatbyrå HB

Box 8004

104 20 Stockholm

Åklagare

Kammaråklagare Markus Hankkio

Åklagarmyndigheten

Södertörns åklagarkammare i Stockholm

Box 1123

141 23 Huddinge

Målsägande

Sekretess I, se Partsbilaga sekretess

c/o Advokatbyrån Elisabeth Fritz AB

Box 19579

104 32 Stockholm

Målsägandebiträde:

Advokat Elisabeth Massi Fritz

Advokatbyrån Elisabeth Fritz AB

Box 19579

104 32 Stockholm

DOMSLUT

Åtal som den tilltalade frikänns från

Grov våldtäkt, 6 kap 1 § 1 st och 4 st brottsbalken

2016-08-14

Skadestånd

Sekretess I:s skadeståndsyrkande ogillas.

Sekretess

Sekretessen enligt 35 kap. 12 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska fortsätta vara tillämplig på de uppgifter som lagts fram vid huvudförhandling inom stängda dörrar och som kan röja målsägandens identitet. Detta innefattar uppgifter i handlingar som har förebringats vid förhandlingen, inklusive uppgifter om hennes boende och uppgifter i ljud- och bildupptagningar. Samma sekretessbestämmelse ska också vara tillämplig på identitetsuppgifterna i partsbilagan till denna dom.

Ersättning

1. Robin Grönvall får ersättning av allmänna medel med 222 539 kr. Av beloppet avser 44 508 kr mervärdesskatt.
 2. Beträffande ersättning till målsägandebiträde, se domslutet för Sohail Akhtar.
 3. Staten ska, även i förhållande till Hakan Demirkiran, stå för kostnaderna för försvarare och målsägandebiträde.
-

SÖDERTÖRNS TINGSRÄTT
Avdelning 1

DOM
2017-12-19
meddelad i
Huddinge

Mål nr: B 8127-17

Tilltalad

AMIR Farid Said, 19981017-3451
Värdshusvägen 14 Lgh 1204
145 50 Norsborg

Offentlig försvarare:

Advokat Jonas Granfelt
Advokatfirman Althin HB
Skeppsbron 28, 3 tr
111 30 Stockholm

Offentlig försvarare genom substitution:

Advokat Hanna Lindblom
Advokatfirman Althin HB
Skeppsbron 28, 3 tr
111 30 Stockholm

Åklagare

Kammaråklagare Markus Hankkio
Åklagarmyndigheten
Södertörns åklagarkammare i Stockholm
Box 1123
141 23 Huddinge

Målsägande

Sekretess I, se Partsbilaga sekretess
c/o Advokatbyrån Elisabeth Fritz AB
Box 19579
104 32 Stockholm

Målsägandebiträde:

Advokat Elisabeth Massi Fritz
Advokatbyrån Elisabeth Fritz AB
Box 19579
104 32 Stockholm

DOMSLUT

Åtal som den tilltalade frikänns från

Grov våldtäkt, 6 kap 1 § 1 st och 4 st brottsbalken
2016-08-14

Skadestånd

Sekreteress I:s skadeståndsyrkande ogillas.

Sekreteress

Sekreteressen enligt 35 kap. 12 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska fortsätta vara tillämplig på de uppgifter som lagts fram vid huvudförhandling inom stängda dörrar och som kan röja målsägandens identitet. Detta innefattar uppgifter i handlingar som har förebringats vid förhandlingen, inklusive uppgifter om hennes boende och uppgifter i ljud- och bildupptagningar. Samma sekretessbestämmelse ska också vara tillämplig på identitetsuppgifterna i partsbilagan till denna dom.

Ersättning

1. Jonas Granfelt får ersättning av allmänna medel med 435 448 kr. Av beloppet avser 87 090 kr mervärdesskatt.
 2. Beträffande ersättning till målsägandebiträde, se domslutet för Sohail Akhtar.
 3. Staten ska, även i förhållande till Amir Said, stå för kostnaderna för försvarare och målsägandebiträde.
-

SÖDERTÖRNS TINGSRÄTT
Avdelning 1

DOM
2017-12-19
meddelad i
Huddinge

Mål nr: B 8127-17

Tilltalad

Nenad Veselinovic, 19880522-0251
Frihetsberövande: Intagen i kriminalvårdsanstalt
Krögarvägen 32 Lgh 1101
145 52 Norsborg
Medborgare i Upphört Land

Offentlig försvarare:

Advokat Johan Rainer
Advokatfirman Johan Rainer AB
Riddargatan 68 nb
114 57 Stockholm

Åklagare

Kammaråklagare Markus Hankkio
Åklagarmyndigheten
Södertörns åklagarkammare i Stockholm
Box 1123
141 23 Huddinge

Målsägande

Sekretess I, se Partsbilaga sekretess
c/o Advokatbyrån Elisabeth Fritz AB
Box 19579
104 32 Stockholm

Målsägandebiträde:

Advokat Elisabeth Massi Fritz
Advokatbyrån Elisabeth Fritz AB
Box 19579
104 32 Stockholm

DOMSLUT

Åtal som den tilltalade frikänns från

Medhjälp till grov våldtäkt, 6 kap 1 § 1 st och 4 st samt 23 kap 4 § brottsbalken
2016-08-14

Skadestånd

Sekretess I:s skadeståndsyrkande ogillas.

Sekretess

Sekretessen enligt 35 kap. 12 § offentlighets- och sekretesslagen (2009:400) ska fortsätta vara tillämplig på de uppgifter som lagts fram vid huvudförhandling inom stängda dörrar och som kan röja målsägandens identitet. Detta innefattar uppgifter i handlingar som har förebringats vid förhandlingen, inklusive uppgifter om hennes boende och uppgifter i ljud- och bildupptagningar. Samma sekretessbestämmelse ska också vara tillämplig på identitetsuppgifterna i partsbilagan till denna dom.

Ersättning

1. Nenad Veselinovic får ersättning av allmänna medel med 13 250 kr avseende egen kostnad för bevisning.
 2. Johan Rainer får ersättning av allmänna medel med 257 466 kr. Av beloppet avser 51 493 kr mervärdesskatt.
 3. Beträffande ersättning till målsägandebiträde, se domslutet för Sohail Akhtar.
 4. Staten ska, även i förhållande till Nenad Veselinovic, stå för kostnaderna för försvarare och målsägandebiträde.
-

Innehåll

ÅKLAGARENS OCH MÅLSÄGANDENS YRKANDEN M.M.....	12
DE TILLTALADES INSTÄLLNINGAR	13
UTREDNINGEN I MÅLET	15
DOMSKÄL	17
Inledning.....	17
Bakgrund	18
Vad krävs för en fällande dom i ett mål som detta?	24
Domstolens uppgift och underlaget för domstolens prövning	24
Hur ska bevisningen värderas?.....	25
Målsägandens skador	26
Målsägandens intag av mediciner och andra droger	30
Biologiska spår	34
Synpunkter på utredningen.....	35
Hållpunkter för bedömningen av den muntliga bevisningen	39
Trovärdigheten och tillförlitligheten av målsägandens uppgifter i detta mål	41
Exempel på sådant som gör att trovärdigheten och tillförlitligheten av målsägandens uppgifter måste sättas i fråga	44
En sammanfattande bedömning av målsägandens uppgifter och vilken ytterligare bevisning som krävs	52
Kan någon av de tilltalade dömas för gärningen?	53
Sammanfattning av tingsrättens bedömning i skuldfrågan	56
Ska någon av de tilltalade dömas att betala skadestånd till målsäganden?	59
Övriga frågor	59

ÅKLAGARENS OCH MÅLSÄGANDENS YRKANDEN M.M.

Eftersom målsägandens namn och andra identitetsuppgifter är hemliga, benämns hon i denna dom genomgående som endast målsäganden (utom i domslutet där hon kallas för Sekretess I). När uppgifter i polisförhör citeras i domen eller i domsbilaga 1 (med förhörspersonernas uppgifter) har målsägandens namn också genomgående ersatts av ordet målsäganden.

Åklagaren har begärt att Abdimalik Ali, Hakan Demirkiran och Amir Said ska dömas för *grov våldtäkt* enligt 6 kap 1 § 1 st., 2 st. och 4 st. brottsbalken och Sohail Akhtar och Nenad Veselinovic för *medhjälp till grov våldtäkt* enligt 6 kap. 1 § 1 st. och 4 st. samt 23 kap. 4 § brottsbalken. Åklagaren har påstått att följande har hänt.

Abdimalik Ali, Hakan Demirkiran och Amir Said samt ytterligare okända gärningsmän har, tillsammans och i samförstånd, i ett trapphus tvingat målsäganden till samlag och/eller till att genomföra och/eller tåla en med samlag jämförlig sexuell handling.

Tvånget bestod i att målsäganden hölls fast, att hon drogs i håret, att hennes huvud dunkades mot en trappa så att hon tappade medvetandet, att hennes kläder slets av, att hon fick slag och sparkar, samt att en kniv visades upp för henne samtidigt som hon blev tillsagd att vara tyst. Våldet har orsakat smärta, blodvite, ömhet, svullnad, hudmissfärgning och hudavskrapning.

Abdimalik Ali har därvid slagit eller sparkat målsäganden i ryggen samt genomfört oralt och analt samlag med henne.

Hakan Demirkiran har därvid hållit fast och slagit målsäganden samt genomfört oralt och analt samlag med henne.

Amir Said har därvid hållit fast och slagit målsäganden och dunkat hennes huvud mot en trappa samt genomfört oralt, analt och vaginalt samlag med henne.

Envar av Abdimalik Ali, Hakan Demirkiran och Amir Said har i vart fall genomfört ovanstående samlag och/eller därmed jämförliga sexuella handlingar med målsäganden genom att otillbörligt utnyttja att hon på grund av ovanstående tvång, allvarlig rädsla och det

numerära underläget befann sig i en särskilt utsatt situation.

Sohail Akhtar och *Nenad Veselinovic* har främjat gärningarna med råd eller dåd genom att bidra till det numerära överläget, skratta och filma delar av händelsen med mobiltelefon.

Det hände den 14 augusti 2016 på Vårdshusvägen 8 i Fittja, Botkyrka kommun.

Brottet bör bedömas som grovt eftersom våldet var särskilt allvarligt, då flera personer fögrepp sig på målsäganden och deltog i övergreppet samt då gärningsmännen med hänsyn till tillvägagångssättet visade särskild hänsynslöshet och råhet.

Sohail Akhtar, Abdimalik Ali, Hakan Demirkiran, Amir Said och Nenad Veselinovic begick gärningen med uppsåt.

Åklagaren har vidare begärt att beslagen av två mobiltelefoner som tillhör Abdimalik Ali och av en mobiltelefon som tillhör Sohail Akhtar ska bestå till dess att domen har vunnit laga kraft (s.k. bevisbeslag).

Målsäganden har biträtt åtalet. Hon har begärt att Abdimalik Ali, Hakan Demirkiran, Amir Said, Sohail Akhtar och Nenad Veselinovic ska förpliktas att solidariskt betala skadestånd till henne med 330 000 kr, varav 300 000 kr för kränkning och 30 000 kr för sveda och värk. På skadeståndsbeloppet har hon begärt ränta enligt 6 § räntelagen från den 14 augusti 2016 till dess betalning sker.

DE TILLTALADES INSTÄLLNINGAR

Abdimalik Ali, Hakan Demirkiran, Amir Said, Sohail Akhtar och Nenad Veselinovic har samtliga motsatt sig att dömas för påstådda brott.

De har därför också motsatt sig att betala skadestånd till målsäganden. Ingen av dem har godtagit något skadeståndsbelopp som rimligt i och för sig. De har dock inte haft någon invändning mot ränteberäkningen som sådan.

Varken Sohail Akhtar eller Abdimalik Ali har haft någon invändning mot åklagarens begäran om bevisbeslag.

De tilltalade har till utveckling av sin inställning i skuldfrågan angett:

Amir Said

Han stötte på målsäganden och Ludwig Dahlén. Målsäganden ville köpa narkotika. Han och målsäganden gick till Krögervägen 2, där han förvarade en liten mängd narkotika. Målsäganden föreslog att hon skulle ge honom oralsex som ersättning för narkotika, vilket han godtog. Hon gav honom oralsex där. Målsäganden var inte nöjd med narkotikan. Hon ville ha mer. De gick mot Fittja centrum. Amir Said presenterade målsäganden för en annan person. Han lämnade sen målsäganden. Därefter hade han inte något ytterligare samröre med målsäganden eller andra personer. Han har alltså inte varit i trapphuset på Vårdshusvägen 8.

Han kallas Bonjo. Han ville först inte berätta det för polisen, eftersom det är ett namn som kan ha figurerat i narkotikasammanhang.

Abdimalik Ali

Han mottog oralsex från målsäganden som ersättning för två gram hasch på Vårdshusvägen 12. Det var frivilligt från målsägandens sida och skedde på hennes initiativ. Han och målsäganden var då ensamma. Den adressen ligger 100 meter från Vårdshusvägen 8. Han har inte bevittnat eller deltagit i några sexuella handlingar på den senare adressen.

Hakan Demirkiran

Han har som betalning för kokain mottagit oralsex av målsäganden på Vårdshusvägen 8. Det var frivilligt från bådassida. Han var då i sällskap med andra

personer. En mobiltelefon var framme och en film av händelsen har därefter cirkulerat i Fittja.

Sohail Akhtar

Han har inte främjat påstådda gärningar. Han bor på Vårdshusvägen 8 och befann sig i sin trappuppgång. Hakan Demirkiran och en person till var också där. Målsäganden kom dit och ville köpa narkotika. Hon hade inga pengar och erbjöd sex som betalning. Han tackade nej. Hakan Demirkiran accepterade dock målsägandens erbjudande. Målsäganden gav Hakan Demirkiran oralsex, frivilligt och på eget initiativ. Sohail Akhtar filmade detta med sin mobiltelefon under några sekunder. Avsikten var att senare kunna reta Hakan Demirkiran. Sohail Akhtar har inte uppmuntrat eller på annat sätt främjat att målsäganden och Hakan Demirkiran hade sex.

Nenad Veselinovic

Han har under kort tid på källarplanet på Vårdshusvägen 8 sett målsäganden ha sex med Hakan Demirkiran och en annan person. Det han såg var frivilligt från målsägandens sida. Han var där kortare tid än en minut. Han var obekvämd med vad han såg och lämnade platsen. Han har inte filmat eller skrattat.

UTREDNINGEN I MÅLET

Målsäganden samt Abdimalik Ali, Hakan Demirkiran, Amir Said, Sohail Akhtar och Nenad Veselinovic har hörts. På åklagarens begäran har Ludwig Dahlén, Cedimir Roncevic, Åsa Sköldberg, Filip Ekberg, Jenny Björklund och Michael Isdahl hörts som vittnen. Vittnena presenteras närmare nedan under rubriken Bakgrund. Referat av de hördas uppgifter finns intagna i domsbilaga 1.

Åklagaren har visat fotografier och lagt fram skriftlig bevisning i form av bl.a. rättsintyg, kompletterande rättsintyg, brottsplatsundersökningar, analysresultat från Rättsmedicinalverket (RMV), sakkunnigutlåtande från Nationellt forensiskt centrum (NFC), promemorior, material från fotokonfrontation och fotografier av målsägandens skador och kläder. Åklagaren och de tilltalade har åberopat yttranden med förklaringar från RMV med en läkemedelslista. Åklagaren har också presenterat en tjänsteanteckning över en ytterligare kontroll med en person på RMV.

Målsäganden har åberopat samma bevisning som åklagaren. Målsäganden har därutöver lagt fram två intyg från socialförvaltningen angående de stödsamtal som hon går i och två intyg från läkare avseende bl.a. hennes substitutionsbehandling med Buprenorfin (Subutex) och andra preparat mot heroinberoende.

Nenad Vesilinovic och Sohail Akhtars förvarare har åberopat ett rättsintyg avseende målsägandens skador, utfärdat av specialistläkaren i rättsmedicin, Martina Olsson Frisk.

Abdimalik Alis och Nenad Vesilinovic försvarare har presenterat filmer från de i målet aktuella trappuppgångarna och/eller korridorerna på Vårdshusvägen 6 och 10 respektive 8 och 12. Abdimalik Alis försvarare har också lagt fram ett satellitfotografi av området med markeringar, vilket använts som åskådningsmaterial vid förhör samt fotografier från Vårdshusvägen 6. Nenad Vesilinovic försvarare har lagt fram ett fotografi av Vårdshusvägen 6 från Googles söktjänst streetview.

DOMSKÄL

Inledning

Det råder inte någon tvekan om att det som åklagaren och målsäganden i gärningsbeskrivningen påstår att målsäganden ska ha utsatts för är att bedöma som en grov våldtäkt. Som alla påståenden som framförs i domstol ska också detta påstående bevisas. Under rubrikerna nedan går tingsrätten igenom den prövning som rätten ska göra och värderar den bevisning som har lagts fram.

I målet har betydelsen av målsägandens missbruksbakgrund i förening med de substanser hon hade i kroppen vid provtagning lyfts fram. Några ord om detta är därför på sin plats.

Om sådana förhållanden kan ha påverkat målsägandens förmåga att rätt uppfatta händelsen, känna igen personer och platser eller liknande (dvs. hennes perceptionsförmåga), minnas eller rätt återge vad hon varit med om är förhållandena relevanta *vid bevisvärderingen*. De behöver inte påverka hennes trovärdighet men de kan påverka tillförlitligheten (säkerheten) av hennes uppgifter. Har hon varit påverkad måste rätten t.ex. fråga sig om detta kan innebära någon risk för att hon har blandat ihop platser eller personer eller annars misstagit sig. Hennes bakgrund, med bristande förtroende för polis och rättsväsendet i övrigt, kan i viss mån också förklara sådant som annars kan tyckas egendomligt i hennes uppgifter. Sådana förklaringar innebär dock inte i sig någon bevislättning för åklagaren.

Har ett händelseförlopp väl kunnat bevisas saknar däremot målsägandens bakgrund och eventuella missbruk betydelse. Det finns ingen anledning att se mindre allvarligt på brottslighet som riktar sig mot personer som t.ex. har eller har haft ett missbruk.

Bakgrund

Av utredningen framgår inledningsvis följande.

Målsäganden och Ludwig Dahlén lärde känna varandra på ett behandlingshem. Vid aktuell tid var hon inneboende hos honom. Det har framförts olika uppgifter om deras relation i övrigt.

Målsäganden har sedan lång tid tillbaka haft ett missbruk av främst heroin. Söndagen den 14 augusti 2016 kom hon och Ludwig Dahlén någon gång under eftermiddagen till Fittja centrum. Enligt åklagaren var syftet att bege sig vidare till Norsborg för att köpa heroin till målsäganden. Målsäganden har dock i sitt förhör lämnat andra uppgifter (se domsbilaga 1).

Målsäganden och Ludwig Dahlén träffade i Fittja på en yngre man (Amir Said) som kallade sig Bonjo. I något skede erbjöd Amir Said kokain, vilket målsäganden accepterade. Amir Said lämnade sitt telefonnummer till Ludwig Dahlén. Amir Said och målsäganden gick därefter iväg utan att Ludwig Dahlén följde med dem.

Målsäganden och Amir Said gick till ett flerfamiljshus på Krögervägen 2. De gick in i trapphuset. Amir Said och målsäganden är överens om att de där diskuterade oralsex som betalning för narkotika. De har dock lämnat olika uppgifter om vad diskussionen mynnade ut i och om något oralsex förekom där.

Uppgifterna om vad som därefter hände går också isär. Enligt åklagaren och Amir Said gick målsäganden och Amir Said sedan tillbaka till Fittja centrum. Enligt Amir Said lämnade han sedan platsen. Enligt åklagaren talade Amir Said där först i telefon, innan han och målsäganden gick till Vårdshusvägen 8. Enligt vad målsäganden berättat i tingsrätten gick hon och Amir Said direkt från Krögervägen 2 till Vårdshusvägen 8 för att hon där skulle få köpa narkotika.

Värdshusvägen 8 är ett trevåningars flerfamiljshus. Källargången förbinder Värdshusvägen 8 och Värdshusvägen 12. Källargångarna och trapphusen i området har i målet sagts vara tillhåll för ungdomar och för narkotikahandel. Enligt vad en försvarare har sagt råder en tystnadskultur i området, som innebär att personer inte gärna pratar med polisen.

Enligt åklagaren och målsäganden väntade ett stort antal okända män i trapphuset på Värdshusvägen 8. Åklagaren och målsäganden har gjort gällande att målsäganden där utsattes för våld och sexuella handlingar enligt åtalet. Vissa av männen ska bara ha tittat på. Andra ska ha filmat. Allt detta ska ha ägt rum i trapphuset mellan källarplan (i souterräng med entré) och markplan (med entré mot gård). Trappan mellan våningarna är svängd och uppdelad i tre sektioner om fem trappsteg vardera mellan avsatserna och med avsats efter första och andra sektionen. Det finns en gallerdörr mellan trapphuset och markplan.

Cedomir Roncevic bor på Värdshusvägen 8. Enligt åklagaren och målsäganden ska han ha varit ute i trapphuset och sett vad som hände utan att ingripa. Klart är att han i något skede har öppnat sin lägenhetsdörr för målsäganden och visat henne hur hon skulle bära sig åt för att ta sig ut ur huset.

Målsäganden begav sig senare på kvällen in till T-centralen och ”Plattan” vid Sergels torg. Vid 20.30-tiden fick hon där kontakt med poliserna Åsa Sköldberg och Filip Ekberg. Målsäganden berättade för dem att hon blivit gruppvåldtagen. Via en karttjänst på internet pekade hon i deras polisbuss ut platsen för händelsen, som då fastställdes vara Värdshusvägen 6.

Åsa Sköldberg och Filip Ekberg körde målsäganden till Södersjukhuset (härefter SöS) för undersökning. Hon fick lämna prover. Den rättskemiska undersökningen har senare visat att målsäganden hade narkotikaklassade mediciner och annan narkotika i blod och urin. Hennes kläder togs i beslag. Hon undersöktes kl. 22.45 av

läkaren Jenny Björklund. Målsäganden berättade för poliserna och Jenny Björklund att hon hade ont. Hennes skador dokumenterades på SöS. Ludwig Dahlén begav sig under tiden dit. Målsäganden lämnade SöS nästa morgon, varför planerade fortsatta undersökningar av henne inte kom att genomföras.

Husen på Vårdshusvägen 8 och 12 är identiska trevåningshus. På motsvarande sätt är husen på Vårdshusvägen 6 och 10 identiska elvåningshus.

Polis åkte ut till Vårdshusvägen 6, där det kl. 22.45 den 14 augusti 2016 utfördes en brottsplatsundersökning. Vid kriminalsök med hund fanns indikation på sperma.

Det ska finnas minst en film från händelsen. Någon sådan film har dock inte påträffats, trots att ett stort antal mobiltelefoner har undersökts. Hakan Demirkirans uppgifter om hur han gjort egna ansträngningar att få fram filmen från Vårdhusvägen 8 har delvis bekräftats av åklagaren, som granskat Hakan Demirkirans brev när han varit häktad.

Spår av sperma säkrades på SöS från målsägandens kläder, händer, mun och underliv, dock inte i vaginal- eller analprov. Under hösten 2016 kom besked från NFC om att sperma från Hakan Demirkiran fanns på målsägandens kläder. Den 14 december 2016 rapporterade NFC träff också beträffande sperma från Amir Said och Abdimalik Ali på målsägandens kläder.

Innehållsförteckningen i förundersökningsprotokollet tar upp åtta förhör med målsäganden. De två första förhören hölls i anslutning till händelsen i augusti 2016 (det första förhöret hölls på SöS natten till den 15 augusti 2016 och det andra vid lunchtid den 16 augusti 2016 i målsägandens och Ludwig Dahléns dåvarande bostad). Därefter hördes inte målsäganden förrän den 8 juni 2017. Två förhör (den 8 juni 2017 respektive den 15 september 2017) är upplästa och godkända. Ett förhör hållet den 20 juli 2017 finns på ljudfil och har sedermera skrivits ut i dialogform på

begäran av Amir Suids försvarare. Andra kontakter med målsäganden och utredningsåtgärder som involverat henne har inte dokumenterats som förhör. I den mån de har dokumenterats har det i stället skett genom promemorior som upprättats av främst Michael Isdahl, som varit ansvarig handläggare för utredningen hos polisen.

Den 16 mars 2017 träffade Michael Isdahl målsäganden på hennes skyddade boende. Han lät henne titta på ett antal spaningsbilder från Fittja centrum. Något förhör har inte upprättats från detta tillfälle. Enligt Michael Isdahls promemoria från tillfället har dock målsäganden pekats ut Amir Said. Enligt vad som antecknats i nämnda promemoria sade målsäganden att hon kände igen Amir Said väl och att han var i trapphuset vid övergreppet. Michael Isdahl har, om bilden på Amir Said, i sin promemoria också angett ”Oklart om aktiv”. Övriga tilltalade var inte med i det material som målsäganden fick se vid detta tillfälle.

Den 12 juni 2017 anhölls Abdimalik Ali, Hakan Demirkiran och Amir Said. De häktades därefter. Andra misstänkta har också pekats ut och varit frihetsberövade under utredningen. Förundersökningen mot dem har lagts ned.

Under utredningen lämnade misstänkta personer uppgifter om en händelse som skulle ha ägt rum på Vårdshusvägen 8. Den 19 juni 2017 körde polisen runt med målsäganden i en polisbil (den s.k. vallningen). Hon pekade då ut Vårdshusvägen 8 som brottsplats. Denna vallning har i förundersökningen inte dokumenterats på annat sätt än genom en promemoria som Michael Isdahl upprättat den 26 september 2017. I den redogörs för vallningen och målsägandens uppgifter endast genom följande mening: ”I juni 2017 vallades målsäganden på plats och hon fick peka ut brottsplatsen, och hon bekräftar då att brottet skett i trapphuset på Vårdshusvägen 8.”

Den 20 respektive 21 juni 2017 genomfördes hundspårning respektive brottsplatsundersökning på Vårdshusvägen 8 och 12. Två kriminalsökhundar markerade för sperma i båda trapphusen. Vid brottsplatsundersökningen säkrades också flera besudlingar och andra spår i såväl nr 8 som i nr 12. De har skickats till NFC med begäran om undersökning av sperma/DNA. Såvitt framkommit har spåren inte undersökts än. Den 13 juli 2017 kom dock ett besked avseende träff på Sohail Akhtar, se nedan.

Den 21 juni 2017 genomfördes också en dörrknackning. Polisen pratade då med Cedomir Roncevic, som inte hade något att säga. Något förhör med honom togs inte upp vid det tillfället.

Den 7 juli 2017 gick Sohail Akhtar till polisen och anmälde sig som vittne, sedan han kontaktats av Hakan Demirkirans dåvarande försvarare. Den 13 juli 2017 kom beskedet om att Sohail Akhtars sperma anträffats i trapphuset på Vårdshusvägen 8, något som han har förklarat med att han bor där och har haft sex med flickvänner i trapphuset.

Den 20 juli 2017 hölls ett nytt förhör med målsäganden. Hon fick då titta på bilder av Hakan Demirkiran, Amir Said och Abdimalik Ali och ytterligare en då misstänkt person. Innan målsäganden förevisades fotografierna fick hon, enligt utskriften av förhöret i dialogform, besked om att det fanns fyra misstänkta personer som var ”inlåsta” och om att det fanns bevisning mot dem. Hon ombads att titta och ange vad respektive person gjort mot henne (se aktbil. 132 s. 181 f. och aktbil. 130 s. 10). Under detta förhör preciserades sedan vad envar av de tre tilltalade för våldtäkten ska ha gjort. Målsägandens uppgifter från det förhöret ligger enligt åklagaren till grund för påståendena i gärningsbeskrivningen.

Det nyss nämnda förhöret spelades in på en ljudfil och förhöret finns i förundersökningsprotokollet intaget i konceptform. På begäran av Amir Suids

försvare har det senare skrivits ut i dialogform (aktbil. 130 s. 9-19). Försvaren har gjort gällande att uppgifterna i konceptförhöret inte har täckning i dialogförhöret bl.a. så till vida att det av dialogförhöret framgår att målsäganden inte vid detta förhör sagt att Amir Said skulle ha förgripit sig på henne analt. Om detta har parterna dock olika uppfattningar.

Samma dag men inte vid samma tillfälle genomfördes också en fotokonfrontation med målsäganden. Målsäganden fick då titta på foton av Sohail Akhtar och andra figuranter.

Sohail Akhtar anhölls den 24 juli 2017. Han begärdes häktad, men tingsrätten ogillade häktningsyrkandet den 27 juli 2017.

Den 17 augusti 2017 pekade målsäganden ut Cedomir Roncevic som en man som ska ha kommit ut i trapphuset under pågående övergrepp. Han hördes därefter av polis.

Nenad Veselinovic och Hakan Demirkiran känner varandra. Den 18 augusti 2017 hördes Nenad Veselinovic av polisen på begäran av Hakan Demirkiran. Också Nenad Veselinovic blev därefter misstänkt för medhjälp. Målsäganden har vid förhör den 24 augusti 2017 fått se bilder av Nenad Veselinovic men inte känt igen honom.

Den 25 oktober 2017 genomfördes kriminalsök med hund på Krögarvägen 2. Då anträffades inget där. Någon brottsplatsundersökning har inte gjorts på Vårdshusvägen 10.

Att det i Fittja den aktuella dagen har förekommit sexuella handlingar i form av oralsex mellan Amir Said, Hakan Demirkiran och Abdimalik Ali å ena sidan och

målsäganden å andra sidan är alla överens om. Parterna har dock olika uppfattningar om främst

- huruvida det också förekommit andra sexuella handlingar mellan de tre nämnda tilltalade och målsäganden,
- huruvida allt detta skett under ett och samma händelseförlopp på Vårdshusvägen 8 och
- huruvida de sexuella handlingar som förekommit genomförts med tvång alternativt med utnyttjande av målsägandens särskilt utsatta situation

allt enligt vad åklagaren har påstått.

Enligt de tilltalade ska målsäganden ha varit involverad i sexuella kontakter med olika personer på flera platser. Enligt Abdimalik Alis försvarare har detta ägt rum på fyra olika platser (Krögarvägen 2 och Vårdshusvägen 8, 12 och 10) varav den sista var på Vårdshusvägen 10. Hans försvarare har gjort gällande att det fel målsäganden begick när hon först pekade ut Vårdshusvägen 6 var att hon förväxlade höghusen på nr 6 och nr 10. Enligt försvararen har han försökt förmå de personer som var med på Vårdshusvägen 10 att gå till polisen, men de har inte vågat.

Vad krävs för en fällande dom i ett mål som detta?

Domstolens uppgift och underlaget för domstolens prövning

För en fällande dom i ett mål om sexualbrott krävs, liksom i andra brottmål, att domstolen – genom den utredning som har lagts fram för domstolen under rättegången – finner det ställt utom rimligt tvivel att den åtalade har gjort sig skyldig till det som åklagaren påstår i sin beskrivning av gärningen. Med ett annat sätt att uttrycka saken krävs för en fällande dom att det är praktiskt taget uteslutet att det kan ha gått till på något annat sätt än det som åklagaren påstår.

Domstolens uppgift i ett brottmål är alltså att bedöma om åklagaren har bevisat sitt gärningspåstående. I brottmål där det har hållits huvudförhandling är tingsrätten hänvisad till att göra denna bedömning utifrån den utredning som lagts fram för rätten vid huvudförhandlingen. Något annat material får rätten inte beakta.

Det som sker under förundersökningen är inte en del av rättegången. Syftet med förundersökningen är i stället i första hand att skapa underlag för åklagarens beslut i åtalsfrågan. Genom förundersökningen får parterna också möjlighet att bedöma vilken bevisning som bör läggas fram för domstolen. Uppgifter som olika personer kan ha lämnat till polisen före huvudförhandlingen får läggas fram för domstolen endast i vissa fall och under särskilda förutsättningar.

Hur ska bevisningen värderas?

Bevisvärderingen ska vara objektiv och omsorgsfull och grundad endast på sakliga skäl. Den ska ske strukturerat. Domstolen får inte grunda sin dom på något allmänt helhetsintryck av materialet, utan en bedömning ska först göras av de enskilda bevisen. De särskilda bevisproblem som kan finnas i mål om sexualbrott innebär inte att kravet på åklagarens bevisning sänks.

Enligt Högsta domstolen bör bedömningen i ett fall som det aktuella till en början ta sikte på den bevisning som har åberopats till stöd för gärningspåståendet.

Utgångspunkten är att den tilltalade inte behöver bevisa något. Den tilltalade ska i princip inte heller ha någon nackdel av att ha lämnat uppgifter som visar sig vara felaktiga. Detta hänger samman med att han eller hon kan ha skäl att lämna en annan berättelse än den som är sann, även om han eller hon är oskyldig till det som åklagaren påstår. Först om åklagarens bevisning är tillräcklig ska den tilltalades berättelse och bevisningen som stöder denna berättelse värderas som motbevisning till det som åklagaren påstår (se NJA 2015 s. 702 och NJA s. 2017 s. 316).

Uppgifter från en tilltalad till nackdel för någon annan tilltalad måste alltid bedömas med försiktighet. Sådana uppgifter har typiskt sett ett lågt bevisvärde. Är uppgifterna dessutom lämnade i polisförhör och inte under rättegången är bevisvärdet försumbart. Enbart sådana uppgifter kan inte läggas till grund för en fällande dom.

Tingsrätten redovisar nedan först hur tingsrätten ser på bevisningen om målsägandens skador, hennes intag av olika substanser och de biologiska spår som NFC har uttalat sig om. Därefter lämnar tingsrätten en del synpunkter på utredningen. Mot den bakgrunden värderas därefter den muntliga bevisningen.

Målsägandens skador

I utredningen finns flera rättsintyg och kompletteringar. Det finns också en journalanteckning med beskedet att en datortomografi av målsägandens skalle/hjärna och ansiktsskelett på natten den 15 augusti 2016 inte visade på att målsäganden skulle ha någon blödning eller fraktur.

Målsäganden undersöktes på SöS av läkaren Jenny Björklund, som också har berättat att hon kontrasierat det rättsintyg som utfärdats av docenten och överläkaren Lotti Helström. I intyget har antecknats att målsäganden vid undersökningen, som påbörjades kl. 22.45, uppfattades som vaken och helt orienterad men ledsen och något skärrad. Hon hade kl. 21.30 ingen alkohol i utandningsluften.

Från undersökningsprotokollet kan följande noteras. Vid inspektion av munhåla och svalg kunde några missfärgningar i slemhinnan inte ses. Området var dock svårinspekterat. Vid den gynekologiska undersökningen noterades inga missfärgningar eller skador i underlivet. Målsäganden uppgav vid undersökningen smärta i huvudet, ansiktsskelettet, öronen, bålen och extremiteterna liksom, i anslutning till skador, tryckömhet eller att olika områden var ömmande. Några

skador på målsägandens ansikte eller hals noterades inte. Under rubriken ”Smärta” anges i undersökningsprotokollet ”8 på en 10-gradig skala”.

Jenny Björklund har uppgett bl.a. följande. Hon undersökte målsäganden men rättsintyget skrevs sedan av Lotti Helström. Vid undersökningen var målsäganden generellt svullen i hela ansiktet och framför allt öm. Med att målsäganden var generellt svullen menar Jenny Björklund att målsäganden var lite ”plufsig” eller mjukare i ansiktet. Målsäganden var rejält öm i både ansiktsskelett och huvudskelett. Det fanns en ca 10x10 cm stor skada i hårbotten bestående i en missfärgning av huden ovanför vänster öra som, liksom svullnaden i ansiktet, var svår att fotografera. Målsäganden var även öm i hela kroppen. Hennes bild av målsäganden var att målsäganden var generellt mörbultad i hela kroppen. Några rispor eller skrapsår i ansiktet förekom inte. Det fanns vissa skador som målsäganden uppgav hade uppkommit tidigare. Det fanns också ett cirkulärt blåmärke på insidan av vänster överarm som skulle kunna ha uppstått vid ett tidigare tillfälle. Vid den gynekologiska undersökningen hittades inga skador i underlivet. Detta tyder dock inte på att målsägandens berättelse inte skulle stämma.

I utlåtandet noterades målsäganden ha följande *skador*:

- 1) Hudmissfärgningar i hårbotten, på båda armarna och båda benen, bl.a. på knäna
- 2) Hudavskrapningar på bröstkorgen och armarna

Hudmissfärgningarna i hårbotten, på båda armarna och båda benen hade enligt utlåtandet ett utseende som starkt talar för att de uppkommit efter trubbigt våld, så som genom handgrepp, slag, fall eller kontakt med hårt föremål. Deras utseende har angetts tala för att de uppkommit inom några dagar före undersökningstillfället.

Hudavskrapningarna på bröstkorgen och armarna hade enligt utlåtandet ett utseende som starkt talar för att de uppkommit efter snett inverkande trubbigt våld, så som kontakt med hårt föremål eller fall mot skrovlig yta. Skadorna på bröstkorgen

angavs ge intryck av att kunna ha uppkommit vid hastig avklädning av exempelvis en BH. Hudavskrapningarna på bröstkorgen och armarna angavs ha ett utseende som talar för att de var färska och uppkommit inom några dagar före undersökningstillfället.

Som sammanfattande bedömning angavs att ”inget i status talar emot” att händelseförloppet gått till så som målsäganden då hade berättat.

På särskild fråga har Lotti Helström i ett kompletterande intyg den 20 juni 2017 angett att de båda hudmissfärgningarna på bröstkorgen med stor sannolikhet kan ha uppstått vid den aktuella händelsen, att en hudavskrapning vid högra handleden kan ha uppstått vid den aktuella händelsen medan hudavskrapningarna på vänstra överarmen kan vara något dygn eller mer gamla. Vidare anges att hudmissfärgningarna på benen inte kan dateras med större exakthet än att de är färska och uppstått de närmaste dygnet före undersökningen.

Martina Olsson Frisk har, utifrån det som framkommit i det utredningsunderlag hon har haft tillgång till (dåliga fotografier och avsaknad av foto av hårbotten), i sitt rättsintyg angett:

I utredningsmaterialet påvisade fynd

- Strim – och bågformade hudavskrapningar på bålen
- Kombinerat blåmärke och hudavskrapning på den vänstra överarmens framsida/insida
- Hudavskrapningar och blåmärken på armarna och benen

I fråga om *skadornas uppkomstsätt och ålder* har hon angett:

- Utseendet av blåmärkena talar starkt för att dessa har orsakats av direkt mot kroppsytan inverkan, lindrigt trubbigt våld av ospecifik karaktär, såsom vid slag eller stöt mot föremål.

- Utseendet av hudavskrapningarna på armarna och bålen talar för att dessa har orsakats av snett mot kroppsytan inverkande lindrigt trubbigt våld av ospecifik karaktär såsom vid friktion mot yta/föremål.
- Utseendet av blåmärket/hudavskrapningarna på den vänstra armen kan tala för att skadan har orsakats av en kombination av direkt mot kroppsytan inverkande lindrigt trubbigt våld såsom vid stöt med föremål av storlek som det ljusa området centralt inom skadan samt med någon form av ojämnheter på ytan centralt.
- Utseendet och lokaliseringen av hudavskrapningarna på det vänstra knäet talar för att dessa har orsakats av snett mot kroppsytan inverkande lindrigt trubbigt (ordet ”våld” synes här ha fallit bort) såsom vid fall på ojämnt underlag/yta.
- Utseendet av blåmärkena talar för att dessa har uppkommit inom cirka 1–2 veckor före tidpunkten för fotograferingen. Åldern på skadorna har inte närmare kunnat bedömas på grund av bildernas kvalitet.
- Utseendet av hudavskrapningarna talar för att dessa har uppkommit inom den närmaste veckan före tidpunkten för fotograferingen.

Martina Olsson Frisk har tillagt att skadorna ur rättsmedicinsk synvinkel har varit av lindrig karaktär, det vill säga skador som läker inom cirka två veckor efter uppkomsten samt att risken för framtida men, bortsett från eventuell ärrbildning, får anses obefintlig.

I ett kompletterande rättsintyg har Lotti Helström därefter kommenterat Martina Olsson Frisks utlåtande.

Av handlingarna framgår att de båda rättsintygsutfärdande läkarna har olika syn på ordval och formalia i rättsintyg. Bortsett från sådant som rör tillämpning av olika metoder eller som den undersökande läkaren Jenny Björklund har hört om är det dock inte så mycket som skiljer i rättsintygens slutsatser. Intyget från SöS tar inte

heller sikte på endast den rättsmedicinska bedömningen utan utgör också ett underlag för medicinska bedömningar av vårdbehov.

I fråga om de kritiserade uppgifterna i intyget från SöS har Lotti Helström också anfört: Smärta i tiden nära ett fysiskt trauma kan innebära att ett blåmärke kan utvecklas på platsen inom de närmsta dygnet. Tanken är att undersöka målsäganden igen när målsäganden kommer tillbaka för medicinsk och psykologisk uppföljning, varvid förnyad undersökning ofta görs. I det aktuella fallet kunde dock målsäganden inte nås för uppföljning. Det är svårt att bedöma uppkomsttid för smärta och en sådan bedömning undviks också. Det är korrekt att storleken på skador inte alltid angetts så stringent som borde ha skett, dvs. i cm. De skador som ger intryck av att vara orsakade av handgrepp hade kunnat bedömas för sig i utlåtandet. Martina Olsson Frisks slutsatser överensstämmer i stort med dem i de båda intyg som tidigare utfärdats av AV-SöS vad avser skadornas uppkomstsätt och ålder. Det är mest i synen på språkbruk och användning av nomenklatur som läkarna skiljer sig åt.

I en promemoria som Michael Isdahl upprättat den 25 september 2017 har han skrivit att han i samband med förhöret med målsäganden den 16 augusti 2016 såg ett sår, med sårskorpa, på hennes underläpp. Med hänsyn till Jenny Björklunds uppgifter om det inte fanns skador i målsägandens ansikte och hennes noteringar om samma sak i sitt undersökningsprotokoll och då det inte heller framkommit att Åsa Sköldberg eller Filip Ekberg noterat några skador i ansiktet på målsäganden, är det inte visat att det sår som Michael Isdahl sett härrör från den aktuella händelsen den 14 augusti 2016.

Målsägandens intag av mediciner och andra droger

En rättskemisk undersökning har som sagt gjorts. Blodprov på målsäganden togs kl. 22.00 den 14 augusti 2016 och urinprov kl. 00.45 den 15 augusti 2016. Etanol kunde inte påvisas i blodet men däremot (0,32 promille) i urinen.

När det i det följande talas om ”metabolit” avses ett ämne som bildas vid nedbrytning av en annan substans.

I målsägandens blod påvisades

- *Alprazolam* (En narkotikaklassad bensodiazepin, ett lugnande och ångestdämpande läkemedel. Dämpande, avslappnande och i viss mån hämninglösande verkan. Bland vanliga till mycket vanliga biverkningar förekommer trötthet, dåsighet/sedation, yrsel, balansstörningar, koordinationssvårigheter, försämrat minne och nedsatt libido)
- *Diazepam* (En narkotikaklassad bensodiazepin. Vanliga biverkningar är bl.a. dåsighet, trötthet, yrsel, dålig koncentrationsförmåga, dålig koordination, muskelsvaghet och förvirringstillstånd. Sällsynta och oväntade effekter kan förekomma i form av upprördhet med ökad ångest, hyperaktivitet, aggressivitet, irritabilitet och hallucinationer samt ökad eller minskad sexlust.)
- *Norazepam* (En i sig narkotikaklassad metabolit till Diazepam, med samma biverkningar)
- *Oxazepam* (En i sig narkotikaklassad metabolit till Diazepam, med samma biverkningar)
- *Zopiklon* (Narkotikaklassat. Dåsighet är en vanlig biverkan. Sällsynta biverkningar är ångest, irritabilitet, aggressivitet, hallucinationer, konfusion, koncentrationssvårigheter och minnesluckor.)
- *Pregabalin* (Vanliga biverkningar är yrsel och somnolens liksom euforiskt stämningsläge, konfusion, irritabilitet, desorientering, insomni och minskad libido)

I målsägandens urin påvisades (förutom alkohol)

- *Kokain* (narkotikaklassat)
- *Bensoylekgonin* (en i sig narkotikaklassad metabolit till kokain)

- *Tetrahydrocannabinolsyra* (en metabolit till tetrahydrocannabinol, som ingår i cannabispreparat)
- *Buprenorfin* (narkotikaklassat)
- *Norbuprenorfin* (en metabolit till buprenorfin).
- *Morfin* (narkotikaklassat)

Enligt ett utdrag ur läkemedelsregistret var målsäganden ordinerad och har efter förskrivning fått bl.a. Imovane (innehåller zopiklon), Lyrica (innehåller pregabalin), Buprenorfin Teva (innehåller Buprenorfin) och Zopiklon Pilum.

RMV har angett att de i blodprovet uppmätta substanserna alprazolam, diazepam, nordazepam och oxazepam inte kan förklaras av intag av ordinerade läkemedel samt att inte heller de i urinen påvisade substanserna kokain, bensoylekgonin, tetrahydrocannabinolsyra och morfin kan förklaras av intyg av ordinerade läkemedel. Den uppmätta koncentrationen zopiklon översteg enligt RMV klart den koncentration som uppmätts som högst efter ordinerat intag. Den koncentration morfin som uppmätts i urinen utan att kodein har påvisats talar enligt RMV för att morfinet kommer från intaget morfin eller möjligen heroin snarare än från kodein eller etylmorfin.

I ett yttrande den 23 oktober 2017 och ett kompletterande yttrande den 3 november 2017 har RMV besvarat vissa frågor och gett ytterligare förklaringar. Bland dem kan nämnas:

- Att etanol påvisats i urinen men inte i blodet beror på att alkohol har hunnit elimineras helt från blodet men fortfarande finns kvar i urinen. Detta talar för att personen har intagit alkohol men inte i nära anslutning till blodprovstagningen.
- Rättsmedicinalverkets bedömning är att intag av kokain har skett 1–3 dygn före provtagning. Det går inte att utifrån enbart analysresultaten i urin uttala sig om hur stor dosen har varit.

- Det är svårt att uttala sig om biverkningarna i det enskilda fallet. Vissa patienter kan vara mer känsliga än andra. Enligt FASS finns åtminstone någon av de nämnda effekterna perceptionssvårigheter, problem med minnet, förvirring, hallucinationer, onormala tankar, minnesförlust, vanföreställningar, mardrömmar, minnesluckor, rapporterade i olika förekommande frekvens hos en eller flera av de påvisade substanserna i blodet, framförallt hos bensodiazepiner.
- Effekten av en drog beror på mängden och sättet den intas på. Tidigare erfarenheter av drogen spelar in, liksom den stämning man befinner sig i vid intaget. Effekten av drogen påverkas också om den tas i kombination med alkohol eller annan narkotika. Påverkansgraden har stora individuella variationer och kan påverkas av tolerans vid upprepade intag eller samtidig medicinering. De påvisade substanserna i målsägandens blod är psykoaktiva substanser, dvs. de utövar effekter på det centrala nervsystemet (CNS) redan vid ordinerade eller terapeutiska doser. Med stigande doser och stigande koncentrationer ökar risken för biverkningar och påverkansgraden ökar. Vid samtidigt intag av dessa substanser kan man inte utesluta en samverkan, dvs. en förstärkt dämpande effekt på CNS. Det är sannolikt att målsäganden var påverkad av de påvisade koncentrationerna av sömnmedlet zopiklon (Imovane), pregabalin (ångestdämpande i Lyrica), lugnande medel alprazolam, oxazepam och även diazepam/nordazepam i blodet. RMV kan dock inte säkert uttala sig om grad och art av påverkan hos den enskilde personen utifrån de uppmätta blodkoncentrationerna.

Av en tjänsteanteckning framgår att åklagaren från RMV inhämtat förtydligandet att det morfin som påvisats inte kan förklaras av Subutex (innehållande Buprenorfin).

Biologiska spår

NFC har i ett sakkunnigutlåtande den 14 december 2016 redovisat resultatet av undersökningen av spår från målsäganden kläder, underliv, kinder, läppar, mun, bröst och händer. Utifrån den redovisningen kan tingsrätten, såvitt nu är av intresse, fastslå följande.

Baktill på avigsidan av målsägandens jacka fanns sperma från Amir Said.

Framtill på höger byxben fanns sperma från Hakan Demirkiran. Baktill på höger byxben fanns en besudling som visade en blandning av DNA från minst två personer. En del kom från Hakan Demirkiran och en del från Abdimalik Ali. I en annan besudling nertill på höger byxben fanns sperma från Amir Said.

I tre undersökta besudlingar på målsägandens tröja påvisades sperma. I en av dem fanns Amir Suids sperma. I en annan fanns en blandning av DNA från minst två personer, varav en del kom från Hakan Demirkiran och en del från Abdimalik Ali. Också den tredje besudlingen visade en blandning av DNA från minst två personer, bl.a. från Amir Said.

I övrigt påträffades på målsägandens jacka, byxor och tröja sperma som kommit från annan person än de misstänkta eller där DNA inte har kunnat jämföras mot person.

I prov som tagits från målsägandens kinder, mun, läppar, båda händer, vulva och trosor påvisades sperma, men resultatet kunde inte utvärderas för jämförelse mot person. I vaginalprov och analprov kunde sperma inte påvisas.

De resultat som RMV redovisat talar för att det förekommit sexuella handlingar mellan målsäganden och Amir Said, Hakan Demirkiran respektive Abdimalik Ali

samt i vart fall två ytterligare personer. De säger dock inte något om när eller var dessa sexuella handlingar ägt rum, hur de gått till eller om de utförts under tvång.

Synpunkter på utredningen

Det kan till att börja med sägas att alla inblandade parter i målet är eniga om att det har förekommit brister i utredningen. Som ovan sagts är dock förundersökningen inte en del av rättegången. Däremot kan rättegången många gånger sägas vara ett test av och mått på förundersökningens hållbarhet. Utan en hållbar förundersökning försämras de tilltalades möjligheter att försvara sig och åklagarens möjlighet till framgång i domstolen minskar. I detta fall har rättegången visat på åtskilliga brister i utredningen.

Vid en utredning av detta slag är naturligtvis de initiala åtgärderna i anslutning till anmälningstillfället av särskild vikt. Målsäganden angav i polisbussen på väg till SöS brottsplatsen genom att peka på en mobiltelefon. Såvitt framkommit var hon inte närmare bekant med området sedan tidigare. Hon var uppriven, chockad och berättade om ett traumatiskt övergrepp med bl.a. allvarligt våld mot huvudet. Om det i detta läge blev fel vid utpekandet av brottsplats är det inte konstigt. På grund av detta kom dock de initiala åtgärderna i form av brottsplatsundersökning och spårsäkring att ske på ett annat ställe än det som nu påstås vara brottsplatsen. Med hänsyn till omständigheterna vid utpekandet av brottsplatsen framstår det som anmärkningsvärt att detta utpekande inte närmare kontrollerades så snart det var möjligt. I stället söktes förklaringar till skillnader mellan målsägandens beskrivning av brottsplatsen och hur det faktiskt såg ut i det utpekade trapphuset i målsägandens upprivna tillstånd. Inte förrän frihetsberövanden skett och de då misstänkta personerna berättat om en händelse på en annan plats kontrollerades om målsägandens utpekande av brottsplats uppfattats rätt. Det skedde ca tio månader efter händelsen. Härigenom kan naturligtvis viktiga fynd ha gått förlorade. De spår som sedermera säkrades på Vårdshusvägen 8 och 12 har inte heller analyserats.

Ett förundersökningsprotokoll ska ge en trogen och rättvisande bild av allt det som förekommit i samband med olika utredningsåtgärder. Allt som är av betydelse ska ingå i protokollet, även sådant som från den misstänktes och försvararens sida kan vara av betydelse. Protokollet är av vikt också för möjligheterna att i efterhand kunna kontrollera att allt har gått rätt till under förundersökningen (se t.ex. JO:s beslut den 10 maj 2017 i dnr 7381-2015). Det finns enligt tingsrättens uppfattning brister i dokumentationen av hur målsägandens utpekande av brottsplats och personer närmare gått till (jfr t.ex. JO:s beslut den 7 juli 2006 i dnr 2181-2005). Vidare är innehållet i förhören med målsäganden under utredningen inte tillförlitligt redovisade eller dokumenterade (jfr 23 kap. 21 § andra stycket rättegångsbalken). Det kan nämnas att målsäganden har uppgett att hon från och med juni 2017 berättat precis samma saker som i tingsrätten för polisen. Hon har sagt sig vara förvånad över att hennes uppgifter inte framgår av förhørsutskriften.

Frågan om tillförlitligheten av s.k. identifikationsbevisning (dvs. utpekanden av personer) har behandlats i ett stort antal rättsfall. Domstolarna har intagit den ståndpunkten att stor försiktighet måste iakttas vid värderingen av sådan bevisning (se t.ex. RH 1989:119, RH 1997:11 och Hovrättens över Skåne och Blekinge dom den 19 september 2017 i mål nr B 1807-17). Det har nämligen framkommit att även personer som är vana att göra observationer och som är övertygade om sin egen identifiering har haft fel, särskilt då ett utpekande avser en för målsäganden eller vittnet tidigare okänd person. Särskild vikt måste därför läggas vid hur en identifiering gått till och vilka förutsättningar den person som pekar ut någon som gärningsman har haft att i efterhand peka ut rätt person.

Dåvarande Rikspolisstyrelsen har mot bl.a. denna bakgrund tagit fram rekommendationer för bl.a. planering, genomförande och dokumentation av konfrontationer (Vittneskonfrontation – RPS Rapport 2005:2). Frågor om tillförlitlighet av och felkällor vid identifikationsbevisning har också behandlats i

forskning och litteratur (se t.ex. Lena Lindgren Schelin, Bevisvärdering av utsagor i brottmål, Zeteo 2009, s. 140 ff. med vidare hänvisningar).

Värdet av en konfrontation är beroende av om konfrontationen genomförts på ett sådant sätt att målsäganden eller vittnet inte utsatts för någon form av påverkan. För att undvika omedveten påverkan rekommenderas därför att konfrontationen, om möjligt, leds av en polisman som inte tidigare deltagit i förundersökningen och som inte själv vet vem den misstänkte är. Förhållanden som riskerar att påverka den hörde kan nämligen vara om förhållanden t.ex. dröjer vid eller visar särskilt intresse för något visst fotografi (jfr RH 1997:11). En av de vanligaste orsakerna till felaktiga identifikationer är vidare att den hörde utgår ifrån att gärningsmannen finns med i konfrontationsgruppen. I den nämnda rapporten lämnas ett antal rekommendationer om hur konfrontationer ska genomföras för att inte påverka utpekanden och också om hur åtgärderna ska dokumenteras. Vikten av noggrann dokumentation framhålls liksom att en konfrontation är att betrakta som och ska dokumenteras som ett förhör. Där sägs också bl.a. (s. 23) att möjligheten att kontrollera polisens och åklagarens arbete under förundersökningen är av stor betydelse för tilltron till rättsväsendet och att protokollet ska vara en garanti för objektiviteten i undersökningen genom att det ger insyn i bevismaterialets tillkomst.

Att konfrontationerna i denna utredning inte har dokumenterats på ett tillfredsställande sätt har tydligt framgått. Målsägandens uppgifter har dock dokumenterats i det inspelade förhöret den 20 juli 2017, dvs. det förhör i vilket målsäganden preciserade vad var och en av de tilltalade gjort. Hon fick då titta på bilder av Hakan Demirkiran, Amir Said, Abdimalik Ali och ytterligare en då misstänkt person. Innan målsäganden fick se fotografierna fick hon, enligt utskriften av förhöret i dialogform, besked om att det fanns fyra misstänkta personer som var ”inlåsta” och om att det fanns bevisning mot dem. Av utredningen framgår inte att hon tidigare skulle ha fått se någon bild av Abdimalik Ali (se mer om detta nedan)

eller Hakan Demirkiran. Risken för påverkan i ett fall som detta kan knappast underskattas.

Det har framkommit att Abdimalik Ali, när han delgavs misstanke om brott och hördes av polis den 12 juni 2017, felaktigt informerades om att hans spermier påträffats på den då förmodade brottsplatsen, nämligen Vårdshusvägen 6. I ett förhör dagen efter fick han – likaledes felaktigt – veta att målsäganden hade pekat ut honom. Inte heller detta är ägnat att ingjuta förtroende för utredningen.

I detta fall ger inte utredningen intryck av att ha bedrivits förutsättningslöst. Det må vara att en utredning bedrivs efter en arbetshypotes, men den måste löpande omprövas och alternativa hypoteser måste kontrolleras. Den bristande dokumentationen och det förhållandet att de tilltalades uppgifter inte i alla delar har kontrollerats (t.ex. om händelser på Vårdshusvägen 10) ger oundvikligen upphov till frågor.

Åklagaren har dock inte rimligen kunnat avvakta med att väcka åtal, eftersom tre unga misstänkta personer varit frihetsberövade under lång tid. Tingsrätten är emellertid, som sagts, hänvisad till att göra sina bedömningar av vad åklagaren har lyckats bevisa i målet utifrån den utredning som lagts fram för rätten vid huvudförhandlingen, sådan den utredningen nu är. Om den brister kan det enbart gå ut över åklagarsidan.

En förutsättning för att få en målsägande med bristande förtroende för polis att medverka i en utredning är nog många gånger att aktivt bygga upp förtroendet och att se till att målsäganden får det stöd han eller hon behöver. Målsäganden har rätt att förvänta sig ett bra och professionellt bemötande. I detta ingår också att rätt utredningsåtgärder utförs, i rätt tid och på rätt sätt. Bristerna i utredningen i förening med den tid som har gått sedan händelsen kan ha medfört att bevisläget försämrats. Möjligen har målsäganden härvid fått bära en tyngre börda i den utredning som har

lagts fram för tingsrätten än vad som annars hade varit nödvändigt. Tingsrätten har hänvisats till att bedöma hennes uppgifter om sina minnesbilder från händelsen utan att de på ett tillfredsställande sätt har belagts genom förundersökningen. Detta har i hög grad öppnat för ifrågasättanden av hennes uppgifter från försvararna men också för en kritisk granskning från domstolen (se nedan). Som stöd för hennes uppgifter har i viss utsträckning hänvisats till Michael Isdahls promemorior om utredningsåtgärder, vilka ibland har upprättats långt i efterhand, och hans minnesbilder av vad som förekommit, men inte dokumenterats, vid olika utredningsåtgärder. Dessa uppgifter har naturligtvis inte kunnat kontrolleras av försvararna.

Hållpunkter för bedömningen av den muntliga bevisningen

Bevisning om *själva händelsen* består i ett våldtäktsmål ofta främst av parternas berättelser. Enbart en trovärdig berättelse från målsäganden kan inte läggas till grund för en fällande dom. Det räcker inte heller att en målsägande framstår som mer trovärdig än en tilltalad. Men en trovärdig och tillförlitlig berättelse från en målsägande kan räcka för en fällande dom, om den vinner tillräckligt stöd av utredningen i övrigt.

Även utan en alltigenom trovärdig utsaga från en målsägande kan en fällande dom komma i fråga. Det förutsätter dock att åklagaren kan lägga fram antingen annan självständig bevisning för sitt gärningspåstående (t.ex. vittnen som sett händelsen eller delar av den) eller att målsägandens utsaga i väsentliga delar stöds av stark bevisning av annat slag.

I våldtäktsmål bygger bevisningen, utöver parternas berättelser, inte sällan på att målsäganden efter händelsen berättat om den för andra personer som hörs som vittnen. Det är då inte i egentlig mening fråga om utredning som tar sikte på den påstådda gärningen, eftersom vittnena inte har gjort några egna iakttagelser av själva händelsen. Sådana andrahandsuppgifter kan emellertid tillsammans med

vittnenas egna iakttagelser av exempelvis målsägandens beteende och reaktioner efter händelsen i vissa fall utgöra ett indirekt stöd för målsägandens berättelse.

Att en person, liksom hans eller hennes berättelse, uppfattas som trovärdig behöver inte betyda att de uppgifter personen lämnar är *tillförlitliga*. Det kan sammanhånga med att personen av något skäl är övertygad om att han eller hon berättar sanningen, fastän uppgifterna delvis har sin grund i inbillning, sammanblandning, suggestion eller att personens minnesbilder har påverkats på något annat sätt. För att kunna göra en bedömning av uppgifternas tillförlitlighet kan det många gånger vara nödvändigt att granska under vilka förutsättningar berättelsen först har lämnats och om och hur den kan ha förändrats eller påverkats över tid. Domstolen måste vara observant på möjliga felkällor.

I detta mål har förhörspersonerna under rättegången i stor utsträckning konfronterats med sådant som antecknats i samband med förundersökningen. Vid bedömningen av uppgifter av sådant slag, t.ex. anteckningar från polisförhör, måste dock beaktas att förhör under förundersökningen inte sker med sådana rättssäkerhetsgarantier som gäller vid förhör inför en domstol och i parternas närvaro. De noteringar som görs av polisen kan ha blivit missvisande av flera skäl. Bland annat kan förhørsledaren och den som har förhörts ha talat förbi varandra utan att det framgår av anteckningarna. Är det fråga om skriftliga sammanfattningar från ett förhör kan det vara oklart vilka frågor som faktiskt har ställts och därmed också vilka förhållanden som det har legat nära till hands för den hörde att berätta om. Vidare kan upplysningar, som först senare visar sig vara viktiga, ha utelämnats. Uppgifter kan också ha getts en annan nyans än den som den hörde har velat förmedla. Det förhållandet att en uppteckning från ett förhör har lästs upp för förhörspersonen och godkänts av denne innebär inte heller någon garanti för att han eller hon verkligen i alla delar står bakom den redovisning av förhöret som finns nedtecknad eller att redovisningen fullt ut återspeglar förhöret. När uppgifter som

har lämnats under förundersökningen har fått läggas fram under rättegången måste uppgifterna värderas mot den nu angivna bakgrunden.

Det kan sägas att det från såväl målsäganden som de tilltalade har riktats kritik mot hur uppgifter till polisen har dokumenterats under förundersökningen, i förhör eller på annat sätt. Att också tingsrätten har synpunkter på dokumentationen framgår ovan.

Det är inte möjligt att på ett godtagbart sätt bedöma en utsaga med ledning av det allmänna intryck som förhörspersonen ger eller av icke-verbala faktorer i övrigt. I första hand finns det därför anledning att lägga vikt vid faktorer som avser *innehållet i berättelsen* som sådan.

Högsta domstolen har angett ett antal kriterier som kan vara behjälpliga vid bedömningen av utsagor. Kriterierna har varit föremål för sakkunnig analys, som tagit sin utgångspunkt i tillgänglig forskning på området. Det förhållandet att en utsaga är klar, lång och detaljrik kan ofta vara tecken på att den är sann, medan det saknas egentligt stöd för att anse att konstansbrister (i bemärkelsen att lägga till eller ta bort information) är ett kriterium på bristande tillförlitlighet. Slutsatserna är att det ofta finns anledning att lägga vikt främst vid i vad mån utsagan är klar, lång, levande, logisk, rik på detaljer, påvisat sanningsenlig i viktiga enskildheter samt fri från felaktigheter, motsägelser, överdrifter, svårförklarliga moment, dåligt sammanhang eller tvekan i avgörande delar (se t.ex. NJA 2010 s. 671 och NJA 2017 s. 316). Det finns dock anledning att vara observant på att kriterierna kan vara svåra att använda vid bedömning av utsagor från personer som av olika skäl har en bristande förmåga att uttrycka sig muntligen.

Trovärdigheten och tillförlitligheten av målsägandens uppgifter i detta mål

I detta mål består den huvudsakliga bevisningen av målsägandens uppgifter.

Värderingen av hennes uppgifter måste ske med stor försiktighet, bl.a. på grund av

den tid som har gått sedan händelsen och med hänsyn till de preparat som hon hade i kroppen. Om hon har utsatts för något som liknar det som åklagaren och hon påstår är det också naturligt att det, oavsett vad hon säger om detta, kan ha påverkat hennes minnesbilder och möjligheter att redogöra för dem. Till detta ska läggas att hennes rädsla för att inte bli trodd kan ha bidragit till vissa av de uppgifter som hon har lämnat, möjligen för att få sina uppgifter i övrigt att framstå som mer tillförlitliga. Det gäller t.ex. hennes uppgifter om syftet med resan till Fittja och om de preparat hon tagit.

Hon har lämnat en lång, levande och bitvis detaljrik berättelse. Den innehåller detaljer av ett sådant slag som ger intryck av att hon berättar om något som hon har varit med om. Som exempel kan nämnas hennes uppgifter om sin BH, om den knubbiga killen som hon inte vet vart han tog vägen, om den kraftige killen som förgrep sig på henne och om den unga killen som de andra skrattade åt (se domsbilaga 1). I de centrala delarna – nämligen att hon med våld tvingats att utstå anala, vaginala och orala övergrepp i Fittja – är hennes uppgifter förenliga med vad hon inledningsvis uppgett för polis och Jenny Björklund och, såvitt framkommit, Ludwig Dahlén. En del av de uppgifter som hon har lämnat har också visat sig riktiga när de har kontrollerats. Som exempel kan nämnas hennes uppgifter om ”Bonjo” (dvs. Amir Said) och om att hon hjälptes ut ur trapphuset av en boende där (Cedomir Roncevic).

Det finns dock också ett flertal moment i hennes berättelse som gör att delar av den måste sättas i fråga. Hennes berättelse i tingsrätten har inte varit klar, sammanhängande eller tydlig. Den innehåller många motsägelser och svårförklarliga inslag. Bitvis framstår hennes uppgifter som felaktiga, överdrivna, osäkra eller på annat sätt mindre tillförlitliga. Hon många gånger svarat på frågor utan att lyssna på vad frågorna handlat om, vilket har gjort hennes svar otydliga. Det har varit svårt att få henne att förtydliga sina uppgifter. Vid flera tillfällen har hon uttalat sig säkert om sådant som har visat sig felaktigt eller som hon senare

under rättegången har fått ta tillbaka eller ompröva. Då har hon ibland uttalat sig lika säkert om de nya uppgifterna, trots att de inte varit förenliga med dem hon först lämnat med säkerhet. Hon har också under rättegången lämnat en hel del uppgifter som framstår som nya, i vart fall i förhållande till hur hennes uppgifter har dokumenterats i utskrifter av polisförhör. En del av sina till synes ändrade uppgifter från de första förhören har hon förklarat med att hon då var chockad och med att hon hade fått i sig kokain. Inte minst Jenny Björklund har dock uppfattat att målsäganden var förvånansvärt adekvat och tydligt kunde redogöra för vad hon varit med om både före övergreppet och under tiden. I flera avseenden har målsäganden gett intryck av att inte bara ha dragit sig något nytt till minne utan tvärtom av att ha anpassat sin berättelse till sådant som i övrigt har kommit fram. Exempel på varningssignaler i hennes berättelse lämnas nedan.

Vissa brister i hennes berättelse framstår som helt adekvata i förhållande till vad hon berättar att hon varit utsatt för. Hon har berättat att hon under förloppet var livrädd och chockad och att hon fick utstå kraftigt våld mot huvudet med perioder av medvetlöshet som följd. Det är också rimligt att tro att de substanser hon hade i sig påverkat henne i någon mån. Det hade mot den bakgrunden varit konstigt om alla detaljer fastnat i hennes minne och hon kunnat ange en tydlig och exakt ordningsföljd för alla skeenden. Det kan också vara så att hon omedvetet har fyllt ut fragmentariska minnesbilder och på så sätt, för sig själv, fått ihop ett begripligt händelseförlopp, som hon själv är övertygad om. Hon kan vidare ha påverkats av den information hon fått om de misstänkta.

Det kan alltså finnas naturliga och begripliga förklaringar till bristerna i målsägandens berättelse. Sådana förklaringar kan vara hänförliga till målsäganden som person eller till den händelse hon berättar om. Oavsett sådana förklaringar blir ändå utsagans bevisvärde svagare. Och även i förhållande till sådana förklaringar är bristerna i hennes berättelse påfallande. Som också åklagaren har framhållit är bevisvärdet av hennes uppgifter lågt.

Exempel på sådant som gör att trovärdigheten och tillförlitligheten av målsägandens uppgifter måste sättas i fråga

Målsägandens uppgifter i tingsrätten framgår av domsbilaga 1. För att illustrera det som sagt ovan ges här några exempel på sådant som framstår som egendomligt i hennes uppgifter, i ljuset av vad som i övrigt kommit fram.

Målsägandens uppgifter om sitt intag av narkotikaklassade preparat

I målet är klarlagt vilka mediciner som målsäganden haft förskrivna. Tingsrätten ifrågasätter inte RMV:s bedömning att de substanser som hon hade i kroppen vid provtagningstillfällena inte kan förklaras av intag av dessa mediciner i ordinerad dos, inklusive att det opium som hon hade i sig inte kan förklaras med hennes intag av Subutex/Buprenorfin. Det är uppenbart att målsäganden i fråga om sitt intag av narkotikaklassade preparat har lämnat oriktiga uppgifter. Detta minskar trovärdigheten i hennes berättelse. Till detta ska läggas att det är rimligt att tro att substanserna kan ha påverkat henne åtminstone i någon mån, vilket i sin tur kan ha påverkat hennes möjligheter att korrekt uppfatta skeenden och enskildheter i dem. Därmed kan också tillförlitligheten av de uppgifter hon har lämnat ha påverkats.

Målsäganden har uppgett att hon för läkarna på SöS och för polisen berättade att hon misstänkte att hon ofrivilligt fått i sig kokain eller i alla fall någon drog. Hennes uppgifter om detta vinner inget stöd i utredningen. Tvärtom tyder det som antecknats från polisförhör den 8 juni 2017 och 15 september 2017 på att hon i förhör lämnat andra uppgifter, fram till den tidpunkt då hon informerades om att kokain påträffats i hennes blod. Först när hon av förhørsledaren fick veta att det fanns ganska höga doser kokain i de prover som tagits berättade hon om sin teori, nämligen att någon hade gett henne kokain i syfte att få henne sluta att kämpa emot. Den framstår mot denna bakgrund som en efterhandskonstruktion.

Om det inledande mötet med Amir Said och om sin relation till Ludwig Dahlén

Målsäganden har i tingsrätten uppgett att Amir Said och Ludwig Dahlén gick iväg i tio minuter och att Ludwig Dahlén hade hasch i handen när han kom tillbaka.

Trots att detta skede varit uppe flera gånger under polisförhören med henne har hon inte på något godtagbart sätt kunnat förklara varför det inte, i utskriften från polisförhören den 15 augusti 2016, den 16 augusti 2016 eller den 8 juni 2017, antecknats att hon sagt något om att ”Bonjo” och Ludwig Dahlén gick iväg en stund. Hon har hävdats att hon har berättat om detta för polisen, men att det var rörligt under de inledande förhören. Hon har sagt sig vara säker på att hon berättat för Michael Isdahl att hon sett Ludwig Dahlén med hasch i sin hand och att Michael Isdahl måste ha glömt att skriva det. Om så skulle vara fallet kan sådana brister i dokumentationen av målsägandens uppgifter under förundersökningen bara gå ut över åklagarsidan.

Målsäganden har berättat att hon och Ludwig Dahlén inte har haft någon relation och lämnat en förklaring till varför hon på SöS ändå sade att Ludwig Dahlén var hennes pojkvän. Hon har också sagt att Ludwig Dahlén på SöS inte verkade ta händelsen på allvar. Hon har berättat att han bara lämnade ifrån sig hennes telefon och stack.

Målsägandens uppgifter i dessa delar motsägs av vad Ludwig Dahlén och Jenny Björklund har berättat, se domsbilaga 1. Tingsrätten ifrågasätter inte heller Ludwig Dahléns uppgifter om hur han uppfattade sin relation med målsäganden. Hon har senare i ett kompletterande förhör något nyanserat sina uppgifter avseende relationen med Ludwig Dahlén.

Enligt tingsrätten framstår målsägandens teori om att Ludwig Dahlén i det närmaste skulle ha sålt henne i utbyte mot hasch och hennes nya uppgifter om att hon sett honom med hasch i handen som en efterhandskonstruktion.

Om syftet med kontakterna i Fittja

Målsäganden har i tingsrätten sagt att hon och Ludwig Dahlén hamnade i Fittja av en slump och att hon, när de väl var där, skulle hjälpa Ludwig Dahlén att få tag på hasch. Enligt målsäganden hade hon inte något sug efter narkotika och inledningsvis inte någon tanke på att själv ta narkotika.

Såvitt framgår av polisförhøret den 8 juni 2017 har målsäganden nu, i tingsrätten, återgått till en version som hon tidigare sagt till polisen var oriktig. I det förhøret har följande antecknats:

- Målsäganden börjar med att säga att hon tidigare sagt att anledningen till att de åkte till Fittja var att hon skulle handla hasch åt en bekant. Hon säger att hon sa så för att hon skämdes att berätta att hon var ute efter narkotika till sig själv.
- Hon brukade då heroin, och hon hade vaknat och känt abstinens, och det var för att försöka köpa heroin som hon och Ludde åkte iväg. De åkte med en buss till Fittja, men hennes plan var att åka till Norsborg, där hon tidigare köpte sitt heroin av en langare.
- Killen sa att han skulle bjuda på lite grann, så de hade inte sagt något om betalning. Hon tyckte att det var konstigt, men hon kände sånt sug efter droger att hon inte brydde sig då.

Målsäganden har konfronterats med sina tidigare lämnade uppgifter utan att kunna lämna någon godtagbar förklaring till varför hon nu, ännu en gång, har ändrat dem. Hon kan ha korrigerat sina uppgifter för att framstå i bättre dager och för att hon tror att det ökar hennes möjligheter att bli trodd. Oavsett vilket minskar detta trovärdigheten i hennes uppgifter.

Om de sexuella övergreppen

Målsäganden har berättat att hon låg på mage, med huvudet uppåt i en trapp och då samtidigt våldtogs både vaginalt och analt – liksom oralt, eftersom en person ovanför henne i trappen samtidigt också körde ned sin penis i halsen på henne. Hon har vidare sagt att hon våldtogs vaginalt och analt samtidigt, både när hon låg på mage och då hon låg på rygg. Enligt målsäganden har hon inte varit ovanpå någon annan person.

Tingsrätten måste här ställa sig frågan om dessa, upprepade, uppgifter om samtidiga anala och vaginala övergrepp på målsäganden när hon på dessa sätt låg ned är rimliga. Det är svårt att förstå hur de övergrepp som målsäganden berättar om rent konkret kan ha gått till. Det är naturligtvis möjligt att målsäganden bara varit ovarsam i sitt sätt att uttrycka sig. Men hon har upprepat dessa uppgifter flera gånger och utan att följdfrågor om uppgifterna har ställts. Och om hon bara har uttryckt sig slarvigt i dessa centrala frågor, måste tingsrätten ställa sig frågan om i vilka avseenden hon i övrigt kan ha gjort det.

Om ordningsföljden, sina utpekanden av gärningsmännen och om vem som gjorde vad mot henne

Målsäganden har i tingsrätten uppgett: Amir Said våldtog henne först av de tilltalade men efter en annan, okänd, person. Därefter våldtog Hakan Demirkiran henne. Sedan våldtogs hon av ett par andra män, varefter hon våldtogs av Abdimalik Ali. Hon tror att Abdimalik Ali var den enda mörka person som var med hela tiden.

I dialogutskriften från förhöret den 20 juli 2017 har antecknats att målsäganden om ”den svarta killen” ska ha sagt att han var den som först våldtog henne analt. Konfronterad med den uppgiften har målsäganden sagt att hon då inte hade fotografier eller namn samt att hon hela tiden sagt att det var ”Bonjo” (dvs. Amir

Said) som våldtog henne först. Uppgiften om att den svarte killen skulle ha våldtagit henne först har hon sagt måste bero på ett missförstånd under förhöret.

Om sitt utpekande av Abdimalik Ali i övrigt har målsäganden i tingsrätten sagt: Han var den ende i trapphuset som var mörkare i huden. Hon såg honom bland männen som väntade i trapphuset direkt då hon kom in i det. Hon tittade på honom då. Han var också sist att lämna trapphuset. När hon fick se bilder på honom i förhör kände hon inte igen honom direkt. Hon tror att hon blev lite osäker på grund av hur bilden såg ut. Fotot var gulaktigt. Polisen sade till henne att hon var tvungen att föreställa sig personen på fotografiet som lite mörkare i huden i verkligheten. Hon gjorde som de sade. Efter att ha tittat en lång stund kände hon igen honom. Hon kände igen dragen. Hon kände igen ansiktet och ögonen. Michael Isdahl sade inget om att personen på fotot var misstänkt. I rättssalen kände hon igen Abdimalik Ali direkt. Hon känner igen hans ansikte väl.

Vid fotokonfrontationen avseende Sohail Akhtar fanns en mörkhyad figurant (foto nr 6 i den konfrontationen). När målsäganden i tingsrätten hörts om den konfrontationen har hon spontant pekat på Abdimalik Ali (som då hade en vit skjorta på sig) och berättat att hon först pekade ut figurant nr 6 som ”han i vit skjorta”. Från den konfrontationen finns dock inte dokumenterat att målsäganden på något sätt skulle ha reagerat på figurant nr 6. Det kan tilläggas att figurant nr 6 i den konfrontationen är en person som inte är lik Abdimalik Ali.

Målsäganden har också sagt sig vara säker på att hon tidigare pekat ut Abdimalik Ali på sitt boende, något som tillbakavisats av Michael Isdahl och som i vart fall inte har dokumenterats i förundersökningsprotokollet.

Målsäganden har den första dagen hon hördes i tingsrätten sagt att hon inte kan minnas att Hakan Demirkiran skulle ha slagit henne. Vid fortsatt förhör med henne följande dagar har hon lämnat helt andra uppgifter.

Beträffande Amir Said har hon lämnat olika uppgifter om vad hon sagt till polisen när hon pekade ut honom på ett spaningsfotografi i mars 2017. Hon har sagt sig hela tiden ha varit säker på att Amir Said varit ”aktiv”, men att hon inte kan minnas att hon sagt något om detta. Michael Isdahl har i sin promemoria den 16 mars 2017 om identifiering via spaningsbilder antecknat att målsäganden om bild 6 i det materialet, dvs. om Amir Said, sagt att hon känner igen honom och ”oklart om aktiv”. Michael Isdahl har uppgett att ordvalet i promemorian är hans, men att det inte fanns något utrymme för missförstånd mellan honom och målsäganden.

I tingsrätten har målsäganden inledningsvis sagt att Bonjo (dvs. Amir Said) våldtog henne först oralt, sen analt och sist vaginalt. När förhöret fortsatt nästa dag har hon sagt att Bonjo började våldta henne vaginalt. Ytterligare en dag senare har hon korrigerat sig och sagt att han våldtog henne först analt, sen vaginalt och sist oralt och att hon är säker på det. Hon har sagt att hon minns det tydligt, eftersom hon tyckte det var konstigt att börja analt.

Med utgångspunkt i det som tingsrätten tidigare har sagt om s.k. identifikationsbevisning är det tydligt att målsägandens uppgifter om vilka personer som deltagit i övergreppen måste bedömas med stor försiktighet. Som tidigare framgått har det framkommit att hon vid sina utpekanden den 20 juli 2017 hade fått information om fyra inlåsta misstänkta, mot vilka det skulle finnas bevis. Utpekanden i en rättssal anses allmänt ha ett lågt bevisvärde. Detta gäller i än högre grad om ett sådant utpekande har föregåtts av en fotokonfrontation eller liknande. Utifrån målsägandens beskrivning av hur våldtäkterna har gått till är det också svårt att förstå hur hon har kunnat få tydliga bilder av ansikten från själva övergreppen. Amir Said har hon i och för sig sett under en längre tid. Hon bör alltså ha haft goda möjligheter att känna igen honom på ett fotografi. Samtidigt måste man ställa sig frågan om hon verkligen känner igen honom som en av de personer som har förgripit sig på henne eller om det kan vara så att hon känt igenom från det tidigare

skedet och senare helt enkelt dragit slutsatsen att han måste ha varit med i och ”aktiv” i trapphuset.

Om platsen för övergreppen

Tingsrätten har tidigare beskrivit hur det gick till när målsäganden först pekade ut Vårdshusvägen 6 som platsen för övergreppen och senare Vårdshusvägen 8.

Målsäganden har i tingsrätten uppgett: Hon och Bonjo lämnade det första huset (som ska ha varit Krögarvägen 2) och gick i stället över en bro till ett annat hus, närmast T-banan. Hon har visat polisen var de gick in i det andra huset. Det var huset ”närmast T-banan till höger”. Det andra huset var också ett lite högre hus. Det var ganska högt men inte jättehögt. Hon gissar att det kan ha varit 6–7 våningar högt. Hon har för sig att det var lite högre än det första huset.

Hon har härefter pekat ut Vårdshusvägen 8 på ett satellitfotografi med nr 6, 8 10 och 12 tydligt utmärkta med nr och pilar.

Hon har också beskrivit hur det såg ut inne i det hus där övergreppen skedde. Hon har beskrivit bl.a. ytterporten, en glasdörr, en ”jättelång” gång och en grå trapphusdörr samt ett fönster. Tingsrätten har – genom försvararnas försorg – haft tillgång till filmer från de olika portarna och trapphusen på Vårdshusvägen 8, 12, 10 och 6. Tingsrätten har kunnat konstatera att målsägandens beskrivning inte i allt passar in på något av trapphusen. Däremot finns det i samtliga trapphus detaljer som stämmer överens med målsägandens uppgifter. Det kan tilläggas att Vårdshusvägen 6 och 10 är höga hus som enligt det angivna satellitfotografiet ligger närmare tunnelbanan än vad Vårdshusvägen 8 gör.

Det kan nämnas att Michael Isdahl har berättat att målsäganden vid vallningen på Vårdshusvägen 8 också nämnde en minnesbild från ”längre bort i korridoren”, se

domsbilaga 1. Den uppgiften synes inte kunna syfta på annat än en annan trappuppgång, mot Vårdshusvägen 12 till.

Om högen med kokain och kniven i trappen

Utöver målsägandens något varierande uppgifter om saken, se domsbilaga 1, finns det inget stöd i utredningen för att någon hotat henne med en kniv under händelseförloppet. Som åklagaren också framhållit innehåller inte heller hennes uppgifter något tydligt belägg för att så varit fallet. Med hänsyn till priset på kokain i missbrukarkretsar framstår också uppgiften om en hög med kokain i trappen som i sig mindre sannolik.

Om sina kontakter med Cedomir Roncevic efter händelsen

Det har framkommit att Cedomir Roncevic bor i en lägenhet på Vårdshusvägen 8 och att han är den person som i olika förhör har kallats ”grannen”.

Målsäganden har i tingsrätten berättat: Hon ringde på en dörr för att få hjälp. Samme man som tidigare hade passerat henne i trappen när hon våldtogs öppnade. Han visade henne bara hur hon skulle trycka på en knapp för att öppna porten. Hon vet inte om hon blödde då. Hon sade inte till honom att hon blivit våldtagen. Utifrån hur hon såg ut bör det dock ha varit tydligt för honom att hon blivit utsatt för något. Hon hade samma skador då som senare på sjukhuset, sperma över sig och blodiga läppar. Han tittade dock knappt på henne. Hon tror inte att han brydde sig. Hon vet inte vad han såg.

Senare har hon sagt bl.a. att ”grannen” självklart måste ha sett hennes skador och att hon blödde från läppen.

I ett polisförhör den 19 juni 2017 har det antecknats att hon sagt: Hon ringde då på en lägenhetsdörr för att be om hjälp. Den som öppnade var samme man som en

stund tidigare gick ut med plastpåsen/soporna. Målsäganden bad honom att ringa till polisen. Hon blödde från näsan efter all misshandel. Hon sa även till mannen att hon blivit våldtagen och att hon inte kunde få upp porten. Trots att mannen såg i vilket tillstånd målsäganden var i så brydde han sig inte.

Målsäganden har konfronterad med dessa uppgifter sagt att hon inte minns att det skulle ha gått till så eller att hon sagt så till polisen. Hon har tillagt att hon inte minns att hon pratade med Cedomir Roncevic, men att det är möjligt att hon i chock kan ha sagt detta. Målsägandens uppgifter i polisförhøret har i vart fall inte bekräftats av Cedomir Roncevic eller av utredningen i övrigt. Som framgått ovan har tingsrätten inte heller i utredningen kunnat finna något belägg för att målsäganden hade skador i ansiktet.

Om tidpunkter

Målsäganden har inledningsvis lämnat vissa precisa tidsuppgifter som en ram för händelsen. Hon har också berättat vad hon hängt upp dem på. Beträffande tiden när hon lämnade Fittja har hon t.ex. hänfört sig till att hon tittade på en klocka i tunnelbanan. Målsägandens inledningsvis väldigt precisa uppgifter om tider som hon sagt sig vara säker på har dock visat sig felaktiga.

En sammanfattande bedömning av målsägandens uppgifter och vilken ytterligare bevisning som krävs

Målsägandens uppgifter har på en rad olika punkter visat sig brista i trovärdighet och tillförlitlighet i fråga om sådana detaljer som är avgörande för tingsrättens prövning. Samtidigt är det tydligt att det finns en kärna i berättelsen som är trovärdig och som vinner visst stöd av övrig utredning (se nedan). Hon har också lämnat uppgifter som i efterhand har visat sig vara korrekta.

Det finns rimliga förklaringar till i vart fall vissa brister i hennes berättelse och det saknas stöd för slutsatsen att hon skulle ha lämnat en i alla delar helt felaktig bild av händelsen. Det saknas också anledning att tro annat än att målsäganden är övertygad om att hon pekat ut rätt personer. I ljuset av vad som kommit fram om de omständigheter under vilka utpekandena har skett, framstår dock inte utpekandena som tillförlitliga. Oavsett förklaringar innebär ändå bristerna i målsägandens berättelse att det måste ställas särskilt höga krav på stödbevisning för att målsägandens uppgifter i något avseende ska kunna läggas till grund för bedömningen i skuldfrågan. Finns inte tillräcklig stödbevisning krävs i stället annan, självständig, bevisning i de avgörande delarna för att åklagaren ska kunna få framgång med sin talan.

Kan någon av de tilltalade dömas för gärningen?

I våldtäktsmål bygger, som tidigare sagts, bevisningen om själva händelsen, utöver parternas berättelser, inte sällan på att målsäganden efter händelsen berättat om den för andra personer som hörs som vittnen. Sådana andrahandsuppgifter kan tillsammans med vittnenas egna iakttagelser av exempelvis målsägandens beteende och reaktioner efter händelsen i vissa fall utgöra ett indirekt stöd för målsägandens berättelse. Bevisning av detta slag har lagts fram i målet genom vittnesförhören med Ludwig Dahlén, Åsa Sköldberg, Filip Ekberg, Jenny Björklund och Michael Isdahl.

Genom deras uppgifter har framkommit att målsäganden var skrädd, uppriven och ledsen efter händelsen samt att hon såväl samma kväll som dagen efter uppgav sig ha, och visade tecken på att ha, ont. I förening med det förhållandet att hon sökte hjälp efter händelsen och det som har kommit fram om hennes skador (i och för sig enbart i form av hudmissfärgningar och hudavskrapningar vars uppkomsttid och orsak inte exakt kan fastställas) och om sperma från ett flertal män på hennes kläder och kropp talar detta starkt för att hon blivit utsatt för någonting i Fittja.

Det är klarlagt att det har förekommit oralsex mellan målsäganden å ena sidan och Abdimalik Ali, Amir Said respektive Hakan Demirkiran å den andra.

För att åtalet mot de tilltalade till någon del ska kunna bifallas krävs dock också att det kan fastställas

- att övergrepp skett på den plats som åklagaren har påstått, nämligen på Vårdshusvägen 8,
- att det var de tilltalade eller någon av dem som där förgrep sig på målsäganden eller i vart fall deltog i genomförandet av övergreppen och
- att det skedde på något sådant sätt och under något sådant förhållande (våld och annat tvång alternativt utnyttjande av särskilt utsatt situation) som påstås i åklagarens gärningsbeskrivning.

Finns det en risk för att målsäganden t.ex. kan ha tagit fel på plats eller person eller blandat ihop olika händelser eller erinrat sig detaljer från olika händelseförlopp kan hennes uppgifter inte läggas till grund för en fällande dom mot de tilltalade.

Fynden av sperma på målsägandens kläder säger inte något om när eller var sexuella handlingar ägt rum eller om handlingarna utförts med tvång.

De läkarutlåtanden som lagts fram kan inte anses ge något mer påtagligt stöd åt de konkreta påståendena om våld i gärningsbeskrivningens andra–femte stycken, även om utlåtandena inte heller motsäger målsägandens uppgifter.

Målsägandens uppgifter i de ovan nämnda kritiska delarna får också litet stöd i övrig bevisning.

Målsäganden har berättat om en man som passerade förbi henne nedför trappan med en påse. Av sammanhanget har framgått att det skulle vara Cedomir Roncevic. Stöd för att han skulle ha sett sådana händelser som målsäganden uppgett finns inte i den

övriga utredningen. Även om man, som åklagaren har gjort gällande, helt ska bortse från Cedimir Roncevic uppgifter – även i fråga om att Amir Said befann sig i trapphuset – ger hans uppgifter i alla fall inte något positivt stöd för åtalet.

Åklagaren har pläderingsvis angett att det är tveksamt om den bevisning som har kunnat läggas fram mot Nenad Veselinovic håller för åtalet mot honom och om bevisningen är tillräcklig för påståendena om anala och vaginala samlag eller för påstått våld. Målsägandebiträdet har häremot hävdad att Nenad Veselinovic i vart fall hjälpt till genom att bidra till det numerära överläget och på så sätt förstärka hotet mot målsäganden.

Också åklagaren har sagt att målsägandens utpekanden och uppgifter om vem som gjort vad vid förhöret den 20 juli 2017 måste värderas med stor försiktighet mot bakgrund av den traumatiska upplevelsen, den tid som gått och de substanser som målsäganden haft i kroppen. Det är också bitvis något otydligt vilka fotografier målsäganden hänför sig till under det förhöret. Som tingsrätten tidigare varit inne på saknas det underlag för att bedöma målsägandens utpekanden och uppgifter om vem som gjort vad som tillförlitliga. De kan inte läggas till grund för en fällande dom.

Åklagaren har dock argumenterat för att Amir Said, Hakan Demirkiran och Abdimalik Ali i vart fall ska dömas för grov våldtäkt bestående i att de tillsammans och i samförstånd har utsatt målsäganden för orala samlag genom att utnyttja att hon befann sig i en särskilt utsatt situation (gärningsbeskrivningens sjätte stycke) och Sohail Akhtar för medhjälp till denna våldtäkt.

Enligt tingsrättens bedömning innebär dock svagheterna i utredningen att åtalet mot samtliga åtalade ska ogillas helt. Även om målsäganden uppenbarligen har vissa minnesbilder från trapphuset på Vårdshusvägen 8 och av att ha träffat på Cedimir Roncevic som släppte ut henne därifrån, finns det inte tillräckligt stöd i utredningen

för att hon också utsatts för övergrepp vare sig just där eller samtidigt av de tilltalade eller i övrigt i någon sådan situation som åklagaren har påstått.

Målsägandens uppgifter får alltså inte tillräckligt stöd av utredningen i de för åtalet kritiska delarna och annan självständig bevisning som ger stöd för åtalet i dessa delar saknas. Åtalet ska därför ogillas i sin helhet.

Sammanfattning av tingsrättens bedömning i skuldfrågan

Det finns inte någon tvekan om att det som åklagaren och målsäganden i gärningsbeskrivningen påstår att målsäganden ska ha utsatts för är att bedöma som en grov våldtäkt. Som alla påståenden som framförs i domstol ska också detta påstående bevisas.

Domstolen får inte pröva något annat än de konkreta påståenden som har gjorts i gärningsbeskrivningen. Domstolens uppgift är att pröva om åklagaren lyckats bevisa dem. Vid den prövningen får domstolen bara ta hänsyn till den utredning som parterna har valt att lägga fram för domstolen under förhandlingen. De uppgifter som t.ex. olika personer har lämnat till polisen under förundersökningen är däremot inte en del av rättegången. Sådana uppgifter får bara läggas fram för domstolen i vissa fall.

Vid tingsrättens förhandling har målsäganden, de tilltalade och vittnen hörts. De uppgifter som dessa förhörspersoner har lämnat redovisas i domsbilaga 1. Parterna har också presenterat sakkunnigutlåtanden och andra handlingar liksom filmer från trappuppgångar i Fittja och fotografier. Händelsen ska ha filmats. Någon film från händelsen har dock inte kunnat påträffas och därför inte heller lagts fram för rätten.

För en fällande dom krävs alltid att det ska vara praktiskt taget uteslutet att det kan ha gått till på något annat sätt än det som åklagaren påstår. Det ska med andra ord vara ”ställt utom rimligt tvivel”. De särskilda bevisproblem som ofta finns i mål om

sexualbrott innebär inte att kravet på åklagarens bevisning sänks. De åtalade behöver inte bevisa något eller ens ha någon nackdel av att de kan ha lämnat oriktiga uppgifter. En värdering av deras uppgifter blir aktuell först om åklagarens bevisning i sig är tillräcklig. I detta fall har domstolen därför bara värderat åklagarens bevisning till stöd för åtalet.

Det är klarlagt att målsäganden efter händelsen hade skador i form av hudmissfärgningar och hudavskrapningar, vars uppkomsttid eller orsak dock i och för sig inte närmare har kunnat fastställas. Sperma från flera män har påträffats på hennes kläder. Hon berättade för poliser som hon träffade i nära anslutning till händelsen och för den läkare som undersökte henne på Södersjukhuset att hon hade blivit våldtagen och att hon hade ont. Hon har också visat tecken på att ha haft ont. Utredningen talar sammantaget för att målsäganden blev utsatt för någonting i Fittja.

Det är klarlagt att det har förekommit oralsex mellan var och en av Abdimalik Ali, Hakan Demirkiran och Amir Said och målsäganden. Parterna har dock haft olika uppfattningar om främst

- huruvida det också förekommit andra sexuella handlingar mellan dem,
- huruvida allt detta skett under ett och samma händelseförlopp i den trappuppgång som åklagaren påstått och
- huruvida de sexuella handlingar som förekommit genomförts med påstått tvång eller med utnyttjande av målsägandens särskilt utsatta situation på sådant sätt som påstås.

Finns det en risk för att målsäganden t.ex. kan ha tagit fel på plats eller person eller blandat ihop olika händelser eller erinrat sig detaljer från olika händelseförlopp kan hennes uppgifter inte läggas till grund för en fällande dom mot de tilltalade.

Sperma från Abdimalik Ali, Hakan Demirkiran och Amir Said och andra, oidentifierade, män har påträffats på de kläder målsäganden hade på sig. Dessa fynd säger dock i sig inte något om när eller var sexuella handlingar ägt rum eller om handlingarna utförts med tvång eller om målsäganden befunnit sig i någon särskilt utsatt situation.

Det är utrett att målsäganden hade en rad olika narkotikaklassade substanser i kroppen.

Rättegången har visat på ett antal brister i den utredning som åtalet bygger på. Målsägandens ursprungliga utpekande av brottsplats kontrollerades t.ex. inte förrän misstänkta i utredningen hade lämnat uppgifter om frivilligt sex i ett annat trapphus, nämligen det som nu påstås vara brottsplatsen. Vid denna kontroll, ca tio månader efter händelsen, pekade målsäganden i stället ut det andra trapphuset. Hur det gick till har inte dokumenterats på ett tillförlitligt sätt. Detsamma gäller de uppgifter som målsäganden lämnat i olika polisförhör. Inte heller har hennes utpekanden av de misstänkta gått till eller dokumenterats på ett godtagbart sätt. Ovan i denna dom behandlas också andra brister i utredningen.

Värderingen av de uppgifter som målsäganden har lämnat under rättegången har härvid kommit att bli av avgörande betydelse. De skiljer sig i viktiga delar från det som hon ska ha sagt i polisförhör, i vart fall så som hennes uppgifter har sammanfattas där. Hon har i och för sig varit kritisk till att hennes uppgifter inte återgetts riktigt eller missuppfattats av polisen. Hon har dock lämnat motstridiga uppgifter även under rättegången. Hennes berättelse innehåller också svårförklarliga inslag. I en del frågor är hennes uppgifter motbevisade av den övriga utredningen. Flera exempel på det som nu sagts lämnas ovan i denna dom. Sammantaget bedömer tingsrätten trovärdigheten och tillförlitligheten av de uppgifter som målsäganden har lämnat under rättegången som låg.

Vissa brister i målsägandens berättelse är rimliga och naturliga med hänsyn tagen till den traumatiska upplevelse hon har berättat att hon blivit utsatt för. De substanser hon hade i kroppen, hennes bristande förtroende för rättsväsendet och den tid som gått är också omständigheter som kan ha spelat roll. Det kan också i övrigt finnas begripliga förklaringar till brister i hennes berättelse. Oavsett detta blir bevisvärdet av hennes uppgifter lägre. Och även i förhållande till sådana förklaringar är bristerna i hennes berättelse betydande.

Det saknas tillräcklig bevisning som ger stöd för målsägandens uppgifter om vilka slags övergrepp hon utsatts för, var övergreppen har ägt rum och vem eller vilka som utsatt henne. Vid sidan av målsägandens uppgifter finns inte heller någon bevisning som självständigt talar för åklagarens påståenden mot de tilltalade. På grund av detta ska åtalet ogillas och var och en av Abdimalik Ali, Hakan Demirkiran, Amir Said, Sohail Akhtar och Nenad Vesilinovic alltså frikännas.

Ska någon av de tilltalade dömas att betala skadestånd till målsäganden?

Med den utgång som målet har fått i skuldfrågan ska inte någon av de tilltalade åläggas att betala skadestånd till målsäganden. Hennes skadeståndsanspråk ska alltså ogillas.

Övriga frågor

Åklagarens begäran om s.k. bevisbeslag är lagligen grundat. Sådant beslag kan beslutas även i en dom där åtalet ogillas och det finns skäl för sådant beslag.

Det finns också skäl att även fortsättningsvis hålla uppgifter om målsägandens identitet och uppgifter som kan leda till att den röjs hemliga.

Nenad Vesilinovic har i händelse av frikännande dom begärt ersättning för egen beviskostnad för det rättsintyg som utfärdats av Martina Olsson Frisk med

13 250 kr. Med den utgång målet har fått och då kostnaden har varit påkallad för tillvaratagande av hans rätt ska staten ersätta honom för kostnaden.

Åklagaren begärde att vid huvudförhandlingen att Amir Said, Hakan Demirkiran och Abdimalik Ali även fortsättningsvis skulle vara häktade dels på grund av att minimistraffet för grov våldtäkt är fyra år och det inte var uppenbart att skäl för häktning saknas, dels på grund av den presumtion för flyktfara som finns vid längre fängelsestraff. Amir Said, Hakan Demirkiran och Abdimalik Ali motsatte sig alla fortsatt häktning. Rätten beslutade efter fortsatt enskild överläggning den 7 december 2017 att häva häktningen beträffande dem alla tre.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 2 (DV 400)

Ett överklagande ska adresseras till Svea hovrätt men ha kommit in till tingsrätten senast den 9 januari 2018.

Erica Hemtke

I avgörandet deltog chefsrådmannen Erica Hemtke och nämndemän. Rätten var enig.

Avräkningsunderlag finns i tingsrättens akt.

Underlaget avser

Person-/samordningsnummer/födelsedid 19940914-8617	Datum för dom/beslut 2017-12-19
Efternamn Akhtar	Förnamn Sohail

Ovan angiven person har under en sammanhängande tid av minst 24 timmar varit frihetsberövad som anhållen, häktad eller på något annat sådant sätt som avses i 19 a § lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m. eller 10 a § lagen (1998:603) om verkställighet av sluten ungdomsvård under nedan angivna tider.

Frihetsberövad

Frihetsberövandet hävt/upphört/avbrutet

2017-07-24	2017-07-27
------------	------------

Särskild anteckning

- Kriminalvården har lämnat domstolen en underrättelse om att det finns uppgifter hos Kriminalvården som är av betydelse för avräkning (8 § förordningen (1974:286) om beräkning av strafftid m.m.).

Särskild upplysning till Kriminalvården m.fl. myndigheter

- Det finns tidigare meddelad dom, beslut eller avräkningsunderlag enligt 12 a § strafföreläggandekungörelsen (1970:60) som innehåller uppgift om frihetsberövande som har betydelse för avräkning (3 § 4 förordningen (1990:893) om underrättelse om dom i vissa brottmål, m.m.).

Underskrift

Underlaget avser

Person-/samordningsnummer/födelseid 19960604-0955	Datum för dom/beslut 2017-12-19
Efternamn Ali	Förnamn ABDIMALIK Mohamed

Ovan angiven person har under en sammanhängande tid av minst 24 timmar varit frihetsberövad som anhållen, häktad eller på något annat sådant sätt som avses i 19 a § lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m. eller 10 a § lagen (1998:603) om verkställighet av sluten ungdomsvård under nedan angivna tider.

Frihetsberövad

Frihetsberövandet hävt/upphört/avbrutet

2017-06-12	2017-12-07
------------	------------

Särskild anteckning

- Kriminalvården har lämnat domstolen en underrättelse om att det finns uppgifter hos Kriminalvården som är av betydelse för avräkning (8 § förordningen (1974:286) om beräkning av strafftid m.m.).

Särskild upplysning till Kriminalvården m.fl. myndigheter

- Det finns tidigare meddelad dom, beslut eller avräkningsunderlag enligt 12 a § strafföreläggandekungörelsen (1970:60) som innehåller uppgift om frihetsberövande som har betydelse för avräkning (3 § 4 förordningen (1990:893) om underrättelse om dom i vissa brottmål, m.m.).

Underskrift

Underlaget avser

Person-/samordningsnummer/födelsedid 19930416-8835	Datum för dom/beslut 2017-12-19
Efternamn Demirkiran	Förnamn HAKAN Samet

Ovan angiven person har under en sammanhängande tid av minst 24 timmar varit frihetsberövad som anhållen, häktad eller på något annat sådant sätt som avses i 19 a § lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m. eller 10 a § lagen (1998:603) om verkställighet av sluten ungdomsvård under nedan angivna tider.

Frihetsberövad

Frihetsberövandet hävt/upphört/avbrutet

2017-06-12	2017-12-07
------------	------------

Särskild anteckning

- Kriminalvården har lämnat domstolen en underrättelse om att det finns uppgifter hos Kriminalvården som är av betydelse för avräkning (8 § förordningen (1974:286) om beräkning av strafftid m.m.).

Särskild upplysning till Kriminalvården m.fl. myndigheter

- Det finns tidigare meddelad dom, beslut eller avräkningsunderlag enligt 12 a § strafföreläggandekungörelsen (1970:60) som innehåller uppgift om frihetsberövande som har betydelse för avräkning (3 § 4 förordningen (1990:893) om underrättelse om dom i vissa brottmål, m.m.).

Underskrift

Underlaget avser

Person-/samordningsnummer/födelseid 19981017-3451	Datum för dom/beslut 2017-12-19
Efternamn Said	Förnamn AMIR Farid

Ovan angiven person har under en sammanhängande tid av minst 24 timmar varit frihetsberövad som anhållen, häktad eller på något annat sådant sätt som avses i 19 a § lagen (1974:202) om beräkning av strafftid m.m. eller 10 a § lagen (1998:603) om verkställighet av sluten ungdomsvård under nedan angivna tider.

Frihetsberövad

Frihetsberövandet hävt/upphört/avbrutet

2017-06-12	2017-12-07
------------	------------

Särskild anteckning

- Kriminalvården har lämnat domstolen en underrättelse om att det finns uppgifter hos Kriminalvården som är av betydelse för avräkning (8 § förordningen (1974:286) om beräkning av strafftid m.m.).

Särskild upplysning till Kriminalvården m.fl. myndigheter

- Det finns tidigare meddelad dom, beslut eller avräkningsunderlag enligt 12 a § strafföreläggandekungörelsen (1970:60) som innehåller uppgift om frihetsberövande som har betydelse för avräkning (3 § 4 förordningen (1990:893) om underrättelse om dom i vissa brottmål, m.m.).

Underskrift

SÖDERTÖRNS TINGSRÄTT

DATUM

2017-12-19

B 8127-17

Domsbilaga 1

Innehåll

Förhörspersonernas uppgifter	2
Målsägandens berättelse	2
Om sin hälsa och användning av mediciner och andra droger	2
Om Ludwig Dahlén	4
Om mötet och de inledande kontakterna med Bonjo	4
Om hur hon kom till det andra huset	7
Om händelserna på Vårdshusvägen 8	7
Om ordningsföljden	14
Om Amir Said	14
Om Hakan Demirkiran	16
Om Abdimalik Ali	17
Om Sohail Akhtar	20
Om Nenad Veselinovic	20
Om hur hon tog sig till stan och vilka hon träffade där	20
Om tidpunkter	21
Om sjukhuset och skador	21
Om polisutredningen	22
Om sin kännedom om en film	25
Om sina minnesbilder från händelsen	25
Om sitt mående efteråt	27
De tilltalades berättelser	28
Amir Said	28
Abdimalik Ali	31
Hakan Demirkiran	34
Sohail Akhtar	38
Nenad Veselinovic	40
Vittnenas uppgifter.....	43
Ludwig Dahlén	43
Cedomir Roncevic	46
Filip Ekberg	48
Åsa Sköldberg	50
Jenny Björklund	52
Michael Isdahl	55

Förhörspersonernas uppgifter

I referaten av förhörspersonernas uppgifter nedan har målsägandens namn genomgående ersatts av ordet målsäganden. Det gäller också i de fall någon del av förundersökningsprotokollet citeras. Förhörspersonernas uppgifter växlas emellanåt med referat av deras uppgifter i utskrifter från polisförhör eller promemorior, så som uppgifterna har antecknats där.

Målsägandens berättelse

Målsäganden hördes under flera dagar. När det nedan anges ”dag 2” avses målsägandens uppgifter under huvudförhandlingens andra dag. På motsvarande sätt avser ”dag 3” etc. hennes uppgifter följande dagar.

Om sin hälsa och användning av mediciner och andra droger

Hon har en bakgrund av missbruk. Hon började ta heroin när hon var 14 år. Under en period om åtta år (2003–2012) var hon drogfri och hade arbete. Därefter missbrukade hon dock under sex år. Heroin har varit hennes huvuddrog. Hon har endast missbrukat heroin och, då och då, tabletter. Vid enstaka tillfällen när det har varit svårt att få tag på heroin har hon tagit amfetamin. Det stämmer att hon vid två tillfällen, 2014 och 2015, lagförts för innehav respektive bruk av amfetamin.

Vid tiden för händelsen hade hon varit drogfri i nästan fyra månader. Hon rökte dock några bloss cannabis på en fest kvällen innan. Då drack hon också ett par cider. Under dagen för händelsen drack hon ingen alkohol.

Hon har problem med sin hälsa och har under många år tagit ”tungt mediciner”, som hon får utskrivna av läkare. Hon har haft blodpropp i lungorna och en infektion i hjärtat. Hon fick 2011 en mindre hjärnblödning, vilket gör att hon sluddrar lite när hon pratar. Den har inte påverkat hennes minne. Hon lider också av nervskador efter att tidigare ha utsatts för våld.

Hon tar Lyrica, som hon aktuell morgon hade tagit tillsammans med Subutex på sin mottagning. Hon har inte tagit mer än vad som var ordinerat. Zopiklon har hon fått utskrivet sedan 10 år. Om hon har haft svårt att sova har hon ibland tagit mer zopiklon än vad läkaren

sagt. Hon har vänt sig till sin husläkare ibland när hon haft mycket ångest. Den läkare som polisen har kontrollerat med har skrivit ut mer bensodiazepiner till henne än han har velat medge (jfr tilläggsprotokollet den 27 november 2017, aktbil. 211, s. 5).

Vid aktuellt tillfälle hade hon slut på recepten på mediciner sedan i vart fall 3-4 dagar.

Hennes kropp var van vid de preparat hon tog och hon blev inte påverkad av dem. Hon fick inte heller några biverkningar.

Hon hade inte tagit heroin denna dag. Hon hämtade dagligen Subutex. Hennes enda förklaring till att hon hade morfin i kroppen är intaget av Subutex. Subutex är också en opiat. Det måste gå tre dagar efter intag av Subutex innan man kan ta morfin eller heroin.

Hon hade absolut inte frivilligt tagit kokain före/under/efter händelsen. Hade hon gjort det skulle hon ha berättat det, på samma sätt som hon har berättat om att hon tagit cannabis. Hon misstänker att de gav henne kokain när hon var avsvimmad för att få henne att sluta kämpa emot. Hennes hjärtproblem gör att hon mår dåligt av ”uppåtdroger”. Hon har av läkare fått höra att hon lever på lånad tid. Hon har ändå fortsatt missbruka. Abstinensen är hennes minsta problem, den har hon gått igenom så många gånger. Det är andra faktorer som gjort att hon inte orkat sluta missbruka.

Hon berättade för polisen och läkarna på Södersjukhuset (SöS) att hon kände att hon fått i sig någon drog.

Målsäganden har fått frågan om varför denna teori inte återspeglas i förhören och konfronterats med att det i förhöret med henne den 8 juni 2017 antecknats:

Förhørsledaren frågar om hon tog några droger efter våldtäkten men innan undersökningen på sjukhuset. Hon svarar att det minns hon inte, men om hon hade något på sig så tog hon nog det, då hon mådde jättedåligt efter våldtäkten.

Målsäganden har uppgett att hon inte har sagt så och tillagt: Inledningsvis ville hon inte medverka i utredningen. Hon nämnde inte sina teorier. Hon berättade så lite som möjligt.

I förhör den 15 september 2017 har det antecknats att hon fått frågor om kokain. Enligt förhørsutskriften har hon svarat att hon definitivt inte brukar ta kokain och att hon inte tog

några droger alls den aktuella dagen. Först när hon av förhørsledaren får veta att det fanns ganska höga doser kokain i de prover som tagits på henne berättade hon, enligt förhørsutskriften, om sin teori.

Om Ludwig Dahlén

Hon och Ludwig var kompisar. De hade lärt känna varandra på ett behandlingshem. Vid denna tidpunkt var hon inneboende hos honom i avvaktan på ett eget boende. De hade inte någon relation. Han är mycket yngre än hon. På SöS sade hon att han var hennes kille, eftersom obehöriga inte fick komma dit. Hon bad dem ringa dit honom så att hon skulle få tillbaka sin telefon. Hon har inte sagt att han var hennes kille till polisen. Ludwig är en speciell människa. Han har många diagnoser och ett lätt förståndshandikapp.

Ludwig har försökt kontakta henne efteråt. Hon har inte svarat. Via en kompis har han bett om ursäkt. Hon vet dock inte för vad. Det kan vara för att han slängt hennes väskor. På SöS viftade han bort hennes frågor. Det gjorde han också då hon skulle hämta sina väskor. Vid det tillfället blev det bråk och polisen dök upp.

I kompletterande förhör dag 6 har hon berättat: Hennes och Ludwigs förhållande höll på att utvecklas till en relation. Hon hade dock inte tillräckligt starka känslor för honom, medan han var kär i henne. Det har haft sex några gånger, senast dock mer än en vecka före den aktuella händelsen. Hon har inte haft sex med någon annan därefter före händelsen.

Om mötet och de inledande kontakterna med Bonjo

Hon och Ludwig åkte buss. Hon använde sitt busskort, ett 24-timmarskort. Hon var egentligen på väg till Skärholmen för att få sin Subutex. De stängde kl. 18.15 så hon hade bråttom och var stressad. Av en slump steg de av i Fittja. Ludwig ville ha hjälp att få tag på hasch. Hon skulle hjälpa honom eftersom hon fick bo hos honom. Hon sade till Ludwig att hon inte hade någon aning om vem som sålde hasch. Men hon tänkte att de kunde handla av någon yngre kille innan de åkte vidare till Skärholmen.

Vid denna tid hade hon precis börjat få hjälp och kommit med i Subutexprogrammet. Hon hade fått Subutex på morgonen. Det går inte att blanda heroin och Subutex. Det är livsfarligt. Hon hade alltså inget intresse av att köpa heroin. En kompis mamma bor i Norsborg. Hon

hade tänkt möta sin kompis i Norsborg om hon hann. Under två års tid köpte hon heroin av en langare där. Hon hade raderat hans nummer.

Så fort hon och Ludwig hade stigit av bussen kom en okänd person, som presenterade sig som Bonjo/Bonzo(härefter Bonjo) fram till dem och frågade ”om de ville ha något”. Han frågade om de var intresserade av kokain. Hon tyckte det var lite märkligt. Hon sade att hon skulle hjälpa sin kompis att få tag i hasch. Hon märkte att Bonjo var påtagligt påverkad av något. Han var svettig och uppvarvad.

Bonjo bad att få prata med Ludwig. De båda gick iväg i 10 minuter. När Ludwig kom tillbaka hade han hasch i handen.

Hon kan inte svara på varför det inte, trots att detta skede varit uppe flera gånger, i förhören den 15 augusti 2016, 16 augusti 2016 eller 8 juni 2017 antecknats att hon sagt något om att Bonjo och Ludwig gick iväg en stund. Det var dock rörigt under de inledande förhören. Hon är säker på att hon berättat för Michael Isdahl att hon sett Ludwig med hasch i sin hand. Han måste ha glömt att skriva det.

Bonjo sade att det fanns kokain. Vid denna tidpunkt hade hon varit drogfri i tre månader. Hon hade inte haft någon tanke på att själv ta narkotika och hade inte något sug efter narkotika. Hon skulle bara hjälpa Ludwig. Eftersom hon ställdes in på Subutex och inte hade fått någon sedan morgonen kände hon dock av en viss abstinens. Nu var klockan 16.00-17.00 på eftermiddagen (dag 3). Hon ville därför till Skärholmen så fort som möjligt. Abstinensen nu var annorlunda än den efter heroin. Hon frös och var rastlös. Hon har en bakgrund som heroinist och hon tar normalt inte kokain. Hon vet också att kokain får henne att må dåligt, men hon gjorde ett misstag när hon erbjöds att köpa kokain. Det var en fix idé. Hon förstod att hon inte skulle hinna till Skärholmen. Hon förstod att hon skulle få vänta till dagen efter och tänkte att kokain var bättre än inget. Hon hade 500 kr på sig och visste att det inte skulle räcka till så mycket. Pengarna var avsedda för hasch till Ludwig men han hade redan fått hasch.

I en utskrift från ett förhör med målsäganden den 8 juni 2017 har det antecknats:

Målsäganden börjar med att säga att hon tidigare sagt att anledningen till att de åkte till Fittja var att hon skulle handla hasch åt en bekant. Hon säger att hon sa så för att hon skämdes att berätta att hon var ute efter narkotika till sig själv.

Hon brukade då heroin, och hon hade vaknat och känt abstinens, och det var för att försöka köpa heroin som hon och Ludde åkte iväg. De åkte med en buss till Fittja, men hennes plan var att åka till Norsborg, där hon tidigare köpte sitt heroin av en langare.”

killen sa att han skulle bjuda på lite grann, så de hade inte sagt något om betalning. Hon tyckte att det var konstigt, men hon kände sånt sug efter droger att hon inte brydde sig då.

Konfronterad med dessa uppgifter har målsäganden berättat: Hon kan ha sagt så för att hon inte ville berätta att hon handlade åt någon annan. Hon visste inte vad som stod i tidigare förhör. Hon sade att hon skulle köpa heroin för att själv ta på sig detta.

Bonjo sade att de skulle gå till ett hus bakom centrum. Ludwig sade att hon fick gå iväg själv med Bonjo. Hon blev irriterad och ifrågasatte detta men följde ändå med Bonjo. Ludwig stannade kvar. Hon såg honom därefter inte i Fittja. Han hade hennes mobiltelefon. Ludwig fick Bonjos telefonnummer.

I efterhand är hon säker på att Bonjo och Ludwig gjorde upp om att hon ensam skulle gå med Bonjo och om varför det skulle ske. Ludwig hade nämligen hasch i handen efter att han hade gått iväg med Bonjo. Vad hon vet hade inte Ludwig några pengar. Hon har också efteråt fått veta att Ludwig lämnade platsen snabbt. Hon tror dock inte att Ludwig var införstådd med detaljerna i vad som skulle ske. Hon har frågat honom om sin teori men han kan eller vill inte svara.

Hon följde med Bonjo till ett hus bakom centrum. Klockan var 18.00. Det vet hon för hon tittade på sin telefon innan hon lämnade den till Ludwig och gick (dag 2). Hon sade till Bonjo att hon hade bråttom och en tid att passa. De gick in i huset. Han pratade i telefon och bad henne vänta. Han lät uppvarvad och påverkad. Han pratade både svenska och något annat språk. Han pratade i 5-10 minuter och kom sedan ner igen. Han gav henne ett ihopvikt papper, som hon lade i sin jackficka. Hon hade ingen väska med sig. Han drog ned sina byxor men behöll kalsongerna på och frågade om hon kunde ge honom en avsugning. I gengäld skulle

han bjuda på narkotikan. Han försökte pussa henne. Hon knuffade bort honom och sade ifrån. Han accepterade det. Hon har aldrig använt sin kropp för att finansiera sitt missbruk.

Om hur hon kom till det andra huset

Hon och Bonjo lämnade det första huset och gick i stället över en bro till ett annat hus, närmast T-banan. Det andra huset var också ett lite högre hus. Det var ganska högt men inte jättehögt. Hon gissar at det kan ha varit 6-7 våningar högt. Hon har för sig att det var lite högre än det första huset. Hon är osäker eftersom hon inte är hemmastadd i Fittja. Bakifrån anslöt en kort, lite knubbig kille, som skulle följa med. Hon tittade inte närmare på honom och minns honom inte från de senare händelserna.

Hon har visat polisen var de gick in i det andra huset. Det var huset ”närmast T-banan till höger”, det avlånga huset bakom höghusen (. (Målsäganden har på ett satellitfotografi pekat ut Vårdshusvägen 8). De gick in på baksidan av huset . När hon och Bonjo och den kraftige killen gick dit tänkte hon inte på vilken port de gick in genom. Hon minns dock att de var den första eller andra dörren. Hon är ganska säker på att det var genom den ”andra dörren”. Det var inte den port som finns fotograferad överst på s. 41 förundersökningsprotokollet.

Det är inte det hus som finns fotograferat i aktbilaga 219 s. 1 (baksidan av Vårdshusvägen 6).

Om händelserna på Vårdshusvägen 8

När de öppnade porten kom de in i en jättelång gång. Den var längre än den på fotot som visas (aktbil. 219 s. 2, Vårdshusvägen 6). Hon känner igen gången på det nedersta fotot på s. 41 i Förundersökningsprotokollet (Vårdshusvägen 8), de gick in där pilen på fotografiet är. Bonjo hade en mountainbikeliknande cykel som såg dyr ut. Han bad henne och den kraftige killen att vänta. Han gick in i korridoren och ställde ifrån sig sin cykel. Det var som en lång källargång med lägenhetsdörrar. Då de kom in öppnade en äldre man sin lägenhetsdörr, tittade ut och stängde sedan sin dörr (detta har målsäganden uppgett vid tre olika tillfällen).

Bonjo öppnade dörren från gången till trapphuset och bad henne gå in. Det var en grå trapphusdörr. Då hon kom in i trapphuset stod en ”hel radda med killar” längs ned i trapphuset. Ingen sade något till henne innan de satte igång. Bonjo sade inte heller något till de andra. Allt gick fort. Hon såg aldrig någon hiss.

Någon sparkade undan hennes fötter bakifrån så att hon föll bakåt till golvet och slog huvudet i betonggolvet. Hon låg på rygg. Någon drog ned hennes byxor till knäna. Hon försökte hålla emot. Kort därefter körde någon, hon vet inte vem, ner sin penis ner i halsen på henne bakifrån. Hon såg inte hur personen såg ut. Hennes huvud dunkades mot golvet.

Målsäganden har konfronterats med att hon i ett polisförhör på SöS den 15 augusti 2016 ska ha sagt att killarna diskuterade vem som skulle få sätta på henne först och ”Sedan gick vi till den andra porten. Vi stod och pratade. Det kom killar. De frågade vad jag hette och var jag bodde. Det var säkert 15 stycken och det kom fler. Sedan tar de tag i mig och håller för munnen och jag får en smäll i bakhuvudet”. Målsäganden har då uppgett att hon och Bonjo pratade när de gick från det första huset till det andra, men att det aldrig förekom någon diskussion om namn eller bostad.

De tog henne under armarna och runt ena benet. De drog henne sedan en eller två våningar uppåt i trapphuset. Hon gissade att det var andra våningen i polisförhöret den 15 augusti 2017. De slet av henne alla kläder utom hennes BH, som de drog upp. Därefter låg hon med huvudet mot trappkanten. Hon är osäker på om det fanns någon vit gallerdörr en eller två våningar upp. Hon minns den inte från händelsen. Det var inget hon tänkte på (dag 2). Hon har för sig att det fanns en vit gallerdörr ovanför där hon låg (dag 3). Hon minns inte att hon gått igenom den. Hon vet inte om den var öppen. Förutom de första ca 10 minuterna låg hon där under resten av tiden. Det fanns ett fönster framför henne där hon låg (dag 3). Fönstret men inte gallerdörren minns hon tydligt. Hon minns att det blev mörkt vid 22-tiden. Hon vet inte varför hon inte nämnt fönstret tidigare. Hon såg där alla de fem tilltalade (dag 3).

Först låg hon på rygg. Hon våldtogs samtidigt analt och oralt. Flera personer höll fast henne runt anklarna. Hon har fått märken efter det.

Hon hörde folk prata i telefon. Hon hörde uppmaningar att komma till trapphuset. De sade att det fanns en tjej där. De pratade också om att det fanns grejer eller kola. Fler personer kom till platsen allteftersom.

Då hon våldtogs analt och vaginalt satt en kille på trappsatsen ovanför henne. Med ett tag om hennes hår trycktes hennes huvud ned och hon fick en penis i halsen.

Hon vändes om och blev tillsagd att stå på knäna. Sedan de vänt på henne låg hon på mage eller stod på knä hela tiden. Hon minns inte att hon befunnit sig ovan på någon annan någon gång eller att hon stått upp vid något tillfälle.

Olika personer våldtog henne hela tiden. Hon våldtogs vaginalt, oralt och analt samtidigt. Både när hon låg på mage och då hon låg på rygg våldtogs hon samtidigt vaginalt och analt.

Personer höll fast henne. De dunkade hennes huvud mot trappkanten. Hon hade ordentliga bulor i huvudet efteråt, främst i pannan och på sidan av huvudet. Hon minns inte om bulorna syntes på SöS. Det hände vid flera tillfällen. De slog hennes huvud mot trappkanten så att hon tappade medvetandet. Första gången det hände var när en äldre vältränad kille kom till platsen.

Olika män tvingade och tryckte hennes huvud mot sina kön. De hade sina penisar ”i halsen” på henne. De tryckte ned hennes huvud på ett sätt som inte kan ha gett mycket njutning för dem.

Hon kämpade för att komma loss. En man kom ut från en dörr i trapphuset ovanför henne. Han bar på en påse. Hon försökte, utan att lyckas, få ögonkontakt med honom. Utan att stanna upp gick han bara förbi henne nerför trappan och killarna bara fortsatte. När han gick förbi låg hon på mage i trappen och våldtogs analt. Det var ljudligt då. Han passerade henne tryckt mot väggen eftersom det var så trångt. Hon vet inte vem som våldtog henne då, men hon bad honom att sluta eftersom det gjorde så ont. En kille som stod upp onanerade. Detta var innan den kraftigare killen kommit till platsen. Vid något tillfälle var någon inne i hennes vagina med fingrarna. Hon vet dock inte om det var just då. Hon var då säker på att den förbipasserande mannen skulle ringa till polisen. Han gick ut genom en dörr nedanför henne. Samme man öppnade sedan när hon ringde på en dörr. Han kom också ut när hon vallades av polis i juni 2017. Det var en utländsk man i 50-60 årsåldern. Han var ca 170 cm lång och hade väldigt kortklippt, mörkt hår. Polisen har visat henne en bild på honom och hon kände igen honom då.

Tre trappsteg nedanför henne fanns en vit hög. Hon förstod att det var kokain. Bredvid, två trappsteg längre ned, låg en kniv ”med bladet ute”. Det var inte någon kökskniv utan en

vassare kniv med tunt blad på ca 15 cm, ”typ en sådan kniv som man hotar eller hugger någon med”. Hon låg på mage med huvudet upp i trappan, till och från med en penis i halsen. Samtidigt våldtogs hon analt och vaginalt. Hon fick en impuls och tog tag i kniven med sin högra hand. Med de krafter hon kunde uppbåda högg hon bakåt med den. Hon hörde en kille skrika ”den jävla horan högg mig”. Det kunde dock inte varit särskilt farligt, eftersom hon inte kunde ta i så mycket. Det var en chansning för att komma loss. Hon var också rädd för att personerna skulle göra henne illa, eftersom hon hade sett hur de såg ut. När hon vred på huvudet såg hon en kille sätta en tröja runt sin arm. I utskriften av förhöret på SöS har det antecknats att hon skulle ha sagt att hon fick upp sin kniv och högg en kille som hade sin snopp i hennes mun. Hon menade dock att hon samtidigt hade en snopp i sin mun.

Hon hade inte sett kniven innan hon tog den. Hon tappade den. Hon vet inte vems kniven var eller vart den tog vägen sen. Hon såg den inte sen. Hon har inte jagat någon med kniv. Hon minns inte att någon använt något tillhygge mot henne.

Hon har konfronterats med att det i ett polisförhör den 19 juni 2017 hållet i polisens tjänstebil sedan hon ”vallats” på platsen antecknats att hon till polisen sagt:

Hon berättar att det var någon av killarna som tog fram en kniv i samband med att de skulle våldta henne i analen. Hon skrek då ”snälla inte i rumpan”. Någon, hon såg inte vem, tog då fram en kniv och visade henne samtidigt som han sade ”håll käften”. Kniven la han sen på golvet.

Hon har berättat att det är riktigt att hon sagt så och att hon sade så till polisen för att ”få dem att förstå”. Hon har tillagt att det inte var någon i salen som hade kniv (dag 2). Sedan (dag 3) har hon berättat: Det var så att någon, hon såg inte vem, tidigt i händelseförloppet satte sig på huk och visade henne kniven under det att någon tvingade till sig oralsex med hennes huvud i sitt knä. Hon antar att det var för att skrämma henne. Det var samtidigt som pulvret lades i trappan. På en ledande fråga har hon svarat att hon kände sig ”fruktansvärt hotad”. Hon har tillagt att kniven försvann när Bonjo försvann.

Dag 4 har hon först (låt vara på en otydligt ställd fråga) bekräftat de först lämnade uppgifterna om kniven och därefter de senare.

Efter händelsen med kniven blev de andra våldsammare mot henne. De sparkade henne i magen, slog henne med knytnävarna och slog henne i ryggen.

Det var många, många olika killar. Under en period var det ”smockfullt” och de stod som packade sillar i trapphuset. Det var när den större, betydligt äldre killen kom. Han var runt 30 år. Det märktes att de andra hade respekt för honom. Han var våldsammare. Han våldtog henne endast oralt. När hon låg på mage tryckte han ned hennes huvud och sin penis i hennes hals. Han skrek till de andra att hålla käften och inte gapa. Han var inte med från början, utan mer mot mitten eller slutet och endast ett kort tag. Under tiden han var där kom fler till platsen.

Hon hade inte möjlighet att se alla som fögrepp sig på henne eller som befann sig i trapphuset. De flesta såg ut att ha utländsk härkomst. Någon enstaka var ljusare. De hon säkert kan säga våldförde sig på henne är de tre män som är åtalade för det och som våldförde sig på henne i början av händelseförloppet. När de våldförde sig på henne var de samtliga där. Hon känner igen dem från brottsplatsen och inte från de fotografier som hon sett. Det är svårt för henne att säga om någon använde kondom. Såvitt hon vet använde ingen kondom. Hon är säker på att inte någon av de tilltalade gjorde det. Hon minns inte att hon till polisen när hon väntade på SöS sade att några använde kondom men att några inte gjorde det. Hon minns inte att hon på SöS sagt att någon av killarna använt kondom. Hon minns knappt något hon sade då.

Hon hörde hela tiden dörren öppnas och stängas. Det skrattades och skreks. Vissa ombads att lämna platsen. De tyckte nog själva att där var för mycket folk. Hon är säker på att inte alla gjorde något mot henne. En del var nog bara passiva och där. Hon minns att några stod och onanerade. Hon minns också att de sniffade av kokainet som fanns längre ned. Väldigt många skrattade under tiden som hon våldtogs och fick smällar. Ingen av dem uppmanade någon annan att sluta. Det kändes som att de tyckte det var roligt. Hon skrattade inte. Hon varken erbjöds eller frågade efter narkotika i detta trapphus. Det var ingen som frågade henne om hon ville ha sex eller om hon ville byta sex mot droger i detta trapphus. Det förekom över huvud taget inte något prat mellan henne och killarna. Däremot svor de åt henne.

Hon skrek flera gånger, sade att det gjorde ont och bad dem sluta (dag 3).

Hon tappade medvetandet flera gånger. Vid flera tillfällen när hon vaknade upp såg hon nya ansikten. Hon kände inte igen någon sedan tidigare.

Mestadels låg hon på mage. Bara då och då kunde hon vrida på huvudet. De gånger de vände på henne kunde hon se att de var många. Hon tror absolut att det kan vara som hon har sagt till polisen att minst 8–9 men möjligen upp till 10–12 män våldtog henne oralt, vaginalt och/eller analt. Det var mest analt och oralt. Flera personer våldtog henne oralt. Flera personer våldtog henne vaginalt. Flera våldtog henne analt.

De drog henne i håret och slog och sparkade henne i magen för att få henne på knä. Hon hade sår och märken på knäna efter händelsen. De höll fast henne. De höll och drog henne i håret. De som våldtog henne analt eller oralt drog henne i håret. De tryckte ned hennes rygg. De drog och slet i henne för att hon skulle stå på knä. När hon inte klarade av att stå på alla fyra drog de i håret hennes huvud bakåt. De dunkade hennes huvud mot trappkanten. De slog mot hennes huvud och rygg och sparkade henne över käken. Hon fick en ordentlig spark över käken när hon låg på mage, efter att hon tagit kniven. Hon vet inte vem som sparkade henne. Hon fick flera slag i ansiktet från olika personer. Efteråt var hon rödflammig i ansiktet.

Till slut slutade hon att kämpa emot. Hon gissar att det var efter en timme. Hon trodde att det skulle ta slut fortare då. Men hon var livrädd att de skulle göra henne illa efteråt.

Under förloppet var hon livrädd och chockad.

Ingen i trapphuset kan ha misstagit sig på att hon våldtogs, eftersom hon hela tiden hölls fast.

Personerna runt henne skrattade och tjafsade på svenska och på andra språk. De knuffades om turordningen. De ringde i sina telefoner och nya män kom till platsen.

Det sista som hände var att de andra skrattade åt en liten kille på 14-15 år för att han, som de sade, ”inte kunde få upp den”. Sen sprang de plötsligt, alla skrattandes och skrikandes, ned för trappen och ut ur trapphuset. Det fanns då inte längre kvar något kokain i trappan.

Hon hade inte träffat någon av killarna förut.

När hon vaknade upp mot slutet hade hon kraftig hjärtklappning, illamående och frossa. Hon var också torr i munnen. Hon kände att hon hade fått i sig något. De gånger hon tidigare har tagit kokain har det känts på samma sätt. Så kändes det också på SöS. Hon kände av

hjärtklappning m.m. redan då hon vaknade upp efter att ha fått huvudet slaget mot trappkanten.

Hon låg kvar på mage i ca 10–15 minuter. Hon visste inte riktigt säkert om hon var ensam. Hon hade ont och hjärtklappning och var illamående. Hon hade fruktansvärt ont i analen. Hon var chockad och kände sig kränkt och förnedrad. Det var som att de gjort så här mot henne därför att de visste att hon var missbrukare och räknade med att hon därmed inte skulle bli trodd.

Hennes kläder låg utspridda. Hon samlade ihop dem och klädde på sig och försökte komma ut ur trapphuset. Hon var chockad och skakade och fick inte upp porten. Hon ringde på en dörr för att få hjälp. Samme man som tidigare hade passerat henne öppnade. Han visade henne bara hur hon skulle trycka på en knapp för att öppna porten. Hon vet inte om hon blödde då. Hon sade inte till honom att hon blivit våldtagen. Utifrån hur hon såg ut bör det dock ha varit tydligt för honom att hon blivit utsatt för något. Hon hade samma skador då som senare på sjukhuset, sperma över sig och blodiga läppar. Han tittade dock knappt på henne. Hon tror inte att han brydde sig. Hon vet inte vad han såg. Självklart måste ”grannen” ha sett hennes skador och att hon blödde från läppen (dag 3). Hennes knän blödde också. Hon hade vita byxor.

Konfronterad med att hon i ett polisförhör den 16 augusti 2016 ska ha uppgett att hon gått ut genom den utgång som vetter mot tunnelbanan har hon sagt att det inte stämmer. Hon har sagt att hon gick ut samma väg som hon kom in och att det var den enda väg hon kände till.

I utskriften från polisförhöret den 19 juni 2017 har antecknats ”Hon ringde då på en lägenhetsdörr för att be om hjälp. Den som öppnade var samme man som en stund tidigare gick ut med plastpåsen/soporna. Målsäganden bad honom att ringa till polisen. Hon blödde från näsan efter all misshandel. Hon sade även till mannen att hon blivit våldtagen och att hon inte kunde få upp porten. Trots att mannen såg i vilket tillstånd målsäganden var i så brydde han sig inte.”

Målsäganden har konfronterad med dessa uppgifter sagt att hon inte minns att det skulle ha gått till så eller att hon sagt så till polisen. Hon har tillagt att hon inte minns att hon pratade med mannen men att det är möjligt att hon i chock kan ha sagt detta. -----

Efter händelsen var den pappersbit hon fått av Bonjo och hennes 500 kr borta. Pappersbiten kan ha trillat ur hennes jacka. I efterhand misstänker hon att det inte fanns någon narkotika i den, utan att Bonjo gav henne den bara för att få henne att lita på honom. Hon är en sådan person som ofta tar av sig jackan.

Flera personer fick utlösning över hela henne. Efteråt hade hon sperma i både hår och ansikte. Hon vet inte om någon av killarna fick utlösning flera gånger. Hon vet inget om att någon skulle ha spottat henne i munnen.

Hon känner att männen lurade henne till trapphuset därför att de sedan tidigare känner till henne som heroinist i Botkyrka. De kan ha sett henne i Fittja eller Norsborg.

Om ordningsföljden

Av de tre som är åtalade för våldtäkt våldtog Amir henne först, men efter en annan okänd person. Därefter våldtog Hakan henne. Efter detta blev hon våldtagen av ett par andra män, innan hon blev våldtagen av Abdimalik.

I dialogutskriften från förhöret den 20 juli 2017 har antecknats att målsäganden om ”den svarta killen” (Abdimalik) ska ha sagt han var den som först våldtog henne analt. Konfronterad med den uppgiften har målsäganden sagt att hon då inte hade fotografier eller namn samt att hon hela tiden sagt att det var Bonjo som våldtog henne först. Hon har tillagt att uppgiften om att den svarte killen skulle ha våldtagit henne först måste bero på ett missförstånd under förhöret.

Om Amir Said

Bonjo hade ljusa kläder. Hon tror att han hade en vit Adidasjacka och Adidasbyxor. Hon minns inte hans skor. Han kan ha haft keps, men hon är osäker på det. Hon tittade inte så mycket på honom. Hon känner igen honom i rättssalen. Hon minns hans ansikte från deras samtal och promenad till först hus ett och sen över bron till det andra huset. Hon har sett honom under minst 30-40 minuter (dag 3).

Bonjo var bland de första att våldta henne. Hon tror att någon våldtog henne vaginalt innan. Han var fortfarande kvar när Hakan våldtog henne. Hon vet inte vad han gjorde just då, men

hon vet att han pratade i telefon flera gånger sedan han våldtagit henne och innan han lämnade trapphuset.

Bonjo våldtog henne oralt, vaginalt och analt. Han använde inte kondom. Han fick utlösning på hennes överkropp.

Om ordningsföljden har hon först (dag 2) sagt att Bonjo våldtog henne först oralt, sen analt och sist vaginalt men också att Bonjo började våldta henne vaginalt. När han våldtog henne var det ingen annan som våldtog henne samtidigt. Dag 3 har hon korrigerat sig och sagt att han våldtog henne först analt, sen vaginalt och sist oralt och att hon är säker på det. Hon har sagt att hon minns det tydligt, eftersom hon tyckte det var konstigt att börja analt. Han var inte ensam om att våldta henne vaginalt. Han fick avslutningsvis utlösning över hennes rygg. Då hade hon bara sin uppdragna BH på sig. Detta har hon tidigare berättat för Michael Isdahl. Även om de inte alltid pratat om detaljer är hon säker på att hon för honom berättat att Bonjo våldtog henne analt.

När Bonjo våldtog henne vaginalt låg hon på rygg. Han bad de andra vända på henne, vilket de gjorde. Hon slog hakan och huvudet i trappan när de släppte ned henne.

Han gav henne smällar och höll fast henne, än mer när hon försökte komma loss. Hon försökte först få bort honom men blev sen fasthållen i anklar och armar. Under det orala övergreppet låg hon på mage och fick hårda knytnävsslag i ansiktet när hon försökte komma loss.

Bonjo sade till andra att hålla käft, sluta skrika och hålla fast henne. Han verkade styrande. De andra lyssnade på honom och gjorde som han sade.

När hon i mars 2017 fick titta på fotografier kände hon direkt igen Bonjo och berättade att han hade ingått. Hon tror att hon sade att det var han som kom fram till henne med en cykel. Polisen frågade inte på vilket sätt personer hade deltagit. Hon är dock säker på att hon sade att Bonjo hade varit aktiv. Hon vet att hon har sagt det från början. *(I en pm den 16 mars 2017 om identifiering via spaningsbilder, s. 9 i förundersökningsprotokollet, har Michael Isdahl antecknat att målsäganden om bild 6, dvs. Amir Said, sagt att hon känner igen honom väl och*

att han var i trapphuset vid övergreppet. Han har vidare antecknat ”oklart om aktiv”). Hon minns inte om hon sade något om Bonjo varit aktiv (dag 3).

Hon minns inte om hon har sett bilder på Bonjo vid fler tillfällen. Hon minns inte om han var med på de bilder hon fick se den 20 juli 2017. Hon känner inte igen id-kortsbilderna från 2014 på honom från det tillfället (aktbil 131 s. 11). Hon tror dock att hon också har sett en bild av honom i en röd tröja.

Av utskriften i dialogform av förhöret med målsäganden den 20 juli 2017 framgår att målsäganden får frågor om en kille (ab 130 s. 12). Enligt åklagaren framgår av sammanhanget att det är Amir Said/Bonjo. Enligt Amir Saims försvarare är detta inte säkert. Enligt utskriften ska målsäganden då om denne person ha sagt att han var en av dem som dunkade hennes huvud mot ”plattkanten” när hon tuppade av, de gångerna som den här killen...och höll fast mig och slog huvudet och höll fast mig i håret. Målsäganden har bekräftat att hon minns detta när hon får det uppläst. Hon har i polisförhör berättat att Bonjo våldtagit henne analt. Det gjorde hon när hon fick se bilden på honom den 20 juli 2017.

Hon tror att Bonjo försvann snabbt. Han var inte med i trapphuset hela tiden. Efter att han förgripit sig på henne stod han med en telefon riktad mot henne. Hon trodde han tog kort. Det är omöjligt för henne att säga när han lämnade trapphuset. Han kan ha försvunnit ”någonstans i mitten av de timmar” hon befann sig i trapphuset. Killar som kom senare frågade efter honom. På grund av detta och då hon inte såg honom sen antar hon att han hade lämnat trapphuset.

Om Hakan Demirkiran

Hon har fått titta på de bilder av Hakan Demirkiran som finns intagna i aktbil. 131 s. 12. Poliserna frågade inte i detalj vem som gjort vad. De ville bara veta om hon kände igen personerna och i så fall varifrån. Hon kände igen Hakan Demirkiran direkt. Det var ingen tvekan. Michael Isdahl frågade henne endast om hon kände igen honom. Hon berättade ändå automatiskt vad Hakan Demirkiran hade gjort. De har pratat om det ”hela året”. Hon känner igen Hakan Demirkiran i salen från fotografi.

Också Hakan Demirkiran var med i början av händelseförloppet längre upp i trapphuset. Det hade inte kommit så mycket folk än då. Hakan Demirkiran var en av de personer som hjälpte till att vända på henne när Bonjo våldtog henne. Hakan Demirkiran sparkade henne för att få henne att stå på alla fyra.

Hakan Demirkiran våldtog henne oralt och analt men inte vaginalt. Det är hon säker på. Han tryckte först ned hennes huvud och sin penis i halsen på henne. Han drog henne i håret. Andra killar höll då fast henne. Detta varade inte länge innan han drog ur sin penis och övergick till att våldta henne analt. Hon hölls fast och fick ställa sig på knä.

Hon kan inte minnas att Hakan Demirkiran slog henne (dag 2). Men hon hölls fast och drogs i håret under tiden. Efter den anala våldtäkten fick han utlösning. Han våldtog henne inte lika hårdhänt, aggressivt eller långvarigt som de övriga. När hon utförde oralsex på honom blev hon inte heller samtidigt våldtagen av någon annan. Däremot gav han henne hårda smällar med knytnävarna i ryggen och drog henne hårt i håret (dag 3 och 4). Och han hjälpte till med att slå henne i magen för att få henne att stå på knä. Att hon dag 2 sade att hon inte kunde minnas slag från Hakan måste bero på att hon missuppfattat någon fråga.

Om Abdimalik Ali

Hon känner igen honom. Hon tror att han var den enda mörka person som var med hela tiden. Han var med i början. Hon såg honom bland männen som väntade i trapphuset direkt då hon kom in i det. Hon tittade på honom då. Han våldtog henne oralt och analt men inte vaginalt. Flera personer hade våldtagit henne dessförinnan. Han var där hela tiden. Hon minns att han var den sista som sprang iväg.

Hon vet inte varför det i polisförhören den 15 augusti 2016 har antecknats att hon sparkade en somalier och han försvann. Han såg ut att kunna vara somalier, men han försvann inte. Under förhören var hon i chock och allt var rörigt.

Abdimalik Ali var en av de personer som hjälpte till att vända på henne när Bonjo våldtog henne. Hon har en känsla av att de var bra kompisar, eftersom Abdimalik var den som snabbast gjorde som Bonjo sade.

Abdimalik Ali våldtog henne analt först. Han drog henne i ljumskarna och slog henne hårt på ryggen för att få henne att stå upp på knä. Han var hårdhänt. Han våldtog henne hårt och långt upp i tarmen. Hon höll på att svimma av smärtan. Hon bad honom flera gånger att låta bli men han lyssnade inte. Han drog hennes hår och huvud bakåt. Han fortsatte också en bra stund, längre än de flesta andra. Under tiden som han våldtog henne analt pratade han med andra på svenska. Han blev arg därför att han stressades av andra som väntade på sin tur.

Han fick utlösning men hon vet inte om det var före eller efter hon haft hans penis i sin hals.

Hon har inte träffat Abdimalik Ali på något annat ställe än i det aktuella trapphuset. Hon har inte heller sett honom efter händelsen. Hon har inte varit ensam med honom.

När hon fick se bilder på honom i förhör kände hon inte igen honom direkt. Hon tror att hon blev lite osäker på grund av hur bilden såg ut. Fotot var gulaktigt. Polisen sade till henne att hon var tvungen att föreställa sig personen på fotografiet som lite mörkare i huden i verkligheten. Hon gjorde som de sade. Efter att ha tittat en lång stund kände hon igen honom. Hon kände igen dragen – ansiktet och ögonen. Michael Isdahl sade inget om att han var misstänkt. I rättssalen kände hon igen Abdimalik Ali direkt. Hon känner igen hans ansikte.

Från dialogutskriften av förhöret den 20 juli 2017 har följande lästs upp. (FL=förhørsledaren)

FL: ... sagt då. Äh... och då ska vi börja med... titta... vi har ju som du vet, äh... folk som sitter inlåsta i ditt ärende...

Målsäganden: Mm.

FL: Och det är ju där det finns bevisning och du har dessutom har pekat ut någon.

Målsäganden: Mm.

FL: Så att jag har med foton...

Målsäganden: Mm.

FL: ... det är fyra killar här. Och då skulle jag vilja att vi klarar ut så mycket det går... om du kan minnas vad varje person, alltså vad du minns av vad varje person...

Målsäganden: Ja, ja, mm.

FL: ... har gjort gentemot dig.

Målsäganden: Mm.

FL: Äh... känns det okej?

Målsäganden: Mm. Absolut.

Från samma förhör har också lästs upp:

FL: Ja. Och sista bilden utav de här då, sista herrn.

Målsäganden: Ja.

FL: Det jag kan säga där eftersom jag har träffat de här... jag upplever honom som lite mörkare i hyn än vad som syns på bilderna...

Målsäganden: Ja.

FL: ... jag vet inte om det är min skrivare...

Målsäganden: ... för att det var en svart kille som våldtog mig analt, den första som våldtog mig analt.

FL: Ja. Och när du säger, det var en svart kille...

Målsäganden: Ja.

FL: ... minns du, äh... alltså var det en svart kille eller var det någon som du kan peka ut?

Målsäganden: Ja, han var ju betydligt svartare.

FL: Mm. Jag upplever det som att han är betydligt...

Målsäganden: Ja.

FL: ... mörkare än hyn än...

Målsäganden: Ja.

FL: ... vad som syns på bilden. Jag vet inte om det är blixten eller om det är min skrivare...

Målsäganden: Ja.

FL: ... som är...

Målsäganden: Ja.

FL: Men han... i dragen, utseendet...

Målsäganden: Ja.

FL: ... det är väldigt likt.

Målsäganden: Ja.

FL: Känns han... känner du igen honom...

Målsäganden: Ja.

FL: ... om jag ställer frågan så...

Målsäganden: Jag känner igen honom.

FL: Du känner igen honom?

Målsäganden: Jag känner...

FL: ... är... är det den killen... för du har ju berättat att det var en svart kille bland de här...

Målsäganden: Ja.

FL: ... som var aktiva.

Hon minns inte detta. Hon fick titta på fotona efter ett långt förhör. Hon har pekat ut Abdimalik Ali tidigare på sitt boende. Det är hon säker på. Hon tror att det var andra gången som Michael Isdahl och hans kollega Anders kontaktade henne på boendet. Vid fotokonfrontationen avseende Sohail Akhtar fanns en mörkhyad figurant (nr 6). Hon pekade först ut honom som han i ”vit skjorta” (har hon sagt och pekat på Abdimalik Ali). Hon vet inte varför det i polisförhören inte står att Abdimalik drog henne i ljumskarna och var långt upp i tarmen. Hon har berättat detta.

Om Sohail Akhtar

Hon känner igen honom i salen. Hon kan dock inte säga att han var en av de personer som våldförde sig på henne. Hon såg inte alla som våldförde sig på henne och hon känner inte igen honom som en av dem som gjorde det. Men hon känner igen honom som en av de personer som var i trapphuset. Han kan ha kommit och gått men bortsett från det var han där under hela händelseförloppet.

Hon vet att flera av killarna i trapphuset tog kokain. Hon kan inte säga om han var en av dem. Hon vet inte om han var en av dem som höll i henne. Hon kan inte säga mer om honom än att han var på plats.

Den 20 juli 2017 genomfördes en fotokonfrontation. Hon minns inte att hon då pekade ut Sohail Akhtar.

Dag 3 har hon berättat att hon dag 2 slogs att Sohail Akhtar kan ha varit den kraftigare person som våldtog henne, eftersom de är "jättelika".

Om Nenad Veselinovic

Hon känner inte igen honom. Han har inte våldfört sig på henne. Hon kan inte säga att han befann sig i trapphuset.

Dag 3 har hon dock sagt att hon kände igen Nenad Veselinovic från trapphuset när han stod upp i rättssalen när hon kom in.

Om hur hon tog sig till stan och vilka hon träffade där

Vid ingången till tunnelbanan berättade hon för flera personer att hon blivit våldtagen och sade att hon behövde hjälp. En kille sade att hon hade sperma i håret och var äcklig och bad henne gå. Andra viftade avvärande. Spärrvakten i tunnelbanan viftade bara förbi henne. Det kändes som att de var rädda för att hjälpa henne eller visste vad som hade hänt. Hon visste inte själv hur hon såg ut innan andra berättade det. Hon blödde från näsan.

På tunnelbanan lade hon sig över två säten. Folk omkring flyttade på sig. Tunnelbanevagnen var kameraövervakad. När hon kom till T-centralen kom väktare in i vagnen. De hade handskar på sig. Hon kände dem sedan tidigare. Hon blödde från bl.a. läpparna. Väktarna

hjälpte henne till Plattan och en polisbuss. Hon grät och skakade. Hon berättade att hon hade blivit våldtagen.

Poliserna hörde henne och skjutsade henne till SöS. Hon blev inte tillfrågad om var händelsen hade ägt rum. Hon visade det inte heller. Hon begav sig till Plattan för att hon behövde hjälp.

Hon kan inte ha pratat med någon annan än väktarna och poliserna på T-centralen. Hon vet inte varför polisen har antecknat att hon gick fram till ett ungdomsgång på fem personer och berättade att hon blivit våldtagen och att det var ”gänget” som vinkade till sig polispatrullen. Men hon känner många i missbrukskretsar.

Om tidpunkter

Hon tittade på sin mobiltelefon innan hon gick iväg med Bonjo. Klockan var då 18.00. Några minuter därefter kom hon och Bonjo till det första huset. De stannade där i kanske tio minuter. Kort därefter kom de till det andra huset.

Hon har ingen uppfattning om tid från våldtäkterna i trapphuset.

När hon kom till tunnelbanestationen i Fittja tittade hon på klockan i taket ovanför perrongen. Den var då 22.15 (dag 3 kl. 22.10). Det bör innebära att hon träffade poliserna på Plattan kl. 22.45–23.00.

Ställd inför att blodprov togs på henne kl. 22.00 och att hon ska ha träffat poliserna på Plattan kl. 20.30 har hon sagt att hon trodde på klockan i tunnelbanan men att den måste ha gått fel. Hon har därefter varit osäker i sina svar på frågor om tid.

Om sjukhuset och skador

På sjukhuset klädde de av henne och hjälpte henne. Hon fick klä av sig helt och hållet och de undersökte hela hennes kropp. Hon topsades och fotograferades. Hennes kläder skickades till NFC.

Hon berättade för polis och på sjukhuset att det kändes som att hon hade fått i sig kokain efter att hon varit avsvimmad. Hon kände smak av kokain i munnen. Hon pratade också mycket

och var uppvarvad under de första förhören. Hon berättade också på beroendemottagningen dagen efter att hon trodde att hon hade fått i sig något.

Alla hennes märken dokumenterades på sjukhuset. Hon var helt oskadd innan händelsen. Hon hade då inte ens ett blåmärke. Alla hennes märken uppkom av händelserna i trapphuset.

Två kriminalpoliser kom till sjukhuset och förhörde henne. Hon hade inte gjort någon anmälan och inte räknat med att det skulle dyka upp kriminalpoliser. Hon sade från början att hon inte ville att det skulle bli någon polissak av detta. Hon mådde obeskrivligt dåligt. Hon hade varken lust eller ork att prata med polisen. Hon förklarade för dem hur hon mådde och att hon fått något i sig. Hon var chockad och ville få förhöret snabbt överstökad. Hon minns inte om hon lämnade uppgifter om var händelsen hade ägt rum. Det var rörigt och hon kan ha missuppfattats. Hon minns knappt förhöret eller tiden på SöS. Hon har inte fått förhöret uppläst för sig.

Hon bad personal på sjukhuset att ringa till Ludwig för att han skulle komma med hennes telefon. De informerade Ludwig om vad som hade hänt. Han verkade inte ta det på allvar. Han lämnade bara ifrån sig hennes telefon och stack.

Hon lämnade sjukhuset i sjukhuskläder. De ville ha kvar henne där på grund av hennes psykiska mående, men hon valde att lämna sjukhuset tidigt på morgonen efter händelsen. Hon orkade inte prata utan ville bara gå därifrån. Tanken var att hennes käke skulle röntgas, men hon lämnade sjukhuset innan det skulle ske.

Också dagen efter kändes det att hon fått i sig ”något uppåt”.

Om polisutredningen

Hon lämnade inledningsvis medvetet oriktiga uppgifter till polisen. Det berodde på att hon inte ville att det skulle bli någon sak av händelsen, att hon var rädd att hon inte skulle bli trodd och att hon inte ville blanda in någon annan. Hon ville då inte prata med polisen. Med sin bakgrund har hon dåliga erfarenheter av polisen. Hon sade därför först att hon ville handla narkotika till sig själv i Fittja. Hon ville nämligen inte dra in Ludwig.

Allteftersom fick hon mer förtroende för polisen. Hon fick förtroende för Michael Isdahl och Anders. Mest kontakt hade hon med Michael Isdahl. Det kändes som att han trodde på henne från början. I början av sommaren sade polisen till henne att ärendet inte skulle läggas ned och att brottet ligger under allmänt åtal.

Vid förhöret den 20 juli 2017 hade hon mer förtroende för polisen.

Därefter har hon berättat allt. Hon är förvånad över att hennes uppgifter till polisen inte framgår av förhørsutskriften.

Poliserna har kommit och visat foton vid flera tillfällen. De har visat ”pärmvis” med foton. Därefter har hon fått titta på lösa fotografier. Hon har fått se fotografier vid fyra–fem tillfällen, varav en gång på fyra äldre män.

Den första gången hon fick titta på bilder var i mars 2017, på sitt boende. Polisen hade en pärm med bilder. Det var dåliga fotografier, vilket polisen också sade. Det var svårt att känna igen någon på de gulaktiga fotografierna. Michael Isdahl höll i detta. Han hade bandspelaren på. De pratade en stund innan hon fick titta på bilderna. I slutet av mötet sade han att han ville visa fotografier. Innan hade det mest varit fråga om att han lämnade information till henne och till chefen för boendet. Då var hon fortfarande negativt inställd till att prata med polisen. Hon hade då inte berättat för Michael Isdahl vilka gärningsmännen kunde tänkas vara. Hon har inte varit mycket i Fittja och vet inget om vilka ungdomar som hänger där. Hon kan inte förklara varför Michael Isdahl i sin pm om identifiering via spaningsbilder antecknat att urvalet är enbart gjort utifrån målsägandens uppgifter att flera av de som utförde brottet är unga män som hänger vid tunnelbanan i Fittja hela dagarna. Hon minns inte att hon skulle ha sagt det till honom. Hon kan ha sagt något om ungdomar som hänger i centrum. Det har hon sett när hon gick till beroendemottagningen i Fittja. Vid detta tillfälle kunde hon inte säkert peka ut någon.

I slutet av våren/början av sommaren 2017 följde hon med Michael Isdahl och en annan polis till platsen för övergreppen. Hon visade då polisen var hon hade gått in i det andra huset.

Hon har fått se bilder på personer vid några tillfällen. Hon har tittat på bilder tagna av personerna framifrån. Hon vet inte om hon tittat på helkroppsbilderna. Det är i alla fall ansiktena hon har tittat på. Vid några av de tillfällen då hon har fått se bilder har polisen inte frågat något. Poliserna frågade inte i detalj vem som gjort vad. De ville bara veta om hon kände igen personerna och i så fall varifrån. Hon kan dock ha berättat det för poliserna ändå.

Vid fotokonfrontationen avseende Sohail den 20 juli 2017 tittade hon på alla åtta bilderna samtidigt. Hon minns inte hur många hon kände igen. I slutet av förhöret var hon väldigt trött. Det var dåliga foton och personerna såg annorlunda ut på fotografierna.

Hon blev inte förvånad när hon fick höra att hon hade kokain i blodet.

Hon pratade i telefon med Michael Isdahl i 5 minuter igår (dag 3). Han ringde för att berätta att en av de poliser som skulle skjutsa henne till rättegången blivit sjuk. Han frågade om fotografierna tagits upp under rättegången. Han sade att om någon skulle fråga henne om bilder skulle han vittna om detta och förklara.

Tidvis har hon haft tät kontakt med Michael Isdahl. De har inte haft så mycket kontakt sedan utredningen blev klar. Men under utredningen blev det många förhör. Han har kanske kommit 5–6 gånger till hennes boende sedan i somras. Han var med när hon vallades på brottsplatsen. Hon har träffat honom en eller två gånger hos sitt målsägandebiträde. Han var också med på ett möte på metadonmottagningen vid ett tillfälle i början av sommaren. En månad efter händelsen var han med till beroendemottagningen. Han har kört henne till socionomen vid ett par tillfällen. Vid övriga tillfällen har hon fått skjuts av andra poliser. De har bara haft telefonkontakt inför förhör, när han berättat att han ska komma. Hon sade nämligen ifrån efter första gången, att hon inte ville att polisen skulle dyka upp utan förvarning.

Det är säkert riktigt att hon har hörts vid åtta tillfällen utöver fotokonfrontationen. Det kan stämma att hon bara har läst och godkänt ett av förhören, nämligen det den 8 juni 2017 på boendet.

Michael Isdahl brukade ha en liten silverfärgad bandspelare under förhören. De flesta förhör spelades in. Han sade att ”nu påbörjar vi” och satte sen på bandspelaren. Hon har inte lyssnat

på inspelningarna. Det finns också ett fåtal förhör som inte spelats in. Vid dessa antecknade han i stället. När han skrev var det inte många rader.

Hon är säker på att hon berättat för Michael Isdahl att hon sett Ludwig med hasch i sin hand och om hur våldtäkterna gått till, både i förhör och ”utanför”. Hon förstår inte varför det inte framgår av förhörsutskriften. Hon har berättat för honom precis samma saker som hon sagt i rätten. Hon har inte någon förklaring till varför det inte står i förhörsutskriften.

Om sin kännedom om en film

Under händelsen hade hon ingen aning om att den filmades eller att det togs fotografier. Hon hörde dock många prata i telefon. Det kan stämma att hon sagt att hon såg att någon filmade till polisen när hon hördes på SöS men hon minns det inte idag.

Två veckor efter händelsen träffade hon på en person som hon känner sedan 25 år tillbaka. Han har tidigare bott med henne och hennes f.d. man. Han tittade på något i sin telefon. Han sade att ”mina smågrabbar i Fittja har satt på en horsare” i ett trapphus. Hon berättade då för honom vad som hänt. Han pausade och frågade henne om en viss tatuering. Hon fick dock bara titta på tatueringen och inte på resten av filmen.

Hennes bekant sade därefter att hon måste ha varit med på det som hände. Hon sade till honom att han visste bättre än att tro något sådant och frågade honom hur han kunde säga så.

I efterhand har hon fått höra att ”halva stans missbrukare” sett filmen.

Om sina minnesbilder från händelsen

Första halvåret efter händelsen stängde hon av den så gott det gick. När hon kom till sitt skyddade boende bytte hon beroendemottagning. Hon och hennes läkare kom överens om att hon skulle sluta med flera mediciner, t.ex. de antidepressiva. Hon minns om hon vill, men hon har tidigare inte velat. *Nu* är hennes minne glasklart. Hon har bättre minnesbilder från början av förloppet, troligen för att hon då inte var ”slutkörd”.

I somras kom Michael Isdahl och Anders utan förvarning till hennes boende. Då hölls ett förhör. Poliserna berättade att de skulle ”plocka in” killarna och att det kunde bli åtal. Det kan

stämman att det var den 8 juni 2017. Hon blev livrädd och chockad. Det var jättejobbigt. Hon hade stängt av, förträngt och inget hört och trott att ärendet var nedlagt. Hon berättade för poliserna att hon kunde minnas om hon tänkte på händelsen, men att hon inte ville det. Hon tror inte att hon sade att hon inte mindes men däremot att hon beslutat sig för att inte tänka på händelsen. De sade att hon för sin egen skull skulle börja tänka på händelsen igen och att hon skulle få hjälp.

Hon vet att hon i polisförhören den 8 juni 2017 sade att det var ”svårt att minnas klart och att hon fick så mycket stryk att hon var helt borta långa stunder, och sen var hon chockad av händelsen, så hon har ingen helt klar bild av hela händelsen, utan det är avsnitt som kommer upp i huvudet”. Men det var bara för att hon då helst inte ville medverka. Poliserna kom oanmälda och hon orkade inte.

Hon tvingades då att börja tänka på händelsen igen. Efter det förhören togs kontakt med socionomen. Hon behövde hjälp av socionomen för att orka och för att sluta stänga av. Hennes samtal med socionomen har lett till att hon minns mer.

Hon har därefter haft mycket kontakt med polisen och fått klarare bilder av händelsen för varje förhör. Hon har tänkt på händelsen dygnet runt. Sedan hon såg killarna dag 2 har fler minnen väckts till liv.

Mer och mer har minnet kommit tillbaka. För ett tag sedan kom hon t.ex. ihåg att Bonjo gett Ludwig sitt telefonnummer.

Nu är hennes minnesbilder i det stora hela ”glasklara” bortsett från smådetaljer, som om någon filmade. Det är väldigt svårt med detaljerna.

Det våld mot huvudet som hon har fått utstå har inte påverkat hennes minnesbilder. Hon har tidigare varit med om grövre våld mot huvudet, vilket lett till en hjärnblödning. Inte heller chocken har påverkat minnet.

För varje dag som hon sitter i rätten och berättar får hon fler minnesbilder.

Om sitt mående efteråt

Hon har tidigare levt i ett våldsamt förhållande och hon har varit med om mycket. Men detta är det värsta hon har varit med om.

Under två veckor efter händelsen missbrukade hon heroin igen. Hon bröt kontakten med beroendemottagningen. Hon injicerade hårt och trodde det skulle hjälpa till att ta bort förnedringen. Andra missbrukare märkte dock hur traumatiserad hon var.

Efter två veckor åkte hon till St Görans sjukhus. Hon berättade där. Hon berättade att hon mådde dåligt och hade självmordstankar, något hon tidigare aldrig haft. Hon blev inlagd och avgiftad på psykiatrisk avdelning. Hon har varit dokumenterat drogfri sedan augusti 2016.

Därefter har hon fått ett skyddat boende.

Under ett helt år efter händelsen kämpade hon för att bara orka duscha och äta. Under flera månader låg hon bara orkeslös i sängen.

Händelsen har förändrat henne totalt som person. Hon är rädd för att hon inte kommer att bli sig själv igen. Hon vet inte om hon skulle ha orkat om det inte vore för hennes son. Tyvärr har information läckt ut till honom och han är nu uppskrämd och rädd för killarna.

Hon klandrar sig för att hon ensam följde med unga killar i förorten. Det är livsfarligt och mot hennes egna regler.

Hon har fortfarande väldigt ont där bak. Hon har nu fått en remiss för en undersökning av ändtarmen. De ska upp med en kamera för att se om hon har fått skador av de anala våldtäkterna.

Läkarna ville röntga hennes käke. Hon avvek tyvärr från sjukhuset innan det kunde ske. Hon hade svårt att gapa och hon hade ont, som om käkbenet hade varit av. Under 2–3 veckor efter händelsen hade hon svårt att äta och svälja. Hon hade besvär av käken runt en månad och av svalget i 2–3 veckor. Detta berodde på att mannen kört ned sina penisar i halsen på henne.

Hon låg till sängs en vecka eftersom hon hade så ont. Hon var mörbultad över mage och rygg. Hon hade ont i revbenen, mage och rygg i 2–3 veckor.

Blåmärkena kom efter ett par dagar.

Sedan i början av sommaren 2017 går hon i samtal hos en socionom en gång i veckan. Olika poliser skjutsar henne dit. Det tog tid innan hon fick förtroende för socionomen. Samtalen har hjälpt mycket. Annars pratar hon inte om händelserna.

Det är jättejobbigt för henne att prata om händelsen och att svara på frågor. Den första dagen av förhöret väckte så mycket minnen. Det var som att hon såg allt framför sig igen. Det var jättejobbigt att se de tilltalade.

De tilltalades berättelser

Amir Said

Han har tidigare under utredningen nekat till att han kallas Bonjo. Han har nämligen varit rädd för att det namnet kan ha kommit upp i narkotikasammanhang, t.ex. vid avlyssning eller undersökning av telefoner. Det är dock han som kallas Bonjo. Han kallas både Bonjo och Amir.

Han på bor på Vårdshusvägen nr 14, mot centrum till. Kvällen innan händelsen hade han varit på fest. Där erbjöds han kokain. Han har tidigare haft ett mindre kokainmissbruk men han var drogfri vid denna tid. Han accepterade dock erbjudandet. Han fick behålla den mindre mängd som blev över. Festen slutade först tidig morgon. När han gick hem kände han kokainet i en zippåse i byxfickan. Han ville inte ta hem det till sitt föräldrahem. Dörren till huset på Krögarvägen 2 stod öppen. Han gömde undan kokainet mellan femte och sjätte våningen i trapphuset där. Sen gick han hem och för att sova.

Den 14 augusti 2016 vaknade han sent. Han var inte påverkad men bakis. Han begav sig till pizzerian för att äta. Klockan var max 15.00.

Vid T-banan träffade han målsäganden. Han hade en "vanlig kärringcykel". Han tror att det kan ha varit vid 15.20-tiden. Det var ljus. Men det kan också ha varit strax före kl. 18.00 som hon säger. Han såg henne i sällskap med en man (Ludwig Dahlén). De såg vilsna ut. Han gick fram till dem och frågade om han kunde hjälpa till med något. Det är riktigt att han till polisen sagt att målsäganden kom fram till honom och att han inte berättat att han frågat om han kunde hjälpa till. Mannen gav ett "normalt" intryck. Han tror att mannen presenterade sig som Ludde. Själv presenterade han sig som Bonjo. Han uppfattade målsäganden som blyg och osäker. Hon sludrade och luktade lite alkohol. Hon frågade om han hade "knark". Det är möjligt att han i förhör kan ha sagt att hon frågade efter "kola" eller "ladd". Han hade då ingen narkotika på sig. Ludwig frågade inte efter narkotika. De pratade alla tre tillsammans. Han pratade alltså inte enskilt med Ludwig.

Ludwig frågade honom om hans telefonnummer. Han gav Ludwig det. Han uppfattade att Ludwig ville ha hans nummer till ett annat tillfälle. Han känner folk som säljer narkotika. Han sade att det skulle ta två minuter att hämta narkotika. Ludwig ville inte följa med honom, men målsäganden ville det.

Han minns inte att han träffat Ludwig vid något annat tillfälle. Han vet att Ludwig har sagt det och det är möjligt att Ludwig har rätt, men han minns det inte. Han känner i alla fall inte Ludwig.

Han diskuterade inte pris där. Men det är inte normalt att fråga efter narkotika utan att ha pengar.

Han och målsäganden promenerade till höghuset på Krögarvägen 2 (nedre bilden på s. 76 i aktbil. 131). De pratade på vägen dit och han förklarade att han hade narkotika där. Hon var glad. De diskuterade inte mängder.

De gick in i porten och tog hissen upp. Han tog fram kokainet och begärde 1 000 kr för det. Målsäganden stelnade då till och såg frågande ut. Hon sade att hon inte hade några pengar och frågade om hon kunde handla "på krita". Det var han inte intresserad av. Hon tog då fram ett kort eller annat föremål och frågade om hon kunde lämna det i pant så länge och pengar sedan. Han gick inte med på det. Målsäganden tjatade. Hon erbjöd honom sex som betalning. Han gick med på en avsugning.

Han satte sig i trappan. Målsäganden lade ifrån sig sin jacka. Hon sög av honom under 3–4 minuter. De var då ensamma. Han fick utlösning, men lade inte märke till var.

Han känner igen målsägandens kläder från de fotografier han sett i förundersökningsprotokollet. Han tror att hon också hade en väska som hon lämnade till Ludwig. Han har sett att hans sperma påträffats på målsägandens jacka. Han gissar att den kommer från målsägandens händer. Detsamma gäller hans sperma på hennes byxor och tröja. Hans sperma kan ha kommit på hennes händer och möjligen hennes bröstorg. Han tror att hon kan ha torkat av sig händerna på sina byxor och sedan tagit på sig jackan. Det har han inte sagt förut. Han minns inte hur han kommit på det. Men han har funderat på hur det kan komma sig att hans sperma funnits på hennes kläder sedan han fått reda på vad NFC har rapporterat. Han såg henne inte sätta på sig jackan. Han såg henne hålla den i handen.

Målsäganden ville sedan ha mer narkotika. Hon tyckte att det hon hade fått från honom var antingen dåligt eller för lite. Först då blev hon grinig. Han sade att ett vän till honom kanske kunde fixa det. Det stod då kvar i trapphuset. Han ville bli av med målsäganden. De gick ner och ut igen. Målsäganden stannade och kissade i en buske. Han tyckte det var pinsamt eftersom hans släktingar bor i närheten och gick bort en bit.

Han har för sig att de sedan passerade Ludwig igen och att målsäganden bad Ludwig att vänta. Men han kan ha fel i detta. Han presenterade sedan målsäganden för en person som han träffade av en slump utanför en skoaffär. Han och personen hade inte tidigare haft kontakt, men han tänkte att den andre kanske kunde fixa narkotika. Han hade inte ringt till någon, även om han vet att han tidigare sagt det till polisen. Han vill inte svara på om han känner den andre eller om det är någon person i rättssalen. Han pratar om sig själv men inte om någon annan. Han hade inte den andres telefonnummer, men han visste vem den andre var. Han förklarade situationen och berättade att han blivit erbjuden oralsex. Målsäganden verkade nu nöjd och glad och frågade efter ”kola”. Personen och målsäganden gick iväg tillsammans. De gick ensamma iväg. Han visade inte vilket håll de skulle gå. Själv gick han hem. Han träffade sedan inte målsäganden igen. Klockan kan då inte ha varit mer än 16.00–16.30. I vart fall var hon inte mer än 17.00. Han tittade i sin mobiltelefon.

Han känner till huset på Vårdshusvägen 8, men han var inte där den dagen. Han vet inte varför målsäganden säger det. Om någon påstår att han varit där den dagen har personen fel. Han har inte heller utövat något våld mot målsäganden och tycker att det är konstigt att hon säger det.

Målsäganden hade rätt bra balans. Han lade inte märke till om hon var påverkad av annat än alkohol. Hon var tjatig men annars normal.

På kvällen såg han poliser vid porten till Vårdshusvägen 6. Han förknippade inte det med någon våldtäkt. Våldtäkter förekommer inte i hans område. Någon dag efteråt läste han i tidningen om en våldtäkt. Han kopplade inte alls det han läste till sina kontakter med målsäganden. Han har inte hört prat om någon våldtäkt eller om att någon sådan skulle ha filmats.

Han känner Hakan. Det har hänt att de umgåtts. De är inte ovänner. Abdimalik och han har samma vänner och hänger i samma område. Han känner också de andra tilltalade. Han känner igen målsäganden därför att hon sitter i rättssalen. Han skulle inte ha känt igen henne på stan.

Vissa av hans uppgifter avviker från vad han har sagt i polisförhör. Han har haft gott om tid att tänka och minns mer i dag än förut. Han har också varit rädd och inte litat på polisen. Och polisen har inte frågat om allt.

Abdimalik Ali

Vid 16-17-tiden begav han sig hemifrån till centrum. Av en slump träffade han Amir och målsäganden mellan Vårdshusvägen 6 och tunnelbanan. Målsäganden ropade på honom och gick fram till honom och frågade efter kokain. Han sade att han kunde ordna det genom en vän. Han minns inte om Amir sade något. Han har dock för sig att de bytte några ord men han minns inte om vad. Han såg inte till, och målsäganden nämnde inte heller, någon Ludwig.

Han bad målsäganden att följa med och de gick runt hörnet till Vårdshusvägen 8. Han känner till det som Hakan har berättat om narkotikahandel och det är vanligt att det finns någon i huset på Vårdshusvägen 8. Där var dock ingen på plats. Målsäganden ville byta sex mot

narkotika, eftersom hon inte hade pengar. Han sade då att han hade två gram hasch. Han och målsäganden gick bort till Vårdshusvägen 12, eftersom det var mer diskret. Den uppgången är exakt likadan som 8:an, men den ligger längre bort från den vanliga vägen till Fittja centrum. Han och målsäganden träffade inte på någon. Han satte sig i trappan och målsäganden gav honom oralsex. Hon sade att hon var torr i munnen och bad om en fransk kyss. Han fick utlösning i hennes mun. Hon torkade sig om munnen med sin hand. När hon letade efter en servett i sin väska uppmärksammade han att hon hade en kökskniv i sin väska.

När de var klara var allt ”frid och fröjd” och ”affären i land”. Därefter gick han tillbaka till centrum samma väg som han hade kommit, dvs. genom Vårdshusvägen 8. Då var det fortfarande tomt där. Hon kan ha gått bakom honom.

Han lämnade hasch till målsäganden. Han vet inte om hon använde det. Själv var han inte påverkad.

I centrum gick han till ATG. När han sedan, kanske 15–20 minuter senare, gick hem för att byta kläder träffade han i sin port (Vårdshusvägen 10) en ung kille som sade att några hade sex där uppe. Han såg då målsäganden i spiraltrappan i det huset rida på en ung kille, som han vet är 14–15 år. En eller två killar stod intill. Han sade till dem att gå därifrån. Målsäganden såg honom och skrattade till. Sen gick han hem till sig. Killarna var alla mellan 14 och 16 år. Han känner till dem väl. Han vill inte namnge eller blanda in dem.

När han 15–20 minuter senare gick ut igen såg han målsäganden jaga några ungdomar med kniv. Hon höll kniven nedåt. Det var utomhus, mellan 6:an, 10:an och tunnelbanan. Hon var ”skitförbannad” och skrek rasistiska ord till dem. Ungdomarna verkade inte rätta. Samtidigt såg han ”vanliga människor”, bl.a. en pappa till en av sina vänner. Pappan minns tydligen inte detta.

Senare på kvällen träffade han i centrum en av de killar som varit med på Vårdshusvägen 10. Det var samme kille som han hade mött i porten. Han fick då se en film, i vilken målsäganden

red någon och någon stod intill. Det var en tio sekunder lång video på Snapchat. Då fick han också veta att målsäganden sedan hade blivit lurad på sin narkotika. Det hade inte filmats när han var på Vårdshusvägen 10, men det han såg på filmen var samma sak som han själv tidigare hade sett. Någon annan film känner han inte till. Han gissar att killarna tog kokain och haschet som han hade gett målsäganden från henne. Han förstår att målsäganden blev arg och velat hämnas.

Han känner igen målsäganden från händelsen. Han upplevde henne som ”hypad” och pratglad. Hon hade spänd käke och vida ögon. Han tänkte att hon nog var påverkad av kokain. Men hon visste exakt vad hon gjorde, hon var fullt medveten och hade full kontroll.

Han känner Amir. De har gått i samma skola. Han har hört att Amir kallas Bonjo. Han har inte tidigare under utredningen sagt att det var Amir han träffade, men han har hela tiden vetat att det var Amir. Han har sagt att han känner till namnet Bonjo, men att han inte vet vem Bonjo är. Han blev chockad och otroligt rädd när han greps i sin farbrors närvaro och utredningen har lett till mycket känslor, frustration och stress. Han delgavs misstanke om en grov våldtäkt på Vårdshusvägen 6 i augusti som skulle ha ägt rum förra året och han förstod inte vad det handlade om. Han visste inte vad han skulle säga och svarade bara nej på många frågor. Han svarade t.ex. nej på frågan om han sett filmen. Från början berättade han inte heller att han hade köpt oralsex av målsäganden, eftersom det var ”skämmigt” och pinsamt. Han berättade bara att han hade fått oralsex utan att säga varför. Till slut påkallade han själv ett förhör och berättade att han hade köpt oralsex i utbyte mot två gram hasch. Han har nog tidigare sagt att det han såg på Vårdshusvägen 10 ägde rum på nr 6. I två månader trodde han nämligen att målsäganden hade blivit utsatt på nr 6 och polisen sade att hans DNA fanns där och att målsäganden sagt att han varit där. Han grubblade mycket på det och fick för sig att han måste ha sett det han såg på Vårdshusvägen 6. Så småningom började han förstå vilken kvinna det gällde och berättade att han hade haft sex med henne på Vårdshusvägen 12. Han berättade också i ett förhör den 6 juli 2017 att det rörde sig om en kvinna som gick runt i Fittja och sålde sex mot droger. Han sade också att han hade fått höra att målsäganden haft sex med andra och inte att han själv sett detta. Han berättade dock från början att han sett att målsäganden hade en kniv. Det var först senare han berättade att han också sett henne jaga folk med kniven. Han tänkte att det annars skulle leda till för många frågor. Men när han

insåg allvaret tänkte han att han måste ut med sanningen. Därför namnger han nu också Amir. Det handlar inte om att gola, eftersom det inte är fråga om något brottsligt. Nu tänker han bara på sig själv.

Han har aldrig i sitt liv haft analsex och tycker tanken är äcklig. När han hör målsäganden påstå att han först haft analsex med henne och sedan stoppat sin penis i hennes mun får han kräkreflexer.

Han såg inte till Hakan och vet inget om vad Hakan har varit med om. Han visste inte att Hakan haft något med målsäganden att göra förrän han såg Hakans namn i papperna under utredningen. Han känner till Hakan, Nenad och Sohail men han umgås inte med dem.

Hakan Demirkiran

I området förekommer narkotikahandel. Telefonkontakt undviks. Yngre killar brukar ta kunder från centrum till källare i området. Källarplanet på Vårdshusvägen 2 kallas K. Han brukar hålla till där. Källarplanet var ett av flera ”grupphäng” i området. Han säljer inte själv narkotika, men det finns andra sätt att delta i narkotikahandeln. Man kan t.ex. gömma narkotikan. Det finns en hierarki. Killarna i centrum är oftast yngre och står ”under oss”. Amir och Abdimalik hör till centrumgruppen.

I hans umgängeskrets finns två saker som inte accepteras – våldstänkta män och golare. Detta är helt förbjudet och sådana är tvungna att flytta.

Han var i källaren med Sohail och Nenad och en ytterligare person (fortsättningsvis okm). Han vet vem okm är men vill inte säga det. Okm har inte varit aktuell i utredningen. En kvinna dök upp med en vän. Då tror han att bara han och Sohail var där, eftersom Nenad och okm gick fram och tillbaka till centrum. Kvinnan ville köpa kokain. Hon kom som ”en kund utan pengar”. Hon sade rakt ut att hon erbjöd sex mot kokain. Då skrattade Sohail och pekade på honom. Kvinnan kom fram till honom och tog på hans penis. Hon verkade oblyg och desperat. Sohail, som har flickvän, tackade nej. Själv gick han bara med på oralsex, eftersom han inte hade någon kondom.

Han hade kokain för eget bruk i fickan. Han hade tidigare köpt en ”gubbe” på 0,7–0,8 gram kokain. Han kan själv ha rökt hasch eller tagit en lina kokain. Han var dock inte ”helt borta”. Han och Sohail kan ha tagit ca 0,3 gram ur påsen. Han gav kvinnan sin påse med kokain. Hon sade inget om påsen utan tog bara emot den så det var tydligen tillräckligt. Han vet inte om hon senare tog något av kokainet. De gick därefter in i trappen bakom hissen. Han satte sig i trappen och målsäganden ställde sig på första avsatsen och hukade sig ned.

Under oralsexet var Nenad och okm på plats kortare tid än en minut. Det filmades. Den som filmade stod längre ned i trappen. När kvinnan gav honom oralsex frågade hon efter vatten. Killen bakom kvinnan, hennes vän, erbjöd henne sin saliv. Hon tog emot den. Detta var en ”lite äcklig grej”. Den som filmade frågade om kvinnan och hennes bekant kunde göra om det så att det kom med på filmen. Kvinnan gick med på det och vände sig om. Hakan tror att han befann sig med kvinnan i trappen och hon gav honom oralsex i fem–femton eller tio–femton minuter. Totalt var kvinnan tio–tjugo minuter med honom i trapphuset. Någon annan än han, Sohail, Nenad, okm, kvinnan och kvinnans bekant kan inte ha varit där. Abdimalik var absolut inte där när han var där med kvinnan. Det är han säker på. Ingen pratade i telefon. Han kan inte minnas att någon skrattade i detta skede. Han blev störd när de andra tittade på när han fick oralsex och bad dem flytta på sig. Han försökte koncentrera sig på att komma. Filmandet störde också, men det var mest salivutbytet som filmades.

Han har svårt att minnas tider. Det var under tidig solnedgång i augusti. Solen var inte helt uppe och inte heller helt nere.

Han såg inte ”grannen”. Han blundade när målsäganden gav honom oralsex. Han vet inte vad grannen heter, men det är en person som han hälsar på. Han vet inte om grannen känner någon. Grannen måste ha stått i en död vinkel från där han satt. Där finns många grannar och äldre gubbar. Han har för sig att en kom ut, men han såg inte honom. Han hörde dock en röst som han kände igen. Grannen borde ha förstått vad som hände. Han har för sig att grannen såg honom ta emot oralsex. Han vet dock inte vad grannen såg. Grannen brukade ta hissen eller komma bakvägen. Han vet att han i ett förhör den 28 augusti 2017 sagt att han vet att ingen kom och såg vad som hände och att det hände bakom hissen. Han sade också att det inte var någon som passerade, vilket det inte heller var. Ingen gick förbi honom. Samma dag som

förhöret hölls kom han på att grannen kommit ut. Han påkallade därför ett nytt förhör. Ett sådant hölls den 4 september 2017.

När han ”höll på att bli klar” tog kvinnans vän henne bakifrån. De båda började ha sex mot slutet eller när han började bli klar eller var ”halvvägs”. Han vet inte om kvinnans bekant hade kondom. De pratade med varandra och hon instruerade honom. Han tror att kvinnan började suga av sin bekant när Hakan lämnade platsen.

Kvinnan var den oblygaste tjej han någonsin har träffat. Han uppfattade henne inte som vare sig glad eller ledsen utan som ”kåt och desperat”. Han hade märkt om hon varit arg eller ledsen. Hon verkade lite trasig och inte helt nykter. Hon hade smutsiga kläder och verkade lite sliten. Hon kunde dock kontrollera sig. Han pratade inte mycket med henne. Han visste inte att hon var missbrukare. Han uppfattade henne mer som en ”eskortbrud”. Han har kompisar som arbetar som eskorter och ser inte ned på dem. Det var ett ”vanligt sexköp”. Någon fasthållning eller något våld förekom inte. De är inte sådana grabbar. Han gjorde fel som köpte sex, men något annat gjorde han inte.

Det händer att eskorter kommer för att handla. De brukar dock betala med pengar. Det händer att andra kommer och i stället erbjuder sex.

Han fick utlösning i målsägandens mun och, när han drog ut sin penis, på trappen/väggen. Därefter tror han att hon spottade ut och torkade av sig på händerna och sedan torkade av händerna på sina kläder. Han vet inte om han fått så detaljerade frågor om var hans sperma hamnade eller hur hon torkade av sig under polisförhör. Hon hade sina jeans neddragna till knäna. Hennes bekant drog ned hennes byxor, med hennes medgivande. I övrigt hade hon en T-shirt, skor och strumpor på sig. Han minns inte om hon hade någon jacka med sig, men hon hade i alla fall ingen jacka på sig. Han lade inte märke till om hon hade någon väska. Han minns inte om hon lade ifrån sig något i trappen. När han såg henne blödde hon inte.

Målsäganden påminner om den tjej han hade sex med. Men detta är den enda gången han träffat henne. Han har inte sett henne igen sedan han lämnade trapphuset.

Han tänkte inte närmare på om målsäganden och den man hon kom med kände varandra. Han vet att han i flera förhör sagt att mannen var Amir/Bonjo och att Amir också kan ses ha sex

med målsäganden på filmen. I Fittja finns många grupperingar och öppen narkotikahandel. Amir brukade hjälpa kunder till olika portar. Amir har vid flera tillfällen hämtat kunder och Hakan kan ha blandat ihop tillfällena och målsäganden med någon annan kvinnlig kund. Hakan satt på anstalt när han blev misstänkt. Sen tror han att han såg Amir i arresten. Han läste också om "Bonjo" i en häktningsspromemoria och såg att målsäganden nämnt Bonjo i sina förhör. Hakan fick då för sig att det var Amir som var där med kvinnan och han sade det första som kom upp i hans huvud till polisen. Han fick en bild att mannen var Amir. Han har aldrig varit säker på det och så behöver det inte vara. Nu tror han att han hade fel. Han var då inte ovän med Amir. När Hakan senare fått läsa Amirs förhör och förstått att Amir nekar till att ha varit där, har Hakan förstått att Amir inte var där utan att Hakan blandat ihop detta.

Efteråt gick han till centrum med Sohail och Nenad. Han kan inte svara på om de gick före och han kom ikapp eller om de gick alla tillsammans. Målsäganden var då kvar med sin vän. Han vet inte om de fortsatte att ha sex. Han vet inte om den mannen använde kondom eller om mannen fick utlösning.

Han känner inte till något om pulver eller en kniv i trappen.

Han har sett filmerna. En är från trapphuset på Vårdshusvägen 8. På den filmen kan man se hur målsäganden frivilligt ger honom oralsex. Man kan också se salivutbytet. Han har för sig att man också kan se målsägandens bekant ha sex med henne. Han har bara sett den filmen en gång och kan inte svara på om den är 30 sekunder eller fem minuter lång. Han tittade inte på hela filmen. Det stämmer inte som han har sagt till polisen att den är fyra–åtta minuter, det är målsägandens uppgift. Sohail visade honom den filmen och retade honom. Han bad Sohail att radera den, men det gjorde inte Sohail. Hakan tror att filmen fortfarande finns någonstans i någon telefon som Sohail inte har kunnat hitta. Sohail skulle inte sprida den utan hans tillåtelse. Han har skrivit brev till Sohail och bett honom leta efter filmen. Han har utlyst en belöning till den som kan hitta filmen. Han vet inget om andra filmer.

Han tror inte att Nenad filmat händelsen. Men Sohail och Nenad visade honom filmen. Han har därför trott att det var de som filmade och sagt till polisen att Nenad och Sohail filmade. Han har också i ett polisförhör den 22 juni 2017 sagt att han inte exakt vet vem som filmade. Först ville han inte säga till polisen vilka som hade visat honom filmen. Det var innan Nenad och Sohail blivit misstänkta.

Han har i efterhand hört ett rykte om att målsäganden senare blivit rånad på den narkotika han gav henne. Han blev arg när han hörde det, för om man rånar kunder kommer de inte tillbaka.

Han känner Abdimalik väl och träffar honom dagligen i centrum. Han har inte diskuterat händelsen med Abdimalik. Han kände inte till att Abdimalik också träffat någon som liknande den kvinna som han själv hade träffat.

Han berättade redan i sitt första polisförhör att han hade haft sex med målsäganden på Vårdshusvägen 8 och att han inte varit på Vårdshusvägen 6. Det var innan den påstådda brottsplatsen ändrats till Vårdshusvägen 8. Han berättade också om salivutbytet. Han har försökt få tag på filmen och också bett polisen kontrollera vissa mobiltelefoner. Han har också bett polisen att ställa frågor till målsäganden om honom specifikt, vilket de glömde. Han fick besked av polisen att de inte hade ställt frågor om just honom eller visat målsäganden någon bild på honom. Först i samband med slutdelgivningen av förundersökningsprotokollet fick han veta *var* hans sperma påträffats. Innan hade han bara fått veta *att* den hade påträffats.

Sohail Akhtar

På eftermiddagen ”softade” han tillsammans med Hakan och en bekant i källarplanet i det hus där han bor med sin familj. Med tanke på det som hänt honom själv vill han inte namnge sin bekant. Det är inte Nenad. Han minns inte om Nenad var där då. De brukade hänga där i hans port eller i centrum. Det är en känd plats. Polisen känner till alla grupper. En kvinna kom in. Hon var småpåverkad och ute efter droger. Det syntes på hennes kroppsspråk att hon ville ha någon drog. Hon ville få igång en konversation och ”kåta upp” dem. Hon kom fram och pratade, log och flörtade. Hon sade att hon inte hade pengar men kunde erbjuda sex. Självt har han flickvän och gillar inte sådant. Men Hakan ville tydligen.

Kvinnan började suga av Hakan på en trappavsats. Det var lugnt och frivilligt. Han hörde inga ”stönljud”. Sohail tror att han befann sig på sidan och tittade uppåt mot Hakan. Sohail såg Hakan få oralsex och tyckte det var pinsamt. Han filmade i ca 10 sekunder med sin Samsungtelefon för att senare kunna driva med Hakan. Hakan kom i kvinnans mun och på väggen, ”på sidan”. Sen ville Sohail inte se mer. Han vet inte om han nämnt att Hakan kom i kvinnans mun tidigare.

Det var aldrig fråga om någon våldtäkt. Han och hans kamrater är inte sådana. Något sådant skulle aldrig tillåtas med hans vetskap i hans port. Han såg inte någon hålla i kvinnan.

Han känner igen uppgifterna om salivutbytet. Kvinnan behövde vätska och bad någon att spotta henne i munnen. Han minns inte hur hon uttryckte sig men det handlade om att hon behövde saliv för att kunna fortsätta. En person gav henne saliv. Sohail vet inte hur den personen kom dit. Han minns inte om någon bad om att kvinnan och denne person skulle göra om salivutbytet. Sohail gjorde det i alla fall inte. Han såg inte någon annan person filma. Han vill inte blanda in fler personer.

Det är möjligt att någon annan person också hade sex med kvinnan bakifrån. Det är ett och ett halvt år sedan och han lade inte märke till det. Han kan inte minnas att det syns på filmen.

Vid den tiden brukade han röka hasch. Vid enstaka tillfällen tog han kokain. Han kan ha rökt på och möjligen tagit någon lina kokain. Det lugnar bara och är inget som har påverkat hans minne. Det är riktigt att han till polisen sagt att han missbrukade hasch och inget mindes. Han har haft ett missbruk, men han är fullt medveten om vad som hände.

Kvinnan fick sin drog och verkade nöjd. Han lade inte märke till det, men han utgår från att hon fick sitt kokain. Hon verkade ”småpåverkad” men inte borta. Hon hade nog tagit något, men hon visste vad hon gjorde.

Han minns inte hur kvinnan såg ut. Han känner inte igen målsäganden när han ser henne. Han kommer ihåg att kvinnan hade vita jeans och en kortärmad tröja. Jeansen var kanske halvvägs neddragna. Han minns inte om hon hade någon väska. Han har inte sett någon kniv. Det fanns inget pulver i trappan. Ingen skulle våga hålla ut något i trappan. Polisen är ofta där.

Han ”softade” kvar nedanför, i hallen där det finns utsikt ut. Han rökte en cigarett eller en joint. Kvinnan tog kanske också en lina sedan Hakan fått utlösning. Hon var helt normal och inte annorlunda än förut. Hon var inte tjatig, gapig, ledsen eller arg. Hon verkade nöjd med att ha fått vad hon ville ha. Han såg inga skador på kvinnan. Hade hon haft skador skulle han ha märkt det och frågat om det. Han vet inte vad som hände kvinnan sen.

Han gick med Nenad till centrum. Hakan kom efter. Hakan bad honom radera filmen, men vad Sohail minns gjorde han inte det. Han vill verkligen hitta filmen. Han har inte delat eller spritt den. Han har inte ens Facebook eller liknande. På filmen ser man Hakan med ”en äldre dam”. Man ser inte hennes ansiktsform. Han har för sig att han fick med salivutbytet på film. Han tror inte han fick med salivutbytet. Han känner inte till någon annan film. Han har i efterhand hört rykten om att målsäganden ska ha jagat någon med kniv.

När han senare var och köpte mjölk såg han att det var avspärrat och fanns poliser vid Vårdshusvägen 6. Han tänkte att det kunde röra sig om något lägenhetsbråk.

I somras blev han kontaktad av Hakans dåvarande advokat. Det gällde en grov våldtäkt på Vårdshusvägen. Sohail berättade då för advokaten vad som hade hänt. Han sade till advokaten att han hade en film som han kunde visa för polisen. Men det hade gått ett år och han hade bytt telefon. Han har inte kunnat hitta telefonen med filmen. Polisen har också letat efter filmen.

Sen kom polisen hem till honom och grep honom.

Han såg inte till Abdimalik den dagen. Abdimalik ingick inte i Sohails ”gruppering”.

Han tror att målsäganden har glömt vad som verkligen hände, nämligen att hon var på Vårdshusvägen 8 men också i andra portar. Sedan har hon dragit alla över en kam. Det har gått ett rykte om en kniv och om sex också på Vårdshusvägen 10. Hon har varit med ”juniorer” som kanske har varit taskiga mot henne. Han vet vilka juniorerna är, men han vill inte namnge dem.

Orsaken till att hans DNA fanns i hans trapphus är att han sedan i vart fall två år tillbaka har haft sex med först sin tidigare och sedan sin nuvarande flickvän där. Han har inte kunnat ha det hemma hos sin mamma och pappa. Hans flickvän har bekräftat det för polisen.

Nenad Veselinovic

Han är god vän med både Sohail och Hakan. Han kom in i trapphuset på nr 8 på källarplanet. Han stod till vänster, vid rören, på det ställe som finns fotograferat på s. 42 i

förundersökningsprotokollet. Han stod där hela tiden. Han såg hur Hakan hade sex på trappan ovan avsatsen (se foto överst på s. 43 i protokollet).

Han var i Fittja centrum med en jämnårig kamrat, som inte förekommer i förundersökningen och som han inte heller vill namnge. Den personen kan nämligen också bli misstänkt om han träder fram, liksom Sohail och han själv blivit. De köpte med sig något att dricka och begav sig till vändzonen utanför Vårdshusvägen 8. Där finns en bänk och de brukade fika där. När han kom dit med sin vän såg han Sohail stå på insidan av porten till huset. Han och Sohail är kompisar. De gick fram och hälsade på Sohail. De pratade lite och gick sen in i huset. Sohail bor där och Nenad har varit där flera gånger. Något hördes längre fram. De gick dit.

Han såg målsäganden stå upp med ryggen böjd framåt. Han var tvungen att vrida överkroppen till vänster för att komma åt att se mer. Han såg då att målsäganden utförde oralsex på Hakan, som satt ned i trappen. Eftersom Hakan satt ned såg Nenad honom inte så bra. Från sin position nedanför den svängda trappan såg han dock Hakans fötter. Bredvid målsäganden stod en kille, som han uppfattade som en bekant till målsäganden. Detta eftersom killen och målsäganden pratade vid något tillfälle. Målsäganden måste då ha pausat i oralsexet. Han kan inte minnas vad de sade. Hon hade också sex med den killen ”bakifrån”. Han vet inte om det var ett vaginalt samlag, men det är vad han har trott. Målsäganden var inte naken. Han tror att hennes byxor var neddragna, men han är osäker. Han saknar minnesbilder av hur personerna i övrigt var klädda. När han såg dem förekom inget våld, fasthållning eller tvång. Kvinnan verkade avslappnad. Ingen var arg. Han kan inte veta om någon av dem var påtänd. Situationen var konstig och han ville inte titta på när hans kompis fick oralsex. Han såg inget roligt i situationen och varken han, Sohail eller någon annan skrattade. Han märkte inte att Sohail filmade händelsen. Han vill inte kommentera om han sett någon filma. Det var inget han var delaktig i.

Kanske fem sekunder efter honom kom en person som bodde på Vårdshusvägen 8 (”grannen”). Han kom samma väg som Nenad hade kommit, dvs. från porten på baksidan av huset, och bör ha sett vad Nenad, hans vän och Sohail såg. Grannen ställde sig på hans högra sida. Nenad vill inte kommentera om han känner grannen, men han har bott i Fittja i 29 år och känner många där. Totalt befann sig vid detta tillfälle han själv, hans kompis, Sohail, grannen, målsäganden, Hakan och den man som verkade vara bekant med målsäganden i trappen. Abdimalik var inte där. Grannen gick sedan till sin lägenhet, fem meter ifrån Nenad. Han vet

inte om grannen bar på någon kasse. Han minns inte om grannen sade något. Han har inte sett grannen i trappan.

Han tror att målsäganden bad den hon hade sex med att spotta henne i munnen därför att hon var torr i halsen. Det har han berättat för polisen. Han märkte inte att målsäganden reagerade negativt när mannen gjorde det. Det kan vara filmat.

Allt var frivilligt från målsägandens sida. Han har inte sett några skador på henne. Han såg inte heller något kokain eller någon annan narkotika. Hakan var som normalt – det är en ”stadig kille”. I efterhand har han dock fått höra att målsäganden och Hakan tagit kokain.

Han kände sig obekväm och lämnade platsen tillsammans med Sohail och sin vän. Vännen gick till sin bil. Han och Sohail gick sedan tillbaka samma väg som han kommit från. Hakan anslöt till dem. Hakan berättade att han hade blivit erbjuden oralsex. De pratade och gick mot centrum. Emellanåt stannade de till. Han tror att han såg ett kort klipp som Sohail hade filmat. Hakan bad Sohail radera det, vilket Sohail gjorde.

Målsäganden kom ungefär 20 meter bakom dem. Hon stannade sedan vid hörnet av centrumbyggnaden tillsammans med den man hon hade haft sex med. Därefter har han inte sett henne.

Han är inte Guds bästa barn, men han är inte heller något monster. Han skulle aldrig titta på när 10–20 personer våldtar någon och andra hejar på. Då skulle han ingripit. Han har en mamma och syster. Fittja må vara ett utsatt område, men där finns också mycket hederliga människor. Det är konstigt att ingen reagerade om detta hade hänt. Han vet inget om målsägandens missbruk. Det spelar ingen roll vad du har för bakgrund, du är fortfarande en människa även om du missbrukar.

Han såg målsäganden i max 20 sekunder och kan inte påstå att han känner igen henne. Efteråt har det gått rykten i Fittja om att polisen varit på plats på Vårdshusvägen 6 och möjligen 10 och om att någon sett en kvinna med yngre killar i 16-17-årsåldern.

Han har varit frihetsberövad utan restriktioner i ett annat mål. Han fick veta att Hakan häktats och förstod vilken händelse det gällde. Han kände viss tvekan innan han kontaktade polisen

eftersom han visste att Sohail hade blivit misstänkt. Han lämnade uppgifter till polisen som vittne. Som misstänkt har han dock valt att inte lämna några kommentarer.

Vittnenas uppgifter

Ludwig Dahlén

Han och målsäganden skulle åka in till Stockholm för att träffa någon som målsäganden känner. Det kan också ha varit så att de skulle till Skärholmen. Han minns inte datum, men det var varmt ute. Det kan ha varit någon gång i augusti–oktober förra året. De åkte från Flemingsberg, men eftersom det var något strul med tågen tog de vägen via Fittja för att ta tunnelbanan. När de kom fram till Fittja kom det fram en kille som Ludwig kände sedan tidigare. Han hade träffat killen sammanlagt ca fem gånger under ett par års tid, dock inte i Fittja utan i Masmö, Alby eller områden därikring. Vid ett par tillfällen hade Ludwig köpt hasch av killen. Killen kände igen Ludwig och kom fram. Det han minns av killen från det aktuella tillfället är att killen hade en vit collegetröja, ett par jeans, vita skor och att han satt på en halvtrasig cykel. Killen presenterade sig som ”Bijou”.

Killen frågade om de ville ha ”röka” (hasch), varpå Ludwig svarade att de inte hade några pengar. Killen sade då att de kunde få ett smakprov och erbjöd att någon av dem kunde följa med för att hämta detta. Killen och målsäganden gick iväg för att hämta hasch och var borta i ca 10–15 minuter. Det visade sig dock att haschet var slut och de kom därför tillbaka tomhänta. Ludwig fick aldrig något hasch i Fittja.

När målsäganden och killen kom tillbaka pratade de i någon minut. Det var då som killen erbjöd dem ett smakprov kokain. Målsäganden kom då att följa med killen för att hämta smakprovet. Han vet inte varför det blev målsäganden som följde med. Det var nog för att det handlade om kokain, ”hon kan den biten”. Hon var med på det, kokain kostar ändå 500 kr grammet. Målsäganden bad Ludwig att vänta. Det kändes som att hon kände killen. De gick iväg och försvann bakom ett hörn. Sedan såg han dem inte mer.

Det kan ha hänt att målsäganden vid något tillfälle gick iväg för att titta i en affär, och att han och killen stod kvar och pratade i ett par minuter. Det är han inte säker på. Hon kan ha tittat på någon väska, som Ludwig i så fall skulle köpa till henne vid ett senare tillfälle. Samtalet

med killen bestod i så fall bara av småprat. Han tror inte att han själv gick iväg med killen vid något tillfälle.

Han var påverkad av hasch och minns inte så tydligt allt som hände. Målsäganden kunde däremot inte röka eftersom hon hämtade ut Subutex på teamet i Skärholmen och lämnade prover. Han tror att hon hade varit på teamet samma morgon eller att hon hade hämtat Subutex på helgmottagningen.

Det var aldrig tal om att de skulle betala för narkotikan på något sätt, eftersom det rörde sig om smakprov. Det betyder att det var gratis. Det talades inte något om sex. Han tyckte inte det var något konstigt med ett smakprov med en mindre mängd kokain. Smakprov delas ut för att få kunder att komma tillbaka. Han minns inte att han på SöS sade till polisen att killen ville ha sex med målsäganden och att Ludwig sade till målsäganden att de skulle åka men att målsäganden inte ville det. Han var pressad då. Om han sade så, tror han inte att det stämmer. Han mindes bättre då men han kan ha glömt. Det stämmer bättre som han sade i förhöret den 30 juni 2017, nämligen att han skulle ha tagit med sig målsäganden och åkt därifrån om det hade varit tal om sex.

Han har hört ryktet om att han skulle ha sålt målsäganden till de personer som våldtog henne, men det stämmer inte. Målsäganden har anklagat honom för detta när hon varit påverkad. Han har försökt förklara för henne, men hon har inte förstått. Han är ingen "hallick" utan bara "en vanlig knarkare".

Han är osäker på om han eller målsäganden hade några pengar på sig. Hon kan ha haft pengar undangoömda, men det är inget han vet. De hade i vart fall inga större belopp på sig. Han kan ha nämnt 200 kr eller så för polisen som ett "kanske-belopp". De 50 kr han nämnde i sitt första förhör på SöS stämmer nog bättre. Han och målsäganden levde båda på socialbidrag och hade det "fattigt i kassan".

Målsäganden och killen skulle bara vara borta 5–10 minuter, men de kom inte tillbaka och hörde inte av sig. Hon försvann vid 15-, 16- eller 17-tiden. Det låter rimligt att det kan ha varit kl. 17.45 som han sade till polisen på SöS. Han fick en dålig känsla när de gick iväg, men hon ville inte åka från platsen. Dessförinnan fick han killens mobilnummer genom att killen ringde en gång till målsägandens telefon. Ludwig hade hand om målsägandens mobiltelefon,

eftersom målsäganden saknade fickor och inte hade någon väska med sig. Hon skulle köpa en väska i Fittja. Målsäganden hade gett honom mobilen tidigare på dagen, runt kl. 12–13.

En halvtimme eller timme efter att målsäganden gått iväg med killen för andra gången åkte Ludwig Dahlén därifrån. Dessförinnan letade han runt lite och försökte kontakta målsäganden per telefon minst 20 gånger utan att komma fram. Han tror att han ringde från målsägandens egen telefon till det nummer som killen hade gett dem.

En och en halv timme senare, vid 20-tiden, ringde målsäganden upp honom när han satt på tunnelbanan i närheten av Gullmarsplan på väg hem från stan. Målsäganden lät då väldigt skrädd och berättade att hon blivit gruppvåldtagen av en massa män.

Han kom till SöS vid 21- eller 22-tiden när målsäganden kom ut ur duschen. På SöS lämnade han tillbaka målsägandens telefon. Han uppfattade målsäganden som förvirrad, väldigt skrädd, nere, deppig, hängig, slö och ”dålig”. Han kunde inte se om hon var skadad eftersom hon hade kläder på sig. Hon var inte skadad i ansiktet men hennes läpp hängde lite på ett sätt som den inte hade gjort när de skildes åt i Fittja. De pratade inte så mycket om själva händelsen utan han var mest där som stöd. Hon berättade att hon blivit gruppvåldtagen av 20–30 killar. Det skulle ha hänt i en port och hon skulle ha fått stå ”på alla fyra”. Killarna skulle ha slagit och sparkat henne och rivit av henne kläderna. Hon berättade inte vem som hade utsatt henne för våldtäkten. Hon förklarade snabbt, eftersom folk kom förbi och hon är ”konflikträdd”. De var båda kvar på SöS fram till ca kl. 06 på morgonen, då de tillsammans åkte hem till honom.

Målsäganden har förklarat för honom vad som hände. Han minns dock inte så mycket av detta då han generellt har svårt att minnas vad folk säger och har lättare att komma ihåg vad folk gör. Det han minns är att målsäganden berättat att 6–7 killar väntat, slitit av henne kläderna, slagit, sparkat och ”knullat” henne och låtit henne gå därifrån, eller om hon smitit, först tre timmar senare. Enligt den uppfattning han fick var det fråga om ett händelseförlopp som skedde under våld, i en port längst ned, under en trappa. Han har aldrig någonsin hört om något värre.

Hans uppfattning är att målsäganden är en person som ogärna hamnar i konflikt med andra människor. Hon undviker konflikt till varje pris och ”slingrar sig” om det går.

Vid tiden för händelsen var han och målsäganden ett par sedan någon månad tillbaka. Det är möjligt att hon bara bodde hemma hos honom och att han och målsäganden hade olika uppfattningar om huruvida de var ett par eller inte. Alla han känner har utnyttjat honom. De hade i alla fall sex med varandra och han tyckte att de hade det bra tillsammans. Ungefär två till tre veckor efter händelsen tog hon sitt pick och pack och stack. Hon pallade inte med honom. Sedan dess har de inte haft någon kontakt med varandra.

Han har träffat ”Bijou” en gång efter den aktuella dagen, när denne på tunnelbanan sade ”tja” och sedan klev av på nästa station.

Målsäganden är från Botkyrka men han vet inte om hon hängt något i just Fittja.

Cedomir Roncevic

Han har bott på Vårdshusvägen 8 sedan 1994 då han kom till Sverige. Det finns två ingångar till hans hus, den nedre kommer man in till genom en trappa och den övre genom gården. Sett utanför porten på baksidan till Vårdshusvägen 8, dvs. den nedre ingången, har han en uteplats i markplan som ligger omedelbart till höger. Går man in genom dörren på 8:an och därefter framåt lite och tar till höger i korridoren, bor han på höger sida. Där är dörren till hans lägenhet. Till vänster finns en liten öppning eller valv i korridoren som man kan gå in i. Om man gör det kommer man till en hiss. Hans egen dörr är den av lägenhetsdörrarna som ligger närmast hissen. Avståndet mellan hans lägenhetsdörr och hissen är kanske 6–7 meter. Runt utrymmet i vilket hissen är placerad finns det trappsteg. Trappan runt hissen är byggd så att det först är några trappsteg, sedan en avsats, sedan några trappsteg till och därefter ännu en avsats, därefter ytterligare några trappsteg och slutligen en korridor. Han vet inte om det är tre, fyra eller fem trappsteg mellan varje avsats.

Den 14 augusti 2016 var han på väg hem efter att ha varit i centrum. Han gick in genom ingången där nere, på baksidan av huset. Han lade märke till att det var en kvinna och fyra killar som pratade om någonting i trapphuset. Han vet inte vad de pratade om. Två av killarna och kvinnan stod på en avsats mellan trapporna. De andra två killarna stod nere vid hissen. De talade svenska men han lyssnade inte så noga. De pratade, skrattade och skojade. Kvinnan bar

vita byxor. Hon såg ut att vara över 30 år gammal. Hon verkade vara på gott humör och skrattade också.

Han hade träffat alla fyra killarna tidigare, men kan bara namnet på den ena killen. Den kan namnet på är Nejsa (Nenad Veselinovic). Han har känt Nenad länge. De är båda serber. Två av killarna var han (pekar på Hakan Demirkiran) och han i glasögon (Amir Said). Oavsett vad Amir Said själv säger så var han där. Han har träffat Amir Said ganska många gånger när denne gått till skolan och till en affär. Han pratade inte med vare sig Hakan Demirkiran eller Amir Said. Den fjärde killen är inte någon av de tilltalade i målet.

Nenad Veselinovic stod nere vid värmeelementet. Amir Said stod intill väggen när man gick upp till avsatsen. Där stod även kvinnan. Hakan Demirkiran satt högre upp på trappan. Han lade inte märke till om någon av killarna hade en mobiltelefon.

Han hälsade på Nenad Veselinovic och frågade vad som var på gång. Då skrattade killarna men de svarade inte. Han bytte några ord med Nenad Veselinovic. Efter det gick han hem. Han gick aldrig i trappan utan svängde av till sin lägenhet. Han såg inte Hakan Demirkirans kön eller några sexuella handlingar mellan personerna. Killarna rörde inte kvinnan. Han vet inte om det hände något efter att han gick därifrån. Han var på platsen i kanske tre–fyra minuter, det gick ganska snabbt. Han vet inte om någon av personerna använde droger vid tillfället, men det var ingen som rökte i korridoren. Hade han sett något slag eller liknande hade han ringt polisen. Han är inte rädd.

När han var hemma hos sig hörde han ingenting från trapphuset. Han vet inte vart killarna sedan tog vägen. Från att han såg dem tillsammans med kvinnan till dess att kvinnan ringde på hans dörr dröjde det kanske tio–femton minuter. Han stod på uteplatsen och rökte en cigarett när han hörde han någon ringa på hans dörr, varpå han lämnade cigarett och gick och öppnade. Det var kvinnan från tidigare, som berättade att hon blivit lämnad kvar i korridoren och att hon ville gå genom hans lägenhet för att komma ut ur huset. Han tillät henne inte att göra det utan sade till henne att det fanns en utgång. När kvinnan förklarade att hon inte kunde öppna dörren, visade han henne sensorn och knappen som används för att öppna den. Han gick med henne till utgången och hjälpte henne ut. Han vet inte varför hon inte kunde ta sig ut själv, men det är en liten knapp man trycker på och hon kände kanske inte till den. Kvinnan verkade normal. Hon sade inte så mycket i övrigt och klagade inte på något.

Hon grät inte. Han såg inte att hon var slagen eller liknande. Hon var lite röd i ansiktet, men han antog att det berodde på att hon druckit sprit. Hon luktade sprit. Han vet inte om hon var narkotikapåverkad. Han minns att han såg kvinnan väl då det var tänt dels hemma hos honom själv, dels i korridoren som har automatisk belysning.

Han vet inte vad klockan var men det var sen eftermiddag. Det kan ha varit mellan 16.00 och 17.30. Det har nu gått så lång tid. Han hade tidigare under dagen varit på restaurang och druckit två eller tre 33cl Carlsberg där. När kvinnan ringde på höll han på att dricka en 33cl Norrlands Guld. Han kände sig inte berusad som det står i utskriften av förhöret med honom som hölls i augusti i år, men han var kanske lite påverkad av alkoholen.

Tidigare brukade det hänga en del ungdomar i hans port. Om somrarna samlas de utanför porten och sitter på något staket där. Han vet inte vad de gör där förutom att röka.

Han har pratat med polisen två gånger i ärendet, en gång år 2016 när polisen knackade dörr hos honom och vid ett senare tillfälle när han förhördes. Han har också pratat med polisen när han var i Bosnien. Vid dörrknackningen berättade polisen att det skett en våldtäkt och han svarade att han inte visste något om det. Det stämmer inte att han till polisen skulle ha sagt att han inte kunde se killarnas ansikten så som det står i utskriften av hans förhör. Polisen pressade på, men de frågade inte om ansikten.

Filip Ekberg

Han är polis. Då han förra sommaren jobbade i den s.k. Plattangruppen, kom en person som han tror var kvinna fram mot honom och de två kolleger som ingick i hans polispatrull. Patrullen stod då vid sin polisbil. Det var mot slutet av deras arbetspass. Han arbetade dagpass och det var ljus ute. Det kan inte stämma att klockan var 20.30, som han skrivit i sin avrapporterings-pm. Han måste ha skrivit fel. Men står det 20.30 så borde det vara så. Personen hade med sig en annan kvinna, som senare visade sig vara målsäganden, och sade att den andra kvinnan behövde hjälp. Har han i sin pm skrivit att målsäganden gick fram till ett ungdomsgång stämmer det nog. Han har en känsla av att målsäganden gått fram till den första grupp personer hon såg och att det var en kvinna i den gruppen som ledde målsäganden till honom. Det kan vara så att den kvinnan vinkade honom till sig. Han minns inte att det fanns några väktare i närheten. Målsäganden gav ett nedstämt och ledset intryck. Hon sade att

hon blivit utsatt för något fruktansvärt. Han tror att hon sade något i stil med att hon varit med om mycket, men att hon aldrig hade trott att hon skulle bli behandlad så lågt. Han minns att målsäganden hade många fläckar på sin röda jacka. Det var fler än två–tre men inte flera hundra fläckar. Han minns inte om hon hade jackan på sig eller om hon bar den i handen. Men eftersom han i sin pm har skrivit att hon höll i jackan var det säkert så. Målsäganden pekade på fläckarna och förklarade att hon hade blivit gruppvåldtagen. Han och de övriga i polispatrullen satte henne omgående i polisbilen och försökte få mer detaljerad information. Det var dock svårt eftersom hon var så ledsen. Han och hans kolleger beslutade sig för att målsäganden behövde vård på AVK (Avdelningen för Våldtagna Kvinnor) vid SöS. De körde henne omgående till sjukhuset, och väl framme där tog jourutredare hos polisen över. Målsägandens kläder beslagtogs och lades i separata papperskassar. Han tror att hon själv lade ned sin jacka i en kasse.

Han minns inte vilken brottstid som uppgavs. Det var en kollega som tog upp anmälan, som bygger på målsägandens uppgifter. Det låter bra som kollegan har skrivit, att brottet skulle ha pågått till kl. 19.30. Han känner igen att han själv i sin pm skrivit att målsäganden sade att det var för ca en timme sedan hon blivit våldtagen.

Under färden mot sjukhuset försökte polispatrullen få fram en brottsplats genom att låta målsäganden peka på en satellitbild och en streetview-bild i Google Maps. Detta var svårt på grund av målsägandens nedstämdhet och då hon hade svårt att orientera sig i området. Hon nämnde inte något namn på någon väg eller liknande. Hon var tagen och chockad. Målsäganden pekade slutligen ut ett högt hus vid tunnelbanestationen under bilfärden. Han visade henne en bild på huset ur gatuperspektiv. Han minns inte hur hon uttryckte sig. Han minns inte någon information om ur det såg ut inuti huset. De rapporterade vidare till sitt stationsbefäl.

Han minns att målsäganden gav ett nedstämt och ledset intryck, men han uppfattade henne inte som påverkad. Han träffade vid den här tiden missbrukare dagligen. Han minns inte hur hon såg ut i ansiktet eller om hon hade några skador där. Om han hade uppmärksammat några skador, tror han att han hade skrivit det i sin pm från tillfället. Hon sade dock att hon hade ont och pekade på huvudet, kroppen och benen. Hon verkade rationell i sina beskrivningar, och berättade på ett sammanhängande och begripligt sätt. Han minns att hon berättade att flera personer var inblandade i händelsen och att den skett i ett trapphus någonstans runt den

aktuella tunnelbanestationen. Hon berättade också att hon först hade fått kontakt med en person som senare ledde in henne i ett trapphus. Hon nämnde även att det var fler än tio personer inblandade. Det fanns dock inget utrymme att gå in i något detaljerat förhör på grund av målsägandens sinnestillstånd och då fokus var på hennes vårdbehov. Hon sade att hon mindes ansikten klart och tydligt. Hon lämnade dock inte några signalement på gärningspersonerna.

Han pratade med målsäganden i kanske fem minuter på plattan och fem–sju minuter i bilen. Sedan åkte de direkt till SöS vilket tog ca 20 minuter.

Under förhöret har ytterligare uppgifter ur Filip Ekbergs avrapporterings-pm lästs upp, bl.a. att målsäganden fritt berättat följande.

Min man sa att jag inte skulle gå fram till honom i det där gänget. Men jag gjorde det, och de bad mig följa med och jag följde med dom runt det första stora huset på höger sida efter tunnelbaneuppgången, sett från Fittja centrum. De sa att jag skulle följa med bakom in i huset. Inne i huset väntade fler personer. De var ca 20 stycken sammanlagt men bara ca 8st som våldsförde sig på mig. Jag minns deras ansikten, det har etsat sig fast på hornhinnan. De slog mig överallt och gjorde det mest fruktansvärda man kan göra. Jag har ont överallt på kroppen även i halsen. De var flera som våldtog mig och slog mig. Drog mig i håret och det kändes som de förflyttade upp mig i trapphuset.

Åsa Sköldberg

Den 14 augusti 2016 arbetade hon tillsammans med kollegerna Filip och Johannes på Plattan. De hade börjat arbeta kl. 09.00 den dagen och hon antar att de skulle sluta kl. 18.00. Strax innan de skulle sluta för dagen kom en kvinna fram till dem i sällskap med en manlig bekant och ville anmäla en våldtäkt. Hon uppfattade det som att mannen och kvinnan hade en relation. Hon minns inte några väktare eller något ungdomsgäng. Kvinnan verkade skärrad och rädd. Kvinnan, hennes manlige bekant samt de tre poliserna satte sig ganska snabbt i polisbilen och körde mot Södersjukhuset. I bilen fortsatte kvinnan att berätta om våldtäkten och var den skett. Framme vid sjukhuset togs kläderna med i påsar från bilen och hanterades sedan enligt Södersjukhusets riktlinjer. Detta innebär att kläderna lades i separata påsar och att underkläder lades i speciella påsar.

På sjukhuset fortsatte Åsa Sköldberg att samtala med kvinnan. Hon är inte helt säker på om kvinnans manlige bekant var med från början eller om han kontaktades från sjukhuset och

kom dit senare. Han var närvarande i samma rum under i vart fall en kort stund i samband med att hon samtalade med kvinnan på sjukhuset. Har hon i sin pm skrivit att han var sambo med kvinnan så är det något som hon har uppfattat.

Det som kvinnan berättade om händelsen var att hon samma dag blivit våldtagen både vaginalt och oralt under en längre tid av flera personer. Om kvinnan hade pratat också om anala våldtäkter borde det ha funnits med i hennes pm från tillfället. Men kvinnan pratade mycket och de samtalade under lång tid. Hon minns inte om hon antecknade under tiden eller skrev sin promemoria fritt ur minnet senare samma kväll. Angående orala våldtäkter berättade kvinnan att killarna tryckt sina penisar långt ned i hennes hals. Våldtäkterna skedde enligt kvinnan i ett trapphus någonstans söder om stan, efter att hon stämt träff med någon som tog henne till trapphuset. Kvinnan sade också att det fanns folk som sett vad som hänt alternativt att det varit folk i närheten efteråt. Vid något tillfälle skulle enligt kvinnan någon utomstående person ha gått förbi för att slänga sopor, och i stort sett klivit över henne utan att bry sig, trots att kvinnan bad om hjälp. Kvinnan hade sett att de som våldtog henne brukade cykla runt i centrum. Kvinnan verkade ha dålig tidsuppfattning. Hon minns inte om kvinnan sade att allt skulle ha skett samtidigt.

Det gick inte att bedöma om kvinnan var påverkad av droger eller alkohol, men kvinnan såg ganska sliten och medtagen ut. Kvinnan var tagen, jätterädd och skärrad. Det verkade också som att kvinnan skämdes. Hon har för sig att kvinnan var upprörd både över att vissa av de som våldtagit henne inte haft kondom, men också över att vissa av dem faktiskt hade tänkt på att använda kondom. Kvinnan hade fläckar på kläderna och en jacka i handen. Hon minns inte om kvinnan hade en väska eller kasse med sig. Hon minns inte heller om kvinnan hade några synliga skador. Hade hon sett skador hade hon nog antecknat det i sin pm. På Södersjukhuset minns hon att kvinnan konstaterades ha vissa skador, dock inte av vilket slag. Kvinnan pratade sluddrigt på något sätt och höll sig för käken och sade att hon hade ont i munnen.

När Åsa Sköldberg får uppgifter ur sin pm upplästa för sig minns hon bättre.

I denna pm har hon skrivit bl.a. följande.

Hon har med sig sin jacka som hon håller i handen. Hon berättar att det finns spermafläckar på jackan.

Vi tar hand om jackan och lägger den i en beslagspåsen.

Hon säger att det har varit flera unga killar som samtidigt har förgripit sig på henne.

Hon berättar att flera av killarna stuckit ner sina penisar i hennes hals. Hon säger också att några använde kondom men att några inte gjort de det.

Hon berättar att en av killarna torkade av sperma på hennes högra axel på tröjan. Hon berättar också att det var måna killar som stod och väntade på henne när hon kom in i trapphuset. Det var ca 20 st där berättar hon. Men det var inte alla som våldsförde sig på henne, det var kanske 8 st tror hon.

Hon berättar att det kom ut en man från en lägenhet bredvid under tiden som killarna våldtog henne, hon ropade på mannen och bad om hjälp men han gick bara förbi henne. Han bar på en soppåse säger hon. Hon berättar också att hon efter våldtäkten gick och ringde på den dörren som mannen gick ut genom för att fråga om hjälp hur hon skulle tag sig ut från huset.

Hon berättar också att hon kände igen flera av killarna, hon säger att det brukar cykla runt i Fittja centrum.

Jag tar hand om kvinnans kläder när vi är på AV-sös och lägger dem i beslagspåsar, när hon klär av sig ser jag flera blåmärken på hennes ben och armar och jag ser även färsk skrapmärken på knäna.

Målsäganden är skärrad och ledsen, hon skakar i kroppen och säger hela tiden att det är jobbigt att detta har skett, hon säger att hon är bra på att stänga av saker. Målsäganden har också svårt att prata då hon verkar ha fått en smäll på käken. Hon berättar att killarna har dragit henne i håret och slagit hennes huvud i golvet.

Sjukvårdspersonalen låter Ludwig gå in till målsäganden och sitter tillsammans med henne när läkaren pratar med henne. När jag får veta detta ber jag Ludwig komma ut.

Ludwig berättar för mig att han och målsäganden mötte en kille i Fittja centrum, han säger att killen kallas för Bonjou och Ludwig visar mig ett telefonnummer i sin telefon som ska gå till den här killen. Ludwig berättar att det var den här killen som målsäganden följde med. De skulle köpa hasch av honom.

Jenny Björklund

Hon är legitimerad läkare sedan januari 2013. I augusti 2016 hade hon sammanlagt arbetat i fjorton månader på Södersjukhuset. Under hela den tiden hade hon jobbat med bl.a. våldtagna kvinnor och träffat åtminstone runt 20 våldtagna kvinnor i arbetet. Hennes undersökning av målsäganden skedde den 14 augusti 2016 från kl. 22.45 och omfattade ett samtal med målsäganden och en kroppsundersökning inklusive en gynekologisk undersökning. Syftet var inte bara att upprätta ett rättsintyg utan också att göra en medicinsk bedömning av

målsägandens vårdbehov. Allting tog totalt ca två timmar. Hon minns målsäganden bättre än många andra, framför allt eftersom målsäganden hade så ont. De flesta har inte så ont över hela kroppen som målsäganden hade.

Först pratade hon i mellan 30 minuter och en timme med målsäganden. Målsäganden var då topsad och hade bytt kläder. Målsäganden var helt påklädd. Hon hade inte fått duscha men däremot tvätta topsade områden. Under den senare delen av samtalet var Ludwig med. Sköterskan sade att han var målsägandens sambo. De uppträdde också kärvänligt. Det är vanligt att en anhörig är med som stöd.

Målsäganden beskrev händelsen som att hon åkt buss från Tumba till Fittja. I Fittja centrum hade målsäganden åkt på en cykel till en trappuppgång, och därifrån blivit tagen till en annan trappuppgång. I den andra trappuppgången var det svårt att ta sig ut genom porten eftersom det fanns ett särskilt slags lås där. Det ska också ha funnits flera våningar i själva trappuppgången. Därinne skulle målsäganden ha blivit knuffad, slagen med knytnävar, dragen eller släpad mellan olika våningar i en trappa och fått sitt huvud dunkat mot trappen. Målsäganden beskrev även att hon blivit våldtagen vaginalt, analt och oralt. En av de som våldtog henne skulle ha använt kondom. Hon skulle inte ha skrivit att övergreppet pågått i fyra timmar om inte målsäganden hade sagt det.

Vad gäller den psykiska statusen var målsäganden förvånansvärt adekvat. Målsäganden kunde tydligt redogöra för vad hon varit med om både före övergreppet och under tiden, trots den chockartade händelsen. Hon kunde beskriva förlopp som hängde ihop på ett trovärdigt sätt. ”Orienterad x 4” som anges i rättsintyget betyder att man vet vem man är, var man är någonstans, när man är där och varför. Det fanns inget som tydde på att målsäganden inte skulle varit orienterad. Hon kan inte avgöra om målsäganden var påverkad eller inte, men ingenting under samtalet tydde på att målsäganden var påverkad av något.

Vid kroppsundersökningen närvarade även en undersköterska. Målsäganden var medtagen men klar och redig även under undersökningen. Jenny Björklund kände igenom hela målsägandens kropp. Målsäganden var öm i hela kroppen. Hennes bild var att målsäganden var generellt mörbultad i hela kroppen. Det stämmer väl med vad målsäganden beskrev. Målsäganden var svullen i hela ansiktet och framförallt öm. Jenny Björklund måste ha missat att skriva något om målsägandens svullnad i ansiktet. Men hon är säker på den. Det var en

generell svullnad. Med det menar hon att ansiktet var lite ”plufsigare” eller mjukare. Hon fotograferade inte målsägandens ansikte. Det var svullet och ömt men utan skador. Några rispor eller skrapsår i ansiktet förekom inte. Målsäganden var rejält öm i både ansiktsskelett och huvudskelett. Det fanns en ca 10x10 centimeter stor röd missfärgning i hårbotten ovanför vänster öra som, i likhet med svullnaden i ansiktet, var svår att fotografera. Hon minns inte exakt var alla hudmissfärgningar satt utan måste utgå från de bilder som togs vid tillfället. Hudmissfärgningar innebär att det är rött eller blått på kroppen. Det var dock flera svaga skiftningar som gjorde väldigt ont, men som inte gick att fånga på bild. De dokumenterades dock i skrift. Det enda ställe där hon kan ha missat att registrera någon skada var på skinkorna, eftersom målsäganden behöll trosorna på under kroppsundersökningen.

Målsäganden fick visa hur hon själv uppskattade sin smärta på en ograderad sticka. Syftet var att bedöma vårdbehovet. Det målsäganden visade innebar åtta på en tiogradig skala. Jenny Björklund vet inte om detta inkluderade själslig smärta.

Vid den gynekologiska undersökningen fick målsäganden ta av sig trosorna men hon tittade inte på målsägandens skinkor då. Målsäganden klagade dock inte på ömhet i samband med beröring av skinkorna. Vid den gynekologiska undersökningen hittades inga skador i underlivet. Detta tyder dock inte på att målsägandens berättelse inte skulle stämma. Målsäganden är vuxen och har fött barn, och då uppstår ytterst sällan vaginala skador vid en våldtäkt. Mindre än en femtedel av våldtagna kvinnor får vaginala skador vid en våldtäkt. Det är även mycket vanligt att det inte uppkommer skador analt efter en anal våldtäkt, varför en avsaknad av sådana skador inte utesluter ett övergrepp. Det är dock större risk för att anala skador uppstår jämfört med vaginala skador, då anus inte är töjbart på samma sätt som vaginan. Vid upprepad penetration blir dock även muskeln i anus lite slappare. Hon minns inte om målsäganden sade något om att hon hade ont analt.

Det fanns vissa skador som målsäganden uppgav hade uppkommit tidigare, exempelvis vita streck på någon av armarna. Det fanns även ett cirkulärt blåmärke på insidan av vänster överarm som skulle kunna ha uppstått vid ett tidigare tillfälle. Exakt hur målsäganden såg ut timmarna innan händelsen går inte att säga, men det fanns ingenting som talade emot att de övriga skadorna uppkommit på det sätt som målsäganden berättade. Hennes uppgift har dock inte varit att dra slutsatser om händelseförlopp. I detta fall skrevs rättsintyget av Lotti Helström, efter att det lästs och godkänts av henne själv. Slutsatserna i rättsintyget bygger på

den läkaranteckning som Jenny Björklund upprättade efter att hon träffat målsäganden. I läkaranteckningen ingår patientens berättelse om vad som hänt, den psykiska statusen hos patienten samt det som framkommer vid kroppsundersökningen av patienten. Bedömningen att ”inget i status talar emot” innebär att målsägandens historia från början till slut är förenlig med de skador hon uppvisade. Detta är inte det första rättsintyg hon har kontrasierat. Hon vet inte om hon någon gång har sett det stå i ett rättsintyg att den uppvisade skadebilden talar emot det händelseförlopp som en målsägande uppgett.

Målsäganden kom tyvärr inte tillbaka för någon uppföljande undersökning.

Michael Isdahl

Han träffade målsäganden för första gången den 16 augusti 2016. Detta skedde genom ett besök i målsägandens bostad. Han var där tillsammans med kollegan Anders som då var ansvarig polis på utredningen. Då hölls ett förhör med målsäganden. På plats fanns även vittnet Ludwig Dahlén. Han fick uppfattningen att målsäganden var inneboende hos Ludwig Dahlén, och att de båda hade deltagit i någon slags vård tillsammans. Han minns inte om målsägandens och Ludwig Dahléns relation diskuterades närmare, men hans minnesbild är att han och Anders antog att Ludwig Dahlén var pojkvän till målsäganden. Han har ingen minnesbild av att det sades att Ludwig Dahlén skulle vara målsägandens pojkvän, vilket hans kollega antecknat från förhöret. Han vet inte något om målsägandens och Ludwig Dahléns kontakter under utredningen, men han har fått uppfattningen att målsäganden inte tyckt att Ludwig Dahlén är någon bra person. Han har fått uppfattningen att målsäganden senare flyttat till ett skyddat boende på grund av händelsen i Fittja.

Vid besöket var det uppenbart att målsäganden var uppriven och tyckte att det var jobbigt att prata om och tänka på händelsen. Det märktes att hon hade ont. När hon rörde sig gick det i ”slow motion” och ”stöttigt” och stelt. Eftersom målsäganden hade kläder på sig såg han inte om hon hade några skador på kroppen, men han upplevde hennes ansikte som svullet. Hon hade svårt att prata. Hon pratade utan att röra på käken och sludrade. Han upplevde henne inte som uppenbart påverkad. Det var inte några problem att förstå henne. Hon berättade att hon hade väldigt ont i käken och han såg att hon hade en rodnad på käken, dock inte på vilken sida. Målsäganden nämnde att hennes huvud hade dunkats mot väggen eller golvet under våldtäkten, och att käkskadan hade uppstått i samband med detta. Enligt målsäganden hade de

pratade på sjukhuset om att det kunde finnas en spricka i käken, och han vill minnas att hon skulle åka till sjukhuset och undersökas igen. Målsäganden pratade också om att hon hade ont i rumpan och hon satt på en mjuk kudde. Han tror att målsäganden hade någon slags sårskorpa på underläppen. Han minns det när han får uppgiften uppläst för sig från en pm han skrev den 25 september 2017. Han hade gjort noteringar vid besöket.

Vid förhörstillfället sade målsäganden att hon inte orkade med något förhör, att hon mådde jättedåligt och att hon behövde tid. De pratade och dokumenterade förhöret och frågade henne om målsägandebiträde. Då det var tydligt att målsäganden inte hade något större förtroende för samhället eller rättsväsendet var det en utmaning att bygga upp ett förtroende hos henne, så att hon skulle känna att polisen och rättsväsendet faktiskt var intresserade av vad som hänt henne.

Vid det första mötet fick han en bättre kontakt med målsäganden än vad Anders fick. Anders lät honom därför ha den mesta av kontakten med målsäganden. Kontakterna skedde mestadels via kortare SMS av innebörden att polisen inte glömt bort henne. Efter en tid fick han veta att målsäganden hade lagt in sig för avgiftning.

Några veckor senare kom målsäganden till polisstationen och pratade som hastigast med Anders. Möjligen pratade Michael Isdahl också med henne i telefon. Vid det tillfället fanns det ingen möjlighet att hålla förhör med målsäganden, varför en förhörtid längre fram bokades in. Målsäganden kom dock inte till den bokade tiden. Därefter försökte han och Anders under en ganska lång tid att få till ett möte, men av olika anledningar rann tiden iväg. Något ytterligare förhör med målsäganden hölls därför inte förrän 2017.

Han kan inte minnas att hon någon gång sagt att hon inte ville medverka utan bara att hon inte orkade. Om hon hade sagt att hon inte ville medverka borde det ha framgått av förundersökningsprotokollet. Hon har behövt mer tid att bearbeta händelsen. Han och Anders försökte få henne att förstå att de stöttade henne i hennes anmälan. Han har inte noterat hur många gånger han besökte målsäganden 2017, men han tror att han kan ha besökt henne en gång innan den första fotokonfrontationen. Det handlade om att bygga förtroende, dvs. normalt polisarbete. Det var först framåt maj 2017 som han upplevde att hon orkade medverka i utredningen. Han tvingade henne att tänka tillbaka och uppleva händelsen på nytt.

Målsäganden hade tidigt under utredningen berättat att den första kontakten mellan henne och den person som hon kom att följa med till brottsplatsen skedde i Fittja centrum. Enligt hennes beskrivning var det en av killarna som hänger i centrum. Efter att han diskuterat saken med Anders bestämde de sig för att göra en spaningsfilm med personer som befann sig i Fittja centrum. Utifrån filmen plockade sedan han och Anders ut stillbilder på alla personer som fångats på filmen och som de trodde skulle vara möjliga att identifiera. Totalt sammanställdes stillbilder på 23 eller 24 personer i en pärm, i syfte att kunna användas vid en fotokonfrontation. Varken han själv eller Anders kände till dessa personers identitet eller hade haft någon kontakt med dem tidigare. Utgångspunkten var att de tillhörde den grupp unga människor som brukade vistas i Fittja centrum. I efterhand har de fått hjälp av spanare att identifiera personerna på fotografierna.

Han har visat bilder för målsäganden vid fem tillfällen, varav två av tillfällena utgjordes av fotokonfrontationer. Vid den första fotokonfrontationen, som hölls under sensvåren 2017, visade han målsäganden pärmen och förklarade att den innehöll bilder från en spaningsfilm på människor som vistats i Fittja centrum. Han bad henne titta på bilderna och kommentera och om det var någon hon kände igen och i sådana fall varifrån och på vilket sätt. Målsäganden sade att hon inte orkade med något målsägandeförhör men att hon ville höras. Att visa henne bilder var ett sätt att starta processen. I efterhand har han fått veta att det är mer normalt att genomföra fotokonfrontationer som förhör. Hans uppfattning är att hon pekade ut ett antal personer och var väldigt nyanserad gällande å ena sidan vilka hon kände igen men inte kunde placera, och å andra sidan vilka hon kände igen och kunde placera på brottsplatsen. Det var även någon av personerna i pärmen som hon kunde placera som aktiv gärningsman. Om han i sin pm har angett att en person var ”aktiv” innebär det att målsäganden hade en minnesbild av att personen hade våldtagit eller hållit i henne. Han minns inte vad som sades om Amir Said under fotokonfrontationen, men om han finns angiven som ”oklart om aktiv” innebär det att målsäganden under fotokonfrontationen kände igen honom från brottsplatsen, men att hon inte var klar över hans roll där. Hade hon sagt att Amir Said varit aktiv hade Michael Isdahl dokumenterat det. Det fanns inget utrymme för missförstånd mellan honom och målsäganden. Han förde anteckningar men vet inte om han läste upp sina anteckningar för henne. Han kompletterade i efterhand med namnen på personerna och skrev in dem i sin pm när han fått uppgifterna om namn från spanare.

Han tror inte att någon bandspelare användes vid fotokonfrontationen. Men han gjorde noteringar och dokumenterade dem i sin promemoria. I den har han antecknat att samtliga bilder är från en spaningsfilm som är filmad vid ett och samma tillfälle ”där de misstänkta hänger tillsammans”. Han tror dock inte att han sade så till målsäganden.

Den andra fotokonfrontationen genomfördes med målsäganden i samband med att Sohail Akhtar blev misstänkt. Åtta bilder visades då för målsäganden, varav en av Sohail Akhtar.

Vid ett tillfälle (den 20 juli 2017) visades målsäganden bilder på de tre personer som nu är häktade i målet, samt en ytterligare person som målsäganden pekade ut vid den första fotokonfrontationen. Det var inte en fotokonfrontation utan ett uppdrag från förundersökningsledaren, där han skulle reda ut vem som gjort vad mot målsäganden. Bilderna som visades var då passbilder och liknande. Hans minnesbild är att målsäganden förevisades bilderna genom att en bild i taget lades fram, men i samband med att hon pekade på bilderna låg alla bilder framme samtidigt. Det kan inte ha förekommit några missförstånd i samband med att hon pekade ut personerna på bilderna och beskrev vad respektive person hade gjort. Bland bilderna ingick en bild på Abdimalik Ali som inte visats för målsäganden tidigare. Hon hade inte tidigare fått se någon bild av honom. Hans uppfattning är att målsäganden var osäker på hudfärgen eftersom det var ett problem med färgåtergivningen men att hon kunde peka ut Abdimalik Ali. Hans uppfattning är vidare att målsäganden vid detta förhör uppgav att Amir Said hade våldtagit henne analt. Under förhöret såg han målsäganden och hennes minspel m.m. Hon pekade på bilder samtidigt som hon berättade. Han vet att hon pekade på bild nr 2 (Amir Said) och sade att han våldtagit henne analt.

Förhöret spelades in på band. Det är det enda förhör med målsäganden som spelades in. Det är riktigt att han har en silverfärgad bandspelare men han tror inte han använt den vid något annat förhör. Denna inspelning är den enda som arkiverats. Att hans första utskrift från förhöret i sammanfattande form innehåller några meningar som inte finns med i förhöret i dialogform kan bero på att målsäganden lade till något sedan förhöret formellt avslutats och bandspelaren stängts av. Målsägandens uppgifter om att han inte antecknat från förhören är felaktig. Men han skriver kort och det som är relevant för honom.

Under sommaren 2017 kändes det som att målsäganden hade lite lättare att prata om händelsen och kunde vara mer saklig.

Vid ett ytterligare tillfälle visades bilder på olika personer i samband med att Nenad Veselinovic blev misstänkt. Enligt vad han minns kände hon igen Nenad Veselinovic men kunde inte lämna några vidare uppgifter om honom.

Den sista bildvisningen genomfördes för att identifiera det vittne som bodde vid brottsplatsen. På honom hade hon angett ett signalement. Hon fick se tre bilder på tre herrar som var skrivna på källarplanet. Hon pekade då ut en person som hon sade sig vara helt säker på vara den person som hade passerat henne och som hade hjälpt henne ut.

Han kan inte minnas att han visat bilder från målsäganden vid fler tillfällen. Det borde i så fall ha dokumenterats.

Vad gäller vilket hus som målsäganden pekade ut som brottsplats, har han fått berättat för sig att någon polis visat målsäganden en kartbild på Eniro, och att hon då ska ha pekat ut Vårdshusvägen 6. Utifrån det utpekandet skickades polispatruller och tekniker till adressen. De genomförde en teknisk undersökning och sökte av platsen med hund. Eftersom det inte gick att hålla något målsägandeförhör var det tidigare utpekandet av huset de enda uppgifter polisen hade att gå på. Han och Anders åkte dit nästa dag. Tyvärr stämde det mesta med huset på Vårdshusvägen 6. Vissa detaljer på platsen stämde dock inte överens med vad målsäganden berättat. De tyckte inte att det var så konstigt om målsäganden förväxlat t.ex. plåtdörrar och lägenhetsdörrar med hänsyn till den situation hon befunnit sig i. Det mesta med hus nr 6 stämde överens med vad som framgick av dokumentationen i ärendet. Den tekniska undersökningen gav dock inget resultat.

När de misstänkta senare kom att konfronteras med att det fanns teknisk bevisning mot dem var det två av dem som började prata om Vårdshusvägen 8. Han kände då att något var konstigt, och kontaktade därför målsäganden och bad henne peka ut var någonstans händelsen hade ägt rum. Hon hämtades därefter av bl.a. honom själv i en bil med tonade rutor. Han uppfattade det som att målsäganden kände till Fittja men att hon inte var särskilt ”hemma” i området. När de körde förbi centrum pekade hon nedåt längs den väg hon skulle ha gått, samt pekade mot sidan av hus nr 6 och sade att det var där de gick ned. Hon sade dock inte att de hade gått in i hus nr 6, varför de fortsatte vidare längs baksidan. När bilen närmade sig hus nr

8 pekade målsäganden direkt mot huset och sade ”Där. Där hände det”. Hon visade tydligt vilken port som var aktuell.

Målsäganden gick med på att gå ut ur bilen, och följde med mot ingången till huset på nr 8. Det var ett lågt och långt hus med tre ingångar. Redan innan hon kom in beskrev hon att ”man kommer ju in där och sedan är det den här långa gången”. De gick sedan tillsammans in genom husets vänstra ingång som är port nr 8. Därinne finns en lång gång som sträcker sig ända till port nr 12. Väl därinne pekade målsäganden mot trappan där det finns en hiss. Han minns inte om hon sade något om hissen. Det enda som han uppfattade som avvikande eller konstigt vid tillfället var att målsäganden hade en minnesbild av att det aktuella trapphuset skulle ha legat längre bort i gången än vad som var fallet. Det märktes på målsäganden att hon tyckte det var obehagligt att återvända. Hon visade sedan polisen var händelsen ägt rum. Hans uppfattning om vad målsäganden menade med ”våningsplan” i trapphuset är att dessa utgörs av de ”mellanplan” som finns mellan trappstegen som går runt hissen i trapphuset. Det var där målsäganden pekade och det är så tilltalade har berättat. Målsäganden hade initialt sagt att det hade varit mörkt. Det fanns inte heller något fönster på vare sig Vårdshusvägen 6 eller 8. Han har inget minne av att grannen syntes till vid vallningen. Han tror att de befann sig i huset i ca fem minuter. Målsäganden fick gå före och visa och berätta. Han och Anders ställde bara följdfrågor. Han dokumenterade vallningen i en pm. Han kan ha missat att dokumentera detaljer som han nu minns, men han tog med det som han då bedömde som relevant. Fortsättningsvis kommer han att vara mer noggrann. Vallningen ägde rum i juni 2017 även om närmare datum inte framgår av hans pm från tillfället, vilken pm upprättades den 26 september 2017.

Han vet inte varför ingen åkt tillbaka med målsäganden tidigare. Det är inget som görs regelmässigt och de hade ingen anledning att ifrågasätta att rätt brottsplats angetts.

Vad gäller hans kontakter med målsäganden i övrigt skjutsade han några gånger målsäganden till någon form av kurator eller liknande, när andra poliser inte kunde. En gång var han även med henne till metadonkliniken, men han minns inte om det var han som hämtade henne den gången eller om de möttes där. Under huvudförhandlingen i målet har han inte träffat målsäganden, men de har haft viss SMS-kontakt med varandra samt talat i telefon med varandra vid något enstaka tillfälle sedan en polis som skulle ha skjutsat henne blivit sjuk. Han tror inte att han då hade fått information om vad han skulle höras om. I övrigt har han

haft omfattande sms-kontakt med målsäganden, särskilt inför förhör. Det har dock inte varit fråga om någon daglig kontakt. Anledningen till att han framställt önskemål om att få vara med under hela huvudförhandlingen är det extrema underskottet på utbildning inom polisen. (Åklagaren har upplyst att åklagaren fått information om att Michael Isdahl bett om att få vara med under hela förhandlingen som stödperson för målsäganden.)

Det är extremt jobbigt för målsäganden att prata om händelsen. Han har försökt få henne att inse att hon bearbetar den när hon pratar om den. Men hon upplever den på nytt. Varje gång hon berättar kommer nya tankar och fler detaljer upp.

Som ansvarig utredare har det ingått i hans uppgift att också ifrågasätta målsägandens uppgifter. Det som har kunnat kontrolleras har visat sig stämma.

Vid ett tillfälle konfronterade han Abdimalik Ali med felaktiga uppgifter om att dennes sperma påträffats på en viss adress. Det berodde på att han var dåligt påläst, inte hade fått utlovad hjälp, hade andra utredningar samtidigt och blandade ihop uppgifter. Därför gav han fel uppgifter om vilken bevisning som fanns mot Abdimalik Ali. Han kan också ha sagt att målsäganden sagt att han på plats. Vid nästkommande förhör inledde han därför med att tala om att uppgifterna var felaktiga. Abdimalik Alis uppgift i ett sent polisförhör om att Abdimalik varit på Vårdshusvägen 10 föranledde ingen åtgärd från polisen sida. Polisen har alltså inte varit där.

SVERIGES DOMSTOLAR

ANVISNING FÖR ÖVERKLAGANDE - DOM I BROTTMÅL

Den som vill överklaga tingsrättens dom, eller ett i domen intaget beslut, ska göra detta skriftligen. **Skrivelsen ska skickas eller lämnas till tingsrätten.** Överklagandet prövas av den hovrätt som finns angiven i slutet av domen.

Överklagandet ska ha kommit in till tingsrätten **inom tre veckor** från domens datum. Sista dagen för överklagande finns angiven på sista sidan i domen.

Har ena parten överklagat domen i rätt tid, får också motparten överklaga domen (s.k. **anslutningsöverklagande**) även om den vanliga tiden för överklagande har gått ut. Överklagandet ska också i detta fall skickas eller lämnas till tingsrätten och det måste ha kommit in till tingsrätten **inom en vecka** från den i domen angivna sista dagen för överklagande. **Om det första överklagandet återkallas eller förfaller kan inte heller anslutningsöverklagandet prövas.**

Samma regler som för part gäller för den som inte är part eller intervenient och som vill överklaga ett **i domen intaget beslut** som angår honom eller henne. I fråga om sådant beslut finns dock inte någon möjlighet till anslutningsöverklagande.

För att ett överklagande ska kunna tas upp i hovrätten fordras i vissa fall att **prövningstillstånd** meddelas. Hovrätten lämnar prövningstillstånd om

1. det finns anledning att betvivla riktigheten av det slut som tingsrätten har kommit till,
2. det inte utan att sådant tillstånd meddelas går att bedöma riktigheten av det slut som tingsrätten har kommit till,

3. det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av högre rätt, eller
4. det annars finns synnerliga skäl att pröva överklagandet.

Om prövningstillstånd krävs och sådant inte meddelas står tingsrättens avgörande fast. Det är därför viktigt att det, i de fall prövningstillstånd krävs, klart och tydligt framgår av överklagandet till hovrätten varför klaganden anser att prövningstillstånd bör meddelas.

I vilka fall krävs prövningstillstånd?

Brottmålsdelen

Det krävs prövningstillstånd för att hovrätten ska pröva en tingsrätts dom om den tilltalade

1. inte dömts till annan påföljd än böter, eller
2. frikänts från ansvar och brottet inte har mer än 6 månaders fängelse i straffskalan.

Enskilt anspråk (skadeståndstalan)

För att hovrätten ska pröva en skadeståndstalan krävs prövningstillstånd. Från denna regel gäller följande undantag:

Överklagas domen även i brottmålsdelen och avser överklagandet frågan om den tilltalade ska dömas till ansvar för en gärning krävs inte prövningstillstånd för ett till denna gärning kopplat enskilt anspråk i de fall

1. det enligt ovanstående regler inte krävs prövningstillstånd i brottmålsdelen, eller
2. prövningstillstånd i brottmålsdelen meddelas av hovrätten.

Beslut i övriga frågor

Krävs prövningstillstånd i brottmålsdelen krävs även prövningstillstånd vid beslut som endast får överklagas i samband med överklagande av domen.

Skrivelsen med överklagande ska innehålla uppgifter om

1. den dom som överklagas med angivande av tingsrättens namn samt dag och nummer för domen,
2. parternas namn och hemvist och om möjligt deras postadresser, yrken, personnummer och telefonnummer, varvid parterna benämns klagande respektive motpart,
3. den ändring av tingsrättens dom som klaganden vill få till stånd,
4. grunderna (skälen) för överklagandet och i vilket avseende tingsrättens domskäl enligt klagandens mening är oriktiga,
5. de bevis som åberopas och vad som ska styrkas med varje bevis, samt

6. om prövningstillstånd behövs, de omständigheter som åberopas till stöd för att prövningstillstånd ska meddelas.

Skriftliga bevis som inte lagts fram tidigare ska ges in samtidigt med överklagandet. Vill klaganden att det ska hållas ett förnyat förhör eller en förnyad syn på stället, ska han eller hon ange det och skälen till detta. Klaganden ska också ange om han eller hon vill att målsäganden eller den tilltalade ska infinna sig personligen vid huvudförhandlingen i hovrätten. Är den tilltalade anhållen eller häktad, ska det anges.

Skrivelsen ska vara undertecknad av klaganden eller hans/hennes ombud.

Ytterligare upplysningar lämnas av tingsrätten. Adress och telefonnummer finns på första sidan av domen.

Om ni tidigare informerats om att förenklad delgivning kan komma att användas med er i målet/ärendet, kan sådant delgivningssätt också komma att användas med er i högre instanser om någon överklagar avgörandet dit.